

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்குச் சொந்தமான
ஸ்ரீகோமுக்தீசுவரர் திருக்கோயில்
**மஹாகும்பாபிஷேக
மலர்**

T17159

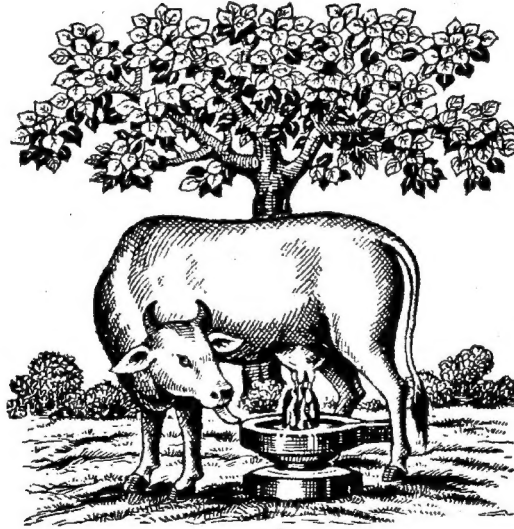
R005J04

T.17159

27-8-1972

உ
சிவமயம்

திருவாவடுதுறை ஆதினத்திற்குச் சொந்தமான
திருவாவடுதுறை
ஸ்ரீ கோமுக்தீஸ்வரசுவாமி
கோயில்
மகா கும்பாபிஷேக மலர்

திருவாவடுதுறை ஆதின வெளியீடு

27—8—1972

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

திருக்கயிலாய பரம்பரை, திருநந்திரபு, ஸ்ரீ மெய்கண்ட சந்தானத்துத் திருவாவடு துறை ஆதினத்துக்குச் சொந்தமான ஸ்ரீ ஒப்பிலாமுலையம்மையார் சமேத ஸ்ரீ கோமுத்தீசுவர சுவாமி திருக்கோயில் சோழநாட்டுத் திருத்தலங்களுள் பொன்னிநதியின் தென்பால் உள்ள சிவசேஷத்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் பெருஞ்சிறப்புடன் கூடி விளங்கும் திருவாவடுதுறையில் உள்ளதாம். இது மத்தியார்ச்சனமென்னும் திருவிடைமருதூர் ஸ்ரீ மகாலிங்கசுவாமி சேஷத்திரத்துக்குத் திருநந்திதேவர் சேஷத்திரமாக உள்ளது. நந்தி: தருமநந்தி. இத்திருத்தலம், உமாதேவியாருக்கு நேர்ந்த பசு வடிவத்தைப் போக்கி, அம்மையாருக்குக் காட்சிதந்தருளி அணைத்தெழுந்தநாயகர் கோலத்துடன் இறைவர் விளங்குவது. திருமூலதேவரைத் தடுத்தாட் கொண்டருளி ஆகமசாரத்தைத் திருமந்திர மாலையாக வெளிப்படுத்தியது. போகநாதசித்தருடைய மாணவர் திருமாளிகைத்தேவர். அருட்டுறை மடத்திலிருந்துகொண்டு தம்மையடுத்த பக்குவர்கட்கு ஞானோபதேசம் செய்து சைவசமயத்தை வளர்ந்தோங்கச் செய்தது; பற்பல அற்புதங்களால் மக்களை நன்னெறியில் வாழச்செய்தது. கோச்செங்கட்சோழநாயனார் சேரமான்பெருமாள் நாயனார், விக்கிரமபாண்டியன் முதலியோரால் வழிபடப்பெற்றது.

முசுருந்தச்சக்கரவர்த்திக்குப் புத்திரப்பேறு அளித்து இத்தலத்தைத் திருவாரூராகவும், தம்மைத் தியாகேசராகவும் இறைவர் காட்டியருளியது. நவகோடி சித்தர்களும், பலமுனிவர்களும் வழிபட்டுப் பயன்பெறச் செய்தது. தேவாரமுதலிகள் மூவர் திருப்பதிகங்களும், சேந்தனார் திருவிசைப்பாவும், அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்ப் பாடல்களும் பெற்றது. தம்பால் வந்து முழுகினேருக்குப் பாவங்களையெல்லாம் போக்கி இம்மைப்பேறு மறுமைப்பேறுகளை அளித்துச் சிவபுண்ணியத்தை மிகச் செய்விப்பது ஆகிய தீர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளது. அன்றமுதல் இன்றும் என்றும் சிவஞான பூமியாகச் சிறந்துவிளங்கி ஞானாதினத்தை நிலைபெறுத்தியுள்ளது.

இதுவரையில் மேலேகூறிய சிறப்புக்களாலும் பிறவற்றாலும் மேம்பாடுற்று விளங்கும் இத்திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ கோமுத்தீசுவரசுவாமி ஆலயத்தின் புறமதில்கள் சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் பழுதுபார்க்கப்படாமல் பல பகுதிகள் சிதைந்தும் இடிந்தும் இருந்த நிலையை ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள் திருவுளத்தடைத்து மதில்களைத் திருத்தி அமைக்கச் செய்தும், கோபுரத்தில் உள்ள சிதைந்த பகுதிகளைப் புதுப்பிக்கச் செய்தும், திருக்குளம் முதலியவற்றைச் சீர்திருத்துவித்தும் திருப்பணிகள் பலவற்றையும் செய்து முடிப்பித்த பின்பு இந்த அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் செய்விக்கத் திருவுளம் பற்றினார்கள். மகாசந்நிதானத்தின் திருவுள்ளத்தின்படியே கும்பாபிஷேகம் குருவருளாலும் திருவருளாலும் நிறைவேறியது.

எனவே, ஸ்ரீகோமுத்தீசுவரருக்கும், ஒப்பிலாமூலையம்மையாருக்கும், புத்திரத்தியாகே சருக்கும், மற்றும்முள்ள பரிவார தேவர்கட்கும் ஆலய ஜீரணோத்தாரண அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேகம் 27-8-'72 ஞாயிறன்று நடைபெறுவதன் நினைவாக மலரொன்று மலர்ந்து நாமணம் வீசத் தொடங்குகிறது.

இம்மலரில் நிறைந்த தேன் உள்ளது. தினைத்தனையுள்ளதோர் பூவிலே மெய்க்கும் வண்டுகள் தாம் உண்டு தினைத்து எஞ்சிய தேனை ஒரு தேனிருலில் சேரத் தொகுத்து வைத்து யாவரும் துய்க்கக் கொடுப்பதுபோல, புலவர்களாகிய வண்டுகளால் தாம் அரிதிற்பிறிந்து தேடித்தந்த சிறந்த கட்டுரைகளாகிய தேன் சொட்டுக்களெல்லாம் இரூல் போன்ற இந்த மலரிலே சேரத் தொகுத்து யாவரும் கற்றுத் துய்க்குமாறு கொடுக்கப்பெறுகிறது. தேன் இன்சுவையுடையது. தேன் இனிய சுவையுடையதேனும் அங்கங்கே சென்று பலவகைப் பட்ட மரங்களில் மலர்ந்த மலர்களினின்று வண்டுகள் தேனைச் சேகரிக்கின்றன. சந்தனத் தேன், வேப்பந்தேன் முதலியன எல்லாம் ஒரே சுவையுடையன அல்ல. வெவ்வேறு சுவையுடையன எனவும், அவை வெவ்வேறு நோய்களைப் போக்கும் திறத்தன எனவும் நமக்குத் தெரியும். இம்மலர் இரூலில் தொகுத்த தேன் அறியாமை என்னும் நோயைப் போக்கவல்ல தாம். ஆகலின், அறியாமை நோயைப் போக்கவல்ல தேனை உண்டு நாமெல்லாம் நலம் பெறுமாறு செய்வித்து, நற்செயல்களாகிய பலவற்றிற்கும் நிமித்தகாரணமாக வீற்றிருந்து அருளாட்சி நடத்திவரும், இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகள் அவர்கள் கட்டளையிட்டருளியபடி இம்மலர் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெறுகிறது.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்கள் நீடுவாழ்க.

இங்ஙனம்,

திருவாவடுதுறை }
23-8-72.

சித்தாந்தசைவமணி —

த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை.

ஆதீன வித்துவான்.

தருமையாதினம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

தருமபுரம், மாயூரம் P. O.
16-8-1972

“ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும்எம் ஆதியே”

வாழ்த்துரை

திருச்சிற்றம்பலம்

“வான நாடனே வழித்துணை மருந்தே, மாசிலா மணியே மறைப் பொருளே
ஏன மாஎயி ருமையும் எலும்பும் ஈடுதாங்கிய மார்புடையானே
தேன்றெய் பால்தயிர் ஆட்டுகந் தானே தேவனே திருவாவடு துறையுள்
ஆனையேனே அஞ்சல்என் றருளாய் ஆர்எனக் குறவு அமரர்கள் ஏறே”

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோயில்களால் பெருமை பெற்றது தமிழ்நாடு. இப்பெருமையைச் சிறப்பாகப் பெற்றுள்ளது சோழநாடு. சோழவள நாட்டில் தொன்மை வாய்ந்த தலங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது திருவாவடுதுறை. இத்தலத்தின் சிறப்பினை விளக்கும் புராணவரலாறுகள் பலவாகும். அவற்றுள் அம்பிகை பசு உருவம் பெற்று இறைவனை வழிபட்டு அருள் நலம் பெற்ற வரலாறு குறிப்பிடத்தக்கது.

திருக்கயிலையில் சிவபெருமானும் உமையம்மையும் விளையாட்டாகச் சதுரங்கமாடினர், உலகமக்கள் இறைவழிபாட்டின் சிறப்பினை அறிந்து அதனை மேற்கொண்டு உய்திபெறவேண்டிய நிமித்தமாக இறைவன் சதுரங்கவிளையாட்டில் அம்பிகை வெற்றிபெறுமாறு திருவுளம்பற்றினார். ஆட்டத்தில் அம்பிகை வெற்றிபெற்றார். பெற்ற வெற்றியை எண்ணிச் சிறிது களிப்புற்றார். அக்களிப்புச் செருக்கு நீங்க இறைவன் அம்பிகையை நோக்கி, ‘பூவுலகில் பசுவாகப்பிறந்து நம்மைப் பூசித்துப் பசுவுரு நீங்கி நம்மை அடைவாயாக’ என்று அருளாணை டிறப்பித்தார். அதன்படியே அம்மை பசுவுருக்கொண்டு இத்தலத்தில் இறைவனைப் பூசித்துப் பசுவுரு நீங்கப் பெற்றார். அம்பிகைகொண்ட ஆவின் வடிவத்தை நீக்கிய காரணத்தால் இத்தலம் (ஆ - பசு, அடு - நீக்கிய, துறை - இடம்) ஆவடுதுறை எனப்பெயர் பெற்றது. இதனை வடமொழியில் கோமுத்திபுரம் என்பர். பிறிதொரு காரணத்தால் அம்பிகை மயிலுருப்பெற்று இறைவனைப் பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலம் மாயூரமாகும். இருதலமும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் அருள் ஆட்சியில் உள்ளது நினைவுகூரத்தக்கது. திருக்கயிலையினின்றும் தென்பொதிகை நோக்கிவந்த சிவயோக சித்தர் இறைவன் திருவருளால் திருமூல தேவராய், சிவபோதியின் (அரசமரம்) கீழ் சிவயோகத்தமர்ந்து ஆண்டிற்கு ஒன்றாக மூவாயிரம்திருமந்திரம் அடங்கிய திருமந்திரமாலையை அருளிச்செய்தது இத்திருத் தலத்திலேயாம்.

சமயாசாரியர் நால்வருள் முதல்வராகிய திருஞானசம்பந்தர் தம் தந்தையார் உலக நலங்கருதிச் செய்யும் வேள்விக்கு உதவி புரிய வேண்டி இத்தலத்தில் இறைவனைப்பாடி உலவாக் கிழி பெற்றருளினார். இவ்வற்புத நிகழ்ச்சியை அப்பர் பெருமானும்,

“ மாயிரு ஞால மெல்லாம் மலரடி வணங்கும் போலும்
பாயிருங் கங்கை யானைப் படர்ச்சடை வைப்பர் போலும்
காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமல ஊரர்க்கு அம்பொன்
ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறைய னாரே ”

என்று அருளிச்செய்கின்றார். தேவாரம் அருளிச்செய்த மூவர் திருப்பதிகங்களைவும் பெற்று விளங்குகிறது இத்தலம்.

போகர் முதலிய சித்தர் பலருக்கு உறைவிடமானது பற்றி இத்தலம் நவகோடி சித்தர் புரம் எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. போகர்க்கு மாணாக்கராய் விளங்கி திருவிசைப்பாப் பாடியருளிய திருமானிகைத்தேவர், திருமடம் அமைத்து எழுந்தருளியிருந்த தலமாகவும் இது விளங்குகிறது. இத்திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்து திருமானிகைத்தேவர் உலகம் வியக்கும் படிச்செய்த அற்புதங்கள் பலவாகும். இறைவன் திருவருளால் திருமதிலில் இருந்த நந்திகளை எல்லாம் நரசிங்கன் என்ற மன்னன்மேல் ஏவி அவனை ஆட்கொண்டருளினார் என்பது இந்தத் தலத்தின் சிறப்பினை இனிது விளக்கும்.

திருக்கயிலாய பரம்பரையில் வந்தருளிய ஸ்ரீநமசிவாயமூர்த்திகள் தம் ஆசாரியர் சித்தர் சிவப்பிரகாசரது அருளாணையின்வண்ணம் நிறுவிய துறைசையாதீனத் திருமடம் திருமானிகைத் தேவர் எழுந்தருளியுள்ள திருமடத்தைத் தன்னிடத்துக்கொண்டு விளங்குவது இத்தலத் திற்கு எழிலூட்டுகிறது. இவ்வாறு பல்வகைச் சிறப்புக்களைப் பெற்று விளங்கும் ஸ்ரீ ஓப்பிலா முலையம்மை உடனாகிய ஸ்ரீ மாசிலாமணி ஈசுவரர் திருக்கோயில் இத்தலத்தின் பெருஞ்சிறப் பிற்கு உரியதாய்த் திகழ்கிறது. இது துறைசையாதீனத்தின் பரிபாலனத்தில் சிறப்புற்று விளங்குகிறது.

இவ்வாதீனத்தில் 22-வது குருமகா சந்நிதானமாக எழுந்தருளி அருளாட்சி செலுத்தி வரும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் ஆண்டிலும், அனுபவத்திலும் அப்பர் பெருமானைப்போல் முதிர்ந்து தங்கள் அருட்பெருக்கின் சிறப்பால் ஸ்ரீ மாசிலாமணியீசர் திருக்கோயிலுக்குப் பெரும்பொருட் செலவில் திருப்பணிகள் பல செய்வித்து அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேக விழா சிறப்புற நிகழவும்; விழாமலர் ஒன்று மலரவும் திருவுளம்பற்றியிருப்பது மிக்க மகிழ்ச்சிக்குரியது. மகாகும்பாபிஷேக விழா எல்லா வகையாலும் சிறப்புற நிகழவும் அனைவரும் அதனைத் தரிசித்து அருள்நலம் பெற்றுச் சிறக்கவும் பல்வேறுவகையில் பக்தி மணம் பரப்பும் குடமுழுக்கு விழா மலரை நுகரவும் ஸ்ரீ செந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவருளை சிந்திக்கின்றோம்.

ஆசியுரை

அம்மையப்பராகிய சிவபெருமானே உலகத்துக்கு அம்மையப்பராவார். அம்மையார் அருளாகும், அருளே சத்தி, அந்த அருளையின்றிச் சிவமில்லை. சிவபெருமான் அன்புருவினர், அருளுருவினர், இன்பவடிவினர், ஞானமே வடிவானவர். அந்தப் பெருமான் ஒருவரே பிறப்பிறப்பில்லாதவர். ஆன்மாக்கள் பிறப்பிறப்பில்லாத பெருநிலையினைப் பெற்று உய்யவேண்டின் பிறப்பிறப்பில்லாத அப்பெருமானையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டொழுகவேண்டும். ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டாகவே இறைவர் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூவகை வடிவங்களாகவும் இருந்து அருள்புரிகின்றார். மக்கள் யாவரும் மூர்த்தியை வழிபட்டும், தலத்தில் வசித்தும், தீர்த்தத்தில் முழுகியும் தங்கள் தங்கள் பாவங்களைப் போக்கிப் புண்ணியத்தைப் பெறுகின்றனர்.

சிவ வழிபாட்டையன்றிச் சீவர்களுக்கு உய்தியில்லை. ஆகலின், சிவ வழிபாடு செய்தற்குப் புறத்திலே ஆலய வழிபாடும் இன்றி அமையாது. அகத்திலேயும் வழிபடுதல்வேண்டும். அகத்திலோ புறத்திலோ வழிபாடு செய்தற்கு மக்கள் மன ஒருமைப்பாடு உடையராதல் அவசியமாகும். அவ்வொருமைப்பாடே மக்கள் சிந்தையைத் தூய்மைசெய்து சிவமாக்கும். அவ்வொருமைப்பாட்டையே “ஒருநெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்தன்” என அருளிச் செய்தனர். அதுவே சாந்தநிலையாகும். உயிர்கள் சாந்தநிலையை அடைதற்குக் கோயில் வழிபாடு அவசியமாம். “ஆலயம்” என்பதற்கு ஆன்மாக்கள் மனோலயப்பட்டு ஒடுங்கும் நிலைகளாம் என்பது பொருளாகும். உலகநிலையிலே விரிந்து அலைந்து திரிந்த மனம் ஆலயத்தின் உள்ளே செல்லுவோருக்கு அடங்கி ஒடுங்கி நிற்கக் காணலாம். இது மக்கள் யாவருக்கும் சிறிது சிறிதாகக் கிடைக்கும் அனுபவமாம்.

‘கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ எனவும், ‘ஆலயந்தொழுவது சாலவும் நன்று’ எனவும் நம்நாட்டிலே இளம் பருவத்திலேயே தெய்வ உணர்வைப் பதியவைத்து மக்களை மக்கள் நிலையுடையவர்களாக நமது பெரியோர் வாழச்செய்தனர். மக்கள் பெரியவர்களாய்ச் சேவன்முத்த தசையில் வாழ்பவராயினும் அவர்களும் ஆலய வழிபாடுசெய்தலின் அவசியத்தைப் பற்றி வற்புறுத்தி அருளினர் நமது ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனார். “ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே” எனச் சிவஞான போதத்துப் பன்னிரண்டாம் சூத்திரப்பகுதி சேவன்முத்தர் செயல்களைக் குறித்தமை காண்க.

‘சிவத்தைப் பேணில் தவத்திற் கழகு’ என்பது ஔவையார் வாக்கு. ‘சிவத்துக்குமேல் தெய்வமில்லை சித்திக்குமேல்நூலில்லை’ என்பதும் ஒரு சிறந்த பழமொழி. ஆகலின், சிவ வழிபாடு செய்தற்கு யோக்கியமாயுள்ள சிவாலயங்கள் மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படுதல் வேண்டும். பண்டைக்காலத்திலே அரசர்கள் சிவாலயங்களை எடுப்பித்து அவைகளைப் பெரிதும் போற்றிவந்தமை நூல்கள் வாயிலாகவும், கல்வெட்டுக்களின் வாயிலாகவும் நாம் அறிந்து கொள்ளும் உண்மைச் செய்திகளாம். அன்றியும், அரசர்கள் ஆலய பரிபாலனத்தைத் தாமே

ஏற்றுச் செய்யாது துறவிகன்பால் அவைகளை ஒப்புவித்துக் கண்காணித்து வந்தனர். இல்லற வாசிகள் தமது குடும்ப அல்லல் வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதோடு ஆலய பரிபாலனமும் சரிவரச் செய்தல் பெருஞ் சிரமத்தையே உண்டுபண்ணுவதாகும் என்பதை நன்கு உணர்ந்தே துறவிகள் பால் ஒப்படை செய்தார்கள்.

ஒருநாடு நன்கு செழித்தோங்க வேண்டுமாயின் அந்நாட்டு மக்கள் யாவரும் மனநலம் உடையராதல் வேண்டப்படும். தனதானிய விருத்திகளும், பசுநிரை விருத்திகளும், நீர்வள நிலவளங்களும், மழைவளமும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் செழித்தோங்குதல் தெய்வபலத்தால் அல்லாமல் கூடாவாம். இதனைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

“ சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வாணோர்க்கும் ஈண்டு”.

என வற்புறுத்திக் கூறினர். வானம் வறக்குமேல் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது என்றமையால் வானம் வறத்தற்குக் காரணம் ஆலயங்களில் சிறப்பொடு பூசனை குன்றியமையால் வந்ததாம். கோயிற்பூசைகள் முட்டுப்பாடின்றி நடைபெறுமாயின் மக்களும் செழித்துவாழ்வர்; எல்லா உயிர்களும் செழித்து வாழ்வனவாம். பூசனை என்பது நித்தியப்படியையும், சிறப்பு என்பது ஏறுபடி திருவிழா முதலியவற்றையும் குறிக்கும். இவைகள் யாவும் மந்திரலோபம் தந்திரலோபம் திரவியலோபம் கிரியாலோபங்களின்றி நடைபெறுதல்வேண்டும். நாட்பூசனைகளில் உண்டாகும் குற்றங்கள் நீங்கும்பொருட்டே சிறப்புப் பூசனைகள் செய்யப்பெறுகின்றன. அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் செய்தலும் அதன்பொருட்டேயாகும். 12 ஆண்டுக்கு ஒரு முறையாவது அஷ்டபந்தனம்செய்து மகாகும்பாபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்று விதிநூல்கள் விதிக்கின்றன.

திருமூலதேவர் சிவயோகத்தமர்ந்த இக்கோமுத்தீசுவரர் ஆலயம் நமது ஆதீனத்தின் பரிபாலனத்திலே குறைவற இருந்துவருவது ஆதீனத்துக்கே பெருமையுடையதாம். ஸ்ரீ ஒப்பிலா முலையம்மையார் சமேத ஸ்ரீ மாசிலாமணியீசருக்குரிய இவ்வாலயம் நம்முடைய பீடாதிபத்திய காலத்திலே அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெறும்படி திருவருள் கூட்டுவித்தது. இது ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்திகள் பேரருளும், ஸ்ரீவைத்தியநாதருடைய பேரருளுமேயாகும். நமது காலத்திலேயே நமது ஆதீனத்துக்குச் சொந்தமான திருவிடைமருதூர் ஸ்ரீ மகாலிங்கசுவாமி கோயில் அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் 15—7—70-ல் மிகச் சிறப்பாக நிறைவேறியது. அது ஸ்ரீ மகாலிங்கசுஷத்திரம்.

இப்பொழுது 27—8—72ல் திருவாவடுதுறை ஸ்ரீகோமுத்தீசுவரர்கோயில் அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் நிறைவேறுகிறது. இது ஸ்ரீ நந்திதேவர் சுஷத்திரம். பிரதான மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ மகாலிங்கசுவாமிக்கு நிறைவேறிய கும்பாபிஷேகத்தின் பின்பு ஸ்ரீ நந்திதேவர் சுஷத்திரமாகிய திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ கோமுத்தீசுவரர் கோயில் மகா கும்பாபிஷேகம் நிறைவேறுதலின் திருவருட்குறிப்பு சிந்தனைக்குரியதாம்.

நம்மைக்கொண்டு இப்பொழுது தமது திருக்கோயில் திருப்பணிகளையும் மகாகும்பாபிஷேகத்தையும் நடாத்துவித்து இத்தொண்டுகளை ஏற்றுக்கொண்டருளும் ஸ்ரீ மாசிலாமணியீசரையும், ஸ்ரீ ஞானமாநடராசரையும் சிந்தித்திருக்கிறோம்.

அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேக தரிசனம் செய்த நன்மக்கள் அனைவரும் இம்மை மறுமைப்பயன்களையும் இஷ்டசித்தியையும் பெற்று வாழ்வாராக. கும்பாபிஷேக மலர் சிறந்து யாவர் கையிலும் மலர்ந்து மணம் வீசுவதாகுக.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி காகிவாசி

முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்

ஸ்ரீ காகிமடம்

திருப்பனந்தாள்

(தஞ்சை ஜில்லா)

12-8-1974

திருவிடைமருதுறை ஸ்ரீ மகாலிங்கப்பெருமானை நடுநாயகமாகக் கொண்டு கூறும் பரிவார தேவதா க்ஷேத்திரங்களில் ஒன்றாகக் கருதப் பெறுவது திருவாவடுதுறை. இத்தலம் ஸ்ரீ நமச்சிவாயமூர்த்திகள் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்து திருமடம் ஸ்தாபனம் செய்து வழிவழிச் சைவபரிபாலனமும் சிவக்ஷேத்திரபாலனமும் செய்தருளும் சிறப்புடையது. இத்திருக்கலைய பரம்பரையில் 22-ஆவது பட்டத்தில் இந்நாளில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் ஈராண்டுக்கு முன் திருவிடை மருதுர்க் கோயில் ஜீர்ணோத்தாரண அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேகத்தைச் சீரும் சிறப்புமாக நடத்தியருளியது யாவரும் அறிந்ததே. அவ்வண்ணமே திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயில் ஜீர்ணோத்தாரண அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேகம் அண்மையில் நடைபெறுவது சைவப் பெருமக்களுடைய நற்பேறேயாகும். சைவநன்மக்கள் அக் கும்பாபிஷேகத்தைக் கண்டு தரிசித்துச் சிவபெருமான் திருவருளும் குருவருளும் பெறுவாராகுக. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகா சந்திதானம் அவர்களின் திருவுளப்பாங்கின்வண்ணம் இக்கும்பாபிஷேக நினைவில் வெளியிடப் பெறும் மலர் தெய்வப் பனுவல்களைப் பற்றிய ஆய்வுரைகளைக்கொண்டு மக்கள் நல்வாழ்வு வாழத் துணைபுரியும் நெறியில் அமையும் என்பது உறுதி. இத்தகைய நற்பணிகள் பலவும் மேன்மேலும் புரிந்து ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்திதானம் அவர்கள் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க எனச் செந்திலாண்டவன் திருவருளை மனமொழி மெய்களால் வழிபடுகிறோம்.

சிவ சிவ

தவத்திரு. சுந்தரசுவாமிகள்
ஆதினகர்த்தர்
கௌமார மடாலயம்

சின்னவேடம்பட்டி அஞ்சல்
கோயம்புத்தூர் - 6.
தொலைபேசி எண் : 25029
நாள் 20—8—72

திருவாவடுதுறை மகா கும்பாபிஷேக வாழ்த்து

வெண்பாக்கள்

மூர்த்திதலம் தீர்த்தமெனும் மூன்றும் பொருந்தியருட்
சீர்த்திபெறும் சைவத் திருமுறையில்— நேர்த்திபெற
மூவர் தமிழ்ப்பாடல் முயங்கு திருத்தலமாம்
ஆவடுதுறைத்தலம் தாம்.

திருமூலர் செய்த திருமந் திரமாம்
• பெருநூலைத் தந்த பெருமைத்—திருவாரும்
சம்பந்தர் பாட்டுக்குச் சங்கரனார் ஆயிரம்பொன்
தெம்புந்தத் தந்தவிரந்த தே.

அறக்கடவுள் போற்ற அதுனை விடையாக்கொள்
சிறப்பினது, போகர்முதற் சித்தர்—திறத்துடனே
போற்றும் புகழ்ச்சி பொருந்தா வடுதுறைப்பேர்
ஏற்றதலம் மிக்ஞயர்ந்த தே.

அம்பலவாணப்பேர் அவிர்சைவ தேசிகனார்
உம்பர் புகழ்சீர் உயர்மடத்தை—நம்பனருள்
கொண்டு நிறுவிக் குலவுசைவ நற்சமயத்
தொண்டு விரித்தார் தொடர்ந்து.

அப்பெரியோர் ஆணைவழி ஆன்ற திருப்பணிகள்
செப்பமுறச் செய்து சிவாகமநூல்—ஒப்புமுயர்
கும்பநீ ராட்டுவிழாக் கொண்டாடி னூர்புவியில்
தெம்பமைய வாழ்கபல்லாண் டே.

திருவா வடுதுறையா தினத் துரிமை
பெருவாய்மைக் கோயில் பெருமை—திருநீடு
மின்னுகும்ப நீர்பெய் விழாச்செய் சந்நிதானங்கள்
மன்னுபுகழ் வாழ்க வளர்ந்து.

மு. கண்ணப்பன்

அறநிலைய அமைச்சர்

தமிழ்நாடு அரசு
தலைமைச் செயலகம்

சென்னை-9

29-7-1972

பேரன்புடையீர்,

திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்குட்பட்ட
திருவாவடுதுறை திரு கோமுத்தீசுவரசுவாமி
திருக்கோயிலின் திருக்குடமுழுக்கு விழா
வரும் ஆகஸ்ட் திங்கள் 27-ம் நாள் மிகச்
சிறப்பாக நடைபெற இருப்பதையறிந்து
மெத்தவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

திருக்குடமுழுக்கு விழா சிறப்புற அமைய
என் நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்
கொள்வதுடன், இத்திருக்கோயிலின் திருப்
பணிகள் அனைத்திற்கும் பல்வகையானும்
உதவிசெய்த பெருமக்கள் அனைவருக்கும்
என் இதயமார்ந்த பாராட்டுதல்களையும்
உரித்தாக்கிக்கொள்கிறேன்.

அன்புள்ள,

மு. கண்ணப்பன்

பெறுநர் :

திரு. வி. சிவசங்கரன்,
திரு கோமுத்தீசுவரசுவாமி திருக்கோயில்,
திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை,
(வழி) ஆடுதுறை, தஞ்சை மாவட்டம்.

வாழ்த்துரை

திருவாவடுதுறை ஸ்ரீகோமுத்தீசுவர சுவாமி கோவில் அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேகம் நடப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. பழம் பெரும் ஆலயத்தினைத் திருத்தி, மனத்திற்கும் கண்ணிற்கும் மகிழ்ச்சிதரும் முறையில், கும்பாபிஷேகம் நடப்பது போற்றுதற்குரியது. தமிழகத்தில் திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், திருப் பனந்தாள் போன்ற ஆதீனங்கள் செந்தமிழையும் வளர்த்து, தென்னாடுடைய சிவாலயங்களைப் பேணி, போற்றி, காத்து வருவதில், தங்களுக்கென்று தனி இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. மனித சமுதாயத்தில் மறுமலர்ச்சி காரணமாகவும், விழிப்புணர்ச்சி காரணமாகவும், ஆதீனங்களினுடைய ஆக்கப்பணிகளும், ஆத்மார்த்தப் பணிகளும், 20-வது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், போற்றுதற் குரிய முறையில் நடந்துவருகின்றன.

“குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடு மிடத்திலே” — என்பார்கள். உள்ளத்திலே அன்பு இருக்கவேண்டியதும், பக்தி இருக்க வேண்டியதும் அவசியம்தான். ஆனால் அத்தகைய அன்பையும் பக்தியையும் வெளிப்படுத்தினால் தான் பாமரமக்கள் அதனையுணர முடியும். உணர்ச்சி ஏற்பட்டால்தான், ‘சரணாகதி’ தத்துவத்தின் உட்பொருளை சமுதாயம் உணரமுடியும். அத்தகைய உன்னத நிலைக்கு கொண்டுகொள்ளும் சீரியபாதைகளில்தான், ஆலயத்திருப்பணியும் தெய்வ வழிபாடும். எவ்வளவுதான் திருப்பணிகளும் தெய்வ வழிபாடும் ஆதீனங்கள் எடுத்து நடத்தினாலும், வாழ்ந்து காட்டுகின்ற முறையில், உயர்வும் ஒழுக்கமும் குன்றுமானால், பார்ப்போர் உள்ளத்தில் அவநம்பிக்கையும், தெய்வ நிந்தனையும் வளருமென்பது உண்மை. ஆகவேதான் வளருகின்ற தெய்வீக கருத்துக்கள் வளமுள்ளதாக, வருங்காலம் மனமொப்பி ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக, அமைய வேண்டுமாயின், ஒழுக்கநியதிகளைச் சமுதாயத்தில் வலியுறுத்த ஆதீனங்கள் முன் வருவதோடுமட்டுமன்றி, தங்களை வருத்தி, மனிதகுலத்திற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாய், அவர்கள் அமையவேண்டும்.

இறைவனிடத்தில் நம்பிக்கை எவ்வளவு அவசியமோ, அந்த நம்பிக்கைக்குத் தூண்டுகோலான ஆலயத்திருப்பணிகள் எவ்வளவு அவசியமோ, அத்தகைய ஆலய வழிபாட்டிற்குச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகள் எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு அவசியம் ஒழுக்கமுள்ள சமுதாயத்தை வளர்ப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சி. படமாடும் கோயிலிருந்தும், பார்த்து மகிழ் பக்தர்களிருந்தும்

உள்ளம் நெக்குருக பாடிமகிழ் செந்தமிழ்ப் பாவிருந்தும், சீரிய ஒழுக்கமில்லாத சமுதாயம் இவற்றை வளர்த்துவருமானால் தெய்வ நம்பிக்கை, தெய்வ வழிபாடு ஒரு கேலிப்பொருளாகத்தான் அமையும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் நல்லதொரு தீர்வு காணத்தான், திருவாவடுதுறை போன்ற ஆதீனங்கள் சமுதாய வளர்ச்சித்திட்டங்களிலும், சிந்தையைச் செம்மைப்படுத்தும் முயற்சிகளிலும், இக்காலத்தில் ஈடுபட்டுவருகின்றன. குன்றக்குடி அடிகளார் நடத்தும் தெய்வீகப் பேரவையும், ஆதீனங்கள் நடத்தும் நாயன்மார் திருவிழாக்களும், பன்னிருதிருமுறைகள் வியாக்கியானங்களும், ஓரளவிற்கு சமுதாயத்தினரைச் செம்மைப்படுத்த முயலுகின்றன என்பதை மறுக்கமுடியாது. இத்தகைய ஆக்கப்பணிகளில், மக்கள் நலனே மகேசனுக்குச் செய்யும் தொண்டென்று கொண்டு ஆதீனங்கள் தற்காலத்தில் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகள் போற்றுதற்குரியது. நேரிலே குடமுழுக்கைக் காண முடியவில்லையெனினும் அருவாய வல்வினைநோய் அடையாவண்ணம் ஆவடுதண் துறையுறையும் அமர ரேற்றின் நிமிர்ந்த கோபுரம் என் மனக்கண்ணில் குடமுழுக்கின்நிலை முற்றும் காட்டிநிற்கக் காண்கின்றேன்.

பு. ரா. கோகுலகிருஷ்ணன்.

கே. எஸ். நரசிம்மன் B. A., B. L., I. A. S.,
ஆணையாளர், இந்துசமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை.

வாழ்த்துரை

திருவேயென் செல்வமே தேனே வாணேர்
செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதி மிக்க
உருவே என்உறவே என்னுனே ஊனின்
உள்ளமே உள்ளத்தின் உள்ளே நின்ற
கருவே என்கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்
கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்
அருவாய வல்வினேரோய் அடையா வண்ணம்
ஆவடுதண் துறையுறையும் அமர ரேறே.

சோழநாட்டிற் பாடல்பெற்ற சிவத்தலங்களுள், ஒன்றாகச் சிறந்து திகழ் வது திருவாவடுதுறை. சைவ சமய ஆசிரியர்கள் நால்வராலும் புகழ்ந்து துதிக்கப் பெற்ற பெரும் சிறப்பு திருவாவடுதுறைக்கு உண்டு. இதற்குக் கோமுக்தி, கோகழி, பூலோககைலாசம், நந்திநகர், தியாகபுரம், போதிவனம், அரசவனம், மகாதாண்டவபுரம், வேதபுரம், நவகோடிசித்தபுரம், சிவபுரம், முக்திக்ஷேத்திரம் எனப் பலப்பல பெயர்கள் வழங்கும்.

ஒரு காலத்தில் உமாதேவியாருக்கு விளையாட்டாக நேர்ந்த பசு வடிவத்தை நீக்கி, இங்கே இறைவன் அருள்புரிந்தான். அதனால் இத்தலத்திற்குக் கோமுக்தி புரம் (கோகழி) என்று வடமொழியிலும், திரு+ஆ+அடு+துறை என்று தமிழிலும் பெயர்கள் அமைந்தன. தேவர்கள் இங்கே படரரசு என்னும் தலமரமாக விளங்க, இறைவன் அந்நிழலில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான். முசுருந்தச்சக்கரவர்த்தி என்ற சோழப் பேரரசன், இங்குள்ள இறைவனை வழிபட்டு, இத்தலத்தைத் திருவாரூர் ஆகவும், இங்குள்ள இறைவனைத் தியாகேசவரராகவும் தரிசித்து மகப்பேறு எய்தி மகிழ்ந்தான். தருமதேவதை இங்குத் தவம்புரிந்து இறைவனுக்கு ஊர்தியாகும் பேறு பெற்றது. தேவர்களும் முனிவர்களும் பணிந்து வேண்டிக்கொண்டபடி சிவபிரான் இங்குள்ள போதியம்பலத்தில் மகாதாண்டவம் புரிந்தருளினான். திருமூலர் என்னும் சித்தர்பெருமான், மூவாயிரம் ஆண்டுகள் தவநிலையிலிருந்து சிவாகமங்களின் சாரமாகிய 'திருமந்திரம்' என்னும் சிறந்த நூலை இங்கேயே அருளிச் செய்தார். போகர் முதலிய நவகோடி சித்தர்களுக்குச் சிவபெருமான் இத்தலத்திலேயே பல சித்திகளை வழங்கினான். 'திருஞானசம்பந்தர்' பதிகம்பாடி, பொற்கிழி பெற்ற தலம் திருவாவடுதுறையே யாகும்.

“காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமல ஊரர்க்கு அம்பொன்
ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறைய னுரே”

எனத் திருநாவுக்கரசர் இவ்வருள் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டிருத்தல் காண லாம். சேந்தனார் இத்தலத்தைத் திருவிசைப்பாவிற் போற்றித் துதித்துள்ளார். திருவிசைப்பாவிற் போற்றித் துதித்தருளிய திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களுள்

ஒருவராகிய திருமாளிகைத்தேவர் இங்கேயே வாழ்ந்திருந்தார். அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ்ப் பாடலும் இத்தலத்திற்கு அமைந்துள்ளது.

— சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க அருளாட்சி செலுத்திப் புரந்துவரும் சைவ ஆதினங்கள் பதினெட்டனுள் தலைசிறந்த ஒன்றாக மிளிர்வதும், ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்திகளைக் குருமுதல்வராகக் கொண்டு விளங்கி வருவதும் ஆகிய திருவாவடுதுறை ஆதினம், இத்தலத்தின் சிறப்புகள் எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்ததுபோலத் திகழ்கின்றது. மாதவச்சிவஞான ஸ்ரீயோகிகள், ஸ்ரீகவிராட்சர் கச்சியப்ப முனிவர், மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை போன்ற, எத்துணையோ பல பெருமக்களின் தொடர்பினால், திருவாவடுதுறையின் சிறப்பு தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தன்னிகரற்றுச் சுடர்விட்டு இலங்குகின்றது. சைவசமய வரலாற்றிலும், தமிழ்மொழியின் வரலாற்றிலும், திருவாவடுதுறை தனிப்பெருஞ் சிறப்பிடத்தைப் பெற்றிருத்தலை அனைவரும் அறிவர்.

இத்தகைய திருவாவடுதுறை ஆதினத்திற்குரிய கோயில்கள் பலவற்றுள் ஒன்றாகிய, திருவாவடுதுறை கோமுக்தீசுவரசுவாமி (மாசிஸாமணிநாதர்) கோயிலில், திருவாவடுதுறை ஆதின 22-வது குருமகா சந்திதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களின் அருளாணையின்படி, சிறந்தமுறையில் திருப்பணிகள் செய்யப்பெற்று, அண்மையில் (27-8-1972, ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை) திருக்குடமுழுக்குவிழா நிகழ்விருப்பது அறிந்து மிகவும் மகிழ்கின்றேன்.

திருவாவடுதுறைத் தலத்தின் சிறப்பும், அங்கு அமைந்துள்ள ஆதினத்தின் சிறப்பும், அளவிட முடியாத பெருமையுடையவை. மிகப்பெரியதும் பழமை வாய்ந்ததும் ஆகிய சிறப்புமிக்க இக்கோயிலுக்கு ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்திதானம் அவர்கள், தம்முடைய அருளாட்சிக் காலத்தில் திருப்பணிகள் செய்வித்துக் குடமுழுக்கு விழா நிகழ்த்துவது, ஒரு சிறந்த நற்பேறேயாகும். சுவாமிகளின் காலத்தில் இத்தகைய பற்பல திருப்பணிகள் மேன்மேலும் சிறப்புற நடைபெற்று, சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்கி வளரவும், குடமுழுக்குவிழா நன்கினிது நிகழவும், விழாச்சிறப்புமலர் சைவ நறுமணம் கமழ்ந்து செந்தமிழ்த்தேன் பிளிற்றும் வகையில் வெளிவரவும். எல்லாம்வல்ல திருவாவடுதுறை அண்ணலின் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான

போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்

பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்

மெய்ஞ்ஞான பாணு வாகிக்

குயிலாரும் பொழில் திருவா வடுதுறைவாழ்

குருநமச்சி வாய தேவன்

சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு

நீடுழி தழைக மாதோ !

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம்
இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்திதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

கச்சியப்பமுனிவர் கவிநலம்

திரு. ந. ரா. முருகவேள், எம். ஏ., எம். ஓ. எல்.

[ஆசிரியர் : திருக்கோயில், சென்னை—34]

முன்னுரை :

கச்சியப்பமுனிவர் என்பவர், இற்றைக்கு ஏறத்தாழ 180 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்திருந்த மாபெருங் கவிஞராவார். இவரைக் “கவிராட்சசர்” எனக் கற்றுவல்ல புலவர் பெருமக்கள் பாராட்டிப் புகழ்ந்து போற்றுவர். சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, பேருரை முதலிய பல பெருநூல்கள் இயற்றியருளிய மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் அவர்களின் மாணுக்கர்களுள் தலைசிறந்தவர் இவரே. இவ்விருவரும் திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த சிறந்த சைவ சித்தாந்தச் சான்றோர்களாவார்கள். கந்தபுராணம் இயற்றியருளிய கச்சியப்ப சிவாசாரியர், இவரின் வேருவர்; இவருக்கு மிகவும் முற்பட்டு வாழ்ந்தவர்.

கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றியருளியுள்ள நூல்கள் பல. திருவாணைக்காப் புராணம், பூவாளுர்ப் புராணம், விநாயக புராணம், காஞ்சிப்புராணத்தின் இரண்டாம்காண்டம் ஆகிய பல பெருநூல்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். இவர் தம் நூல்களில், அறிஞர்கள் எல்லோராலும் இனிதெடுத்து மிகப் பெரிதும் பாராட்டப் பெறுவது, செய்யுள் நலன்களில் சிறந்த தணிகைப்புராணம் ஆகும்.

கச்சியப்ப முனிவரின் நூல்கள் பலவற்றுள்ளும் கலைநலம் பெரிதும் சிறந்தது தணிகைப்புராணம். அந்நூல் புலமையின் பெருஞ்சிகரம் எனப் பிறங்குகிறது; கவிதை நலம் கனிந்தது; சமயக் கருத்துக்கள் நிறைந்தது; தத்துவ நுண்பொருள்கள் செறிந்தது; இயற்கை வருணைகளாலும், இனிய உவமைகளினாலும் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை ஆங்காங்கே அழகுற விளக்கிச் செல்வது; சங்க நூல்களின் நடைநலம் சான்றது; கற்பனை வளம் சிறந்து நற்பெரும் சுவை பயப்பது; இலக்கண இலக்

கியப் பெரும் புதையல் எனத் திகழ்வது; கற்று வல்லோர்க்கும் தெற்றென விளங்காத கடுமை வாய்ந்தது; இத்தகைய சிறப்புகள் மிக்க தணிகைப் புராணத்தின் இனிய கவி நலங்களுள், ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்குக் காண்போம்.

விநாயகர் :

1. விநாயகப்பெருமானுக்கு ஐந்து திருக்கைகள் உண்டு. அதனால் அவருக்கு ‘ஐங்கரன்’ என்றும் ஒரு பெயர் வழங்கும். கச்சியப்ப முனிவர் தம் கற்பனைத் திறனால், விநாயகப்பெருமானின் ஐந்து திருக்கைகளும் செய்யும் செயல்களை அழகுற விளக்குகின்றார்; விநாயகர் தம்முடைய ஒரு கையில் மோதகம் ஏந்தியிருக்கிறார். மற்றொரு கையில் ஏகதந்தம் ஆகிய ஒற்றைக்கொம்பை வைத்திருக்கின்றார். பிறிதொரு கையில் நீர் நிறைந்த பொற்கலசம் இருக்கின்றது. எஞ்சிய இரண்டு கைகளிலும், அங்குசமும் பரசமும் அமைந்து உள்ளன. மோதகம் ஏந்திய கையைத் தமக்காகவும், ஒற்றைக் கொம்புள்ள கையினைத் தேவர்களைப் பாதுகாக்கவும், பொற்கலசம் ஏந்திய கையினைத் தம் தாய் தந்தையர்களாகிய பார்வதி பரமேசுவரனை வழிபடுவதற்காகவும் அவர் பயன்படுத்துகின்றார். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு கையினையே பிற செயல்களுக்காகப் பயன்படுத்தும் விநாயகப்பெருமான், தம்முடைய அடியார்களுக்காக மட்டும் இரண்டு கைகளை ஒருங்கே தொழிற்படுத்துகின்றார். தம்மை வழிபடும் அன்பர்களாகிய அடியார்களின் துன்பங்களை ஒழித்து இன்பங்களையே தரும் இயல்பினராகிய அவர், ஆணவமலம் என்னும் கொடிய யானையை அடக்கிப் பிணித்து அடியார்கட்கு அருள் புரிவதற்காக அங்குசம் பாசம் என்னும் இருகருவிகளைத் தம் எஞ்சிய இரு கரங்களிலும் ஏந்திக்கொண்டுள்ளார்.

பண்ணியம் ஏந்தும் கரந்தனக்கு ஆக்கிப்

பால்திரமருப்புஅமர் திருக்கை

• விண்ணவர்க்கு ஆக்கி அரதனக் கலச

வியன்கரம் தந்தைதாய்க்கு ஆக்கிக்

கண்ணிய ஆணவவெங் கரிபிணித்து அடக்

கரிசினேற்கு இருகையும் ஆக்கும் [கிக்

அண்ணலைத் தணிகை வரைவளர் ஆபற்

சகாயனை அகம்தழிஇக் களிப்பாம்.

விநாயகப்பெருமான் தம் அடியார்களின் மீது கொண்டுள்ள எல்லையற்ற பேரருள் திறனை, இப்பாடலில் இனிதெடுத்து விளக்கியிருக்கும் கச்சியப்பரின் அழகிய கவிநலம் பெரிதும் போற்றுதற்கு உரியது.

சிவபிரான் :

சிவபெருமான் உலகின் புற இருளைத் தம் திருமேனியிலுள்ள ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் ஒளிகளால் நீக்குகின்றார். அசைவில் பொருள், அசையும் பொருள் ஆகிய இரண்டினையும் நம் கண்களுக்குப் புலப்படுத்துகின்றார். உயிர்களைப் பற்றியுள்ள ஆணவமல இருளைத் தம் அருளொளியினால் அழித்தருள்கின்றார். உயிர்களிற் கலந்து நின்று, தன்னையும் தம்மையும் உணர்த்தி அவ்வயிர்களுக்குப் பெத்தம் முத்தி என்னும் இரு நிலைகளிலும், கண்டும் காட்டியும் உதவிபுகின்றார். இவற்றின்பொருட்டு எக் காலமும் இடைவிடாமல் ஐந்தொழிற்றிருக் கூத்து ஆடுகின்றார். அதன் பெரும்பயனை ஆருயிர்கள் அனைத்தும் நேரே பெறும் ஆற்றலுடையன அல்ல. ஆதலின், அருள் வடிவமாகிய அம்பிகையின் வாயிலாக அதனை உயிர்கள் பெற்று உய்யும்படிக்கு மாதொரு பாகம் நோக்கி மன்னு சிற்றம்பலத்தே ஆதியும் முடிவும் இல்லாத தம் அற்புத ஐந்தொழிற் கூத்தினை, அம்பிகைக்குக் காட்டியருளுகின்றார். இத்தகைய சிவ பிரானின் திருவடிகளைப் பணிவோம்.

உலகிடுள் உருவத்து ஒளிகளின் இரித்து ஆங்கு

உறுபொருள் எவற்றையும் தெரித்து உள்

விலகிடுள் முழுதும் அருள்கொடு துமித்து

விராய்ஒளிர் தன்னையும் தன்னால்

இலகுபிர் தனையும் தெரித்து அறி வுறுக்கும்

இயல்பின் எக் காலமும் பிறழாது

அலகில்அற் புதக்கூத்து உமையினைக் காட்டும்

அடிகள்சே வடிகளைப் பணிவாம்,

இப்பாடலில் சைவ சித்தாந்தக் கருத்து நுட்பங்கள் பலவற்றைக் கச்சியப்பமுனிவர் சுருக்கி விளக்கிக் காட்டியிருத்தல் காணலாம்.

அம்பிகை :

சிவமெனும் செம்பொருள், சத்தியைச் சேர்ந்தவழியே எச்செயலும் செய்யவல்லதாகும். சிவ சத்தியினாலேயே இவ்வுலகப் பொருள்கள் எல்லாம் இயங்குகின்றன. 'அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கை எல்லாம்' என்பது சிவஞானசித்தியார். அண்டகோடிகளை யெல்லாம் ஈன்றெடுத்தவள் அம்பிகையேயாயினும், அவள் என்றும் இளமை குன்றாத எழில்பொருந்திக் கன்னியாகவே விளங்கிவருகின்றாள். "பவன் பிரம்மசாரியாவன், பான்மொழி கன்னியாவான்" என்பது பெரியோர் திருமொழி. இத்தகைய சிவசத்தியே மும்மூர்த்திகளாகவும், அவர்கள் இயற்றும் முத்தொழிற்கும் மூலகாரணமாம் முதல்வியாகவும் விளங்குகின்றாள், இவ்வுண்மையைப் பாமரமக்களும் இனிதுணரும்படி, அவள் தன் திருக்கைகளில் ஏந்தியுள்ள பொருள்களே சான்று பகர்கின்றன.

அம்பிகை தன் கைகளில் முறையே சிருக்கு மணி வடம், சங்குசக்கரம், சூலம், வேல், அங்குச பாசம், கரும்புவில், மலர்க்கிளை என்பவைகளை ஏந்தியிருக்கின்றாள். அவைகளால் அம்பிகைஓருத்தியே, பிரமன்-திருமால்-உருத்திரன் - முருகன்-விநாயகர். மன்மதன் ஆகியவர்களின் தொழில்களுக்கு எல்லாம் காரணமாதலை நாம் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

சீர்அணி சிருக்கு மணிவடம் சங்கு

திகிரி சூலப்படை இலைவேல்

போர்அணி பாசம் அங்குசம் கழைவில்

பூங்கிளை வேறுவேறு அணியா

ஆரணன் மாயன் அரன் இபமுகத்தன்

அநங்கன் என்றிவர் தொழிற்கெல்லாம்

காரணம் ஆதல் தெளித்தருள் கொழிக்கும்

கன்னியை உன்னி ஏத்தெடுப்பாம்.

இப்பாடல் அம்பிகையின் அருள் நலனையும், திருவுருவச் சிறப்பினையும் அழகுற விளக்குதல் அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

முருகன் :

இறைவன் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டவன்; ஒளிமயமாகத் திகழ்பவன்; ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் என்னும் சூக்கும பூதங்களைத்திலும் அருவமாகக்கலந்து நிற்பவன். இவ்விதப்பினை அறிந்துகொள்ள மாட்டாத பாமரமக்களும் உணர்த்தப்பொருட்டுப் பருவடிவில் உருவநிலையிலும் வைத்து உணர்த்துவதே, முருகனின் தோற்றம் பற்றிய வரலாறாகும். சிவபிரானின் நெற்றிக் கண்ணினின்று வெளிப்பட்ட தீப்பொறிகள் முருகன் ஒளி வடிவினானதே உணர்த்தும். அப்பொறிகள் முதலில் விசும்பிற் பரந்து நிறைந்தன. அவற்றை வாயு தேவன் திரட்டிக் கொணர்ந்தான். அக்கினி தேவன் அவற்றை எடுத்துச் சென்றான். அவன் அதனைத் தாங்கமாட்டாமையாற் சரவணப் பொய்கையாகிய நீரில் விடுத்தான். அதன் கண் இருந்து நீங்கி, முருகன் நிலம் எங்கணும் சென்று திருவிளையாடல் புரிந்தான். உலகம் தோன்றுங்கால் விசும்பினின்று வளியும், வளியினின்று தீயும், தீயினின்று நீரும், நீரினின்றி நிலமும் ஆகிய ஐம்பூதங்களும் தோன்றும் என வேதங்கள் கூறும். அம்முறையில் உலகங்களுக்கெல்லாம் மூல முதற்காரணாகிய முருகனின் தோற்றமும் நிகழ்ந்தருளியமை காணலாம்.

ஓங்கு ஒளியாய் விசும்புஆதி தொறும்இயலும்
தனது இயல்பை உருவின்மாட்டும்
பாங்குபெறத் தெரித்ததுபோல் பலபொறியாப்
பரமர்வழி பயந்த ஞான்று
தேங்குஒளியாய் வெளிஅடர்ந்து வளிடொ
ஒளிபடர்ந்து தெளிநீர்ப் புக்கு டுர்ந்துஒன்
நீங்கி விளையாட்டு அயர்ந்து தணிகைஅமர்
பெருவாழ்வை நினைந்து வாழ்வாம்.

முருகனின் திருவவதாரத் தத்துவ நுட்பத் தினைக் கச்சியப்பர் இப்பாடலில் விளக்கியிருக்கும் திறம் பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

இயற்கைப் புனைவு :

ஒரு நல்லிசைக் கவிஞரின் கவிதைச் சிறப்பினை அளந்தறிந்து சுவைத்து மகிழ்வதற்குப் பல வழிகளுண்டு. அவற்றுள் இயற்கைப் பொருள் நிகழ்ச்சிகளையும்,

காட்சிகளையும், அவர் எங்ஙனம் திறம்படப் புனைந்துரைத்து விளக்கியுள்ளார் எனக் கண்டறிவதும் ஒரு வழியாகும். இயற்கையில் ஈடுபாடும், அதனைப் புனைந்துரைக்கும் ஆர்வமும் கவிஞர்கள்பால் பொதுவாகக் காணப்படும் சிறப்பியல்பாகும்.

“கவிஞனின் கண்ணானது, மிகச் சிறந்த தோர் உள்ளெழுச்சியினால் விண்ணிலிருந்து மண்ணையும், மண்ணிலிருந்து விண்ணையும், சுற்றிச் சுழன்று பார்வையிடுகின்றது; காணவும் அறியவும்படாத பொருள்களின் இயல்புகளைக் கற்பனை உணர்வானது உருவாக்கித் தந்துகொண்டிருக்க, அவைகளைக் கவிஞனின் எழுதுகோல் எழில் கனிந்த கலை ஓவியங்களாக இனிது வடித்துக் கொடுக்கின்றது. காற்றென நுண்ணியவாய்க் காணப்படாமையின் இல்லனவாய் விளங்கும் அவற்றுக்கு ஓர் உறைவிடமும் பெயரும் அளிக்கின்றது”.

வல்லதம் விழியின் வீச்சால்
மண்ணொடு விண்ணும் எல்லாம்
ஓல்வையின் அளந்து தேர்ந்து
கற்பனை உணர்வின் மாண்பால்
இல்லதொன் றனையும் ஊர்பேர்
இயைபுறப் படைத்துக் காட்டும்
நல்லியற் கவிஞர் செய்கை
நலமெலாம் நவிலற் பாற்றோ?

மொழி பெயர்ப்பு - ந. ரா. முருகவேள்

“ The poet's eye, in a fine frenzy rolling,
Doth glance from heaven to earth,
from earth to heaven;
And as imagination bodies forth
The form of things unknown, the poet's pen
Turns them to shapes and gives to airy nothing
A local habitation and a name ”

— William Shakespeare,
A Midsummer - Nights Dream.

எனச் செகப்பிரியர், கவிஞர்களின் இயல்பினை இனிதெடுத்து விளக்குகின்றார். இதனால் கவிஞர்களின் கவித்திறனுக்கும், இயற்கைப் புனைவுக்கும் மிக்க பெருந்தொடர் புண்மை இனிது பெறப்படும்.

இங்ஙனம் இயற்கையைப் புனைந்து பாடுவது எல்லாக் கவிஞருக்குமே இயல்

பாயினும், கச்சியப்பமுனிவர் இயற்கைப் புனைவுகளில் தத்துவக் கருத்துக்களையும், இலக்கணச் செய்திகளையும் இடை இடையே மிகுதியாகச் செறித்துப் பாடும் தனிப்பெரும் சிறப் பியஈபு மிகுடையவராகத் திகழ்கின்றார். அவற்றில் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்குக் கண்டு இன்புறுவோம்.

தொண்டைநாடு :

1. திருத்தணிகை என்னும் தலம் தொண்டை நாட்டிலுள்ளது. ஆதலின் அந்நாட்டைக் கச்சியப்ப முனிவர் புகழ்ந்து பாட முற்படுகின்றார். புகழ் ஆகிய கவசம் அணிந்து, பல்வகை அறங்கள் ஆகிய படைக் கருவிகள் தாங்கி, வாய்மை சீலம் நோன்பு பக்தி என்னும் நாற்பெரும் பண்புகளையும் தேர் கரி பரி காலாள் என்னும் நாற்பெரும் படைகளாகக்கொண்டு, தீவினைகள் ஆகிய பகைவர்களை அடக்கி வெற்றி கொண்டு, ஓர் அரசனைப் போல விளங்குவது தொண்டைநாடு என்கின்றார்.

கொடைப்புகழ்க் கவசம் போர்த்துக்
கூர்அறப் படைகள் ஏந்தி
விடைப்பரு வேழம் பொற்றேர்
விரைசெலற் பரியாள் வாய்மை
படைப்பரும் சீலம் நோன்பு
பத்திமை யாகப் பாய்த்திக்
கடைப்படு பாவத் தெவ்வைக்
கடந்ததுஅத் தொன்மை நாடு.

2. தொண்டைநாடு, தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ் இலக்கணநூல்கள் கூறுதற்கு ஏற்ப நாளில் வளங்களும் அமைந்தது. முல்லை நிலமாகிய காடுகள் கூந்தலாகவும், குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைகள் தளங்களாகவும், மருத நிலமாகிய சோலைகள் கைகளாகவும், நெய்தல் நிலமாகிய பெரிய கடல் கலாப மணிந்த அல்லலாகவும் அமைந்து விளங்க, நல்லொழுக்கமென்னும் கணவனை மணந்து கலந்து, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் மக்களைப் பெற்றெடுத்துப் பாதுகாத்து வளர்த்து, ஒரு தாய்போல விளங்குவது தொண்டைநாடு எனப் பாடுகின்றார் அவர்.

கருங்குழல் காளில் தோற்றிக்
கதிர்முலை மலையில் தோற்றி
இருங்கைபூம் பணையில் தோற்றி
எரிமணிக் கலாப அல்குல்
பெருங்கடல் தோற்றி வேத
ஒழுக்கம்ஆம் கணவற் பின்னி
ஒருங்குநாற் பயனும் மக்கள்
உயிர்த்து அளிப்பஃது அந்நாடு.

பாலாறும் முருகனும் :

தொண்டைநாட்டிற் பாயும் ஆறுகளில் தலைசிறந்தது பாலாறு. அவ்வாற்றங்கரையிலேயே வளர்ந்து வாழ்ந்து மகிழ்ந்தவர் கச்சியப்ப முனிவர். ஆதலின் அதன் சிறப்பினைப் பல்வகைகளில் புகழ்ந்து பாடுகின்றார் அவர்.

(1) பாலாறு ஒருவகையில் குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய முருகனைப் போன்று விளங்குகின்றது. முருகன் காந்தள்மலர் வேய்ந்து கொள்வான். களிமயில் ஊர்ந்து கடாவிச் செல்வான். வேலன் வெறியயர்களாம் சென்று விளையாடுவான். இங்குலிகம் போன்ற செந்நிறமுடையவகைச் சேந்தன் என்னும் பேர் பெற்றுத் திகழ்வான்.

அதுபோலப் பாலாறும் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தோடி வருங்கால், காந்தள் மலர்களை வேய்ந்துகொண்டு வருகின்றது. சோலைகளிலுள்ள மயில்கள் அஞ்சிப் பறந்துபோகும்படி செய்கிறது. வேலன் வெறியயர்களாம் போன்ற இடங்களிலும், பாய்ந்து பரவித் தேங்கி நிற்கின்றது. இங்குலிகம் போன்ற செம்மண்ணின் சேறு மிகுந்து சிவந்து தோன்றுகின்றது. இவ்வாற்றால் முருகனைப்போன்றே விளங்கும் சிறப்புடையது பாலாறு.

காந்தள் அம் போது வேய்ந்து
களிமயில் கடாவிப் பல்பூ
வேய்ந்தமென் குழற்கொம்பு அன்னார்
வெறியயர் களத்துச் சார்ந்து
வாய்ந்துஇங் குலிகச் சேற்றின்
வயங்குதன் உருவம் தோற்றிப்
போந்துலாய்ச் சிலம்பிற் செவ்வேள்
போன்றது பாவி நீத்தம்.

பாலாறும் திருமாலும் :

2. இம்மட்டோ! முல்லைநிலக் கடவுளாகிய திருமாலையும்போன்று திகழ்கிறது பாலாறு. திருமால் எடுத்தருளிய அவதாரங்கள் பத்தாம். அவற்றைத் 'தசாவதாரம்' என்பர். பாலாறு வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிவருங்கால் பல பொருள்களைக் கவர்ந்து அடித்துக்கொண்டு வருகின்றது. அதன் அலைகள் வானளாவி ஓங்கி எழுகின்றன. அதன் வெள்ளநீர் மிகுதியாகப் பெருகிச்சென்று பாய்ந்து கடலைக் கலக்குகிறது. வயல்களுக்குச் சென்று பாய்ந்து குடைந்து பரவி வளம்படுத்துகின்றது. வெள்ளத்தின் பெருக்கால் ஊர்கள் அழிந்துபோய் விடுமோ என்ற அச்சத்தை உண்டாக்குகின்றது. பாலாறு வில் கலப்பை பரசு ஆகிய கருவிகளை அடித்துக்கொண்டு வருவது, இராமன் பலராமன் பரசராமன் ஆகிய அவதாரங்களை நினைப்பிக்கின்றது. இடையர் சேரிகளில் பாய்ந்து அவர்களை அஞ்சச் செய்வதனால் இரணியனை அச்சுறுத்திய நரசிங்கம்; பால் தமிழ் வெண்ணெய் ஆகிய வற்றைக் கவர்ந்துகொண்டு வருதலால் கிருஷ்ணன் என்னும் அவதாரங்களை நினைவூட்டுகின்றது. அலைகள் வானளாவி ஓங்கி எழுவதனால், வாமனனாய் வந்து நெடியோனாய் மாறிய திரிவிக்கிரமன் என்னும் அவதாரம் போன்றுள்ளது. கடலில் பாய்ந்து கலக்குதலால் மச்சம் கூர்மம் என்னும் அவதாரங்களின் நிலையில் விளங்குகின்றது. நிலங்களில் பாய்ந்து குடைந்து வளம்படுத்துதலால் வராகம் ஆகிய அவதாரத்தை ஒத்துள்ளது. வெள்ளப்பெருக்கால் ஊர்கள் அழிந்துவிடுமோ என மக்கள் எண்ணும் நிலையில் பொங்கி எழுந்து வருவதனால், கலியுகமுடிவில் தோன்றவுள்ள கற்கி எனும் அவதாரத்தைக் கருதச்செய்கின்றது.

சிலைஅலம் கணிச்சி வெண்ணெய்
தெவ்விவான் நிமிர்ந்து வாரி
நிலைபுகுந் துழக்கி ஓல்கும்
நிலன்எடுத்து இருவி அண்டர்
உலைதர வெறிக்கொண் டெற்றி
உறுகலி முடிவு தோற்றித்
தலைவரும் மாயோன் என்னத்
தவழ்ந்தது புறவத் தம்மா !

பாலாறும் வருணனும் :

3. வருணன் மேற்றிசைக்கு உரியவன். கடலுக்கும் அதனைச் சார்ந்த நிலத்துக்கும் உரிமையும் தலைமையும் உடையவன். நெய்தல் நில மக்கள் தங்கள் வலைவளம் தப்பின், புன்னை மரங்களின் சூழலில், மகர மீனின் கொம்பைநட்டு, கரு மீனின் கொடியைச் செலுத்தி வருணனை வழிபடுவர். வருணனின் இவ்வியல்புகள், பாலாற்றுக்கும் உள்ளனவாகக் கச்சியப்பமுனிவர், கவின் மிகக் கற்பனைசெய்து பாடுகின்றார்.

பாலாறும் மேற்குத்திசையின் தொடர்புடையது; கடல்போலப் பரவி நிற்பது; புன்னைமரச் சூழல்களில் துன்னிப்பாய்வது; மகர மீன்களை வெள்ளத்தின்கண் உந்திக் கொண்டு வருவது. இவ்வியல்புகளினால் பாலாறு வருணனைப் போன்று விளங்குகின்றது.

மேற்றிசைத் தொடர்பி னோடும்
விரிகடற் பயிற்சி காட்டித்
தோற்றெழில் நாகச் சூழல்
துன்னும்அத் தொடர்பும் காட்டி
ஏற்றெதிர் மகரம் உந்தி
எந்நில வளனும் போற்றி
ஆற்றல்சால் வருணன் என்ன
அனைந்தது காணற் பாங்கர்.

நெல்பயிர் :

1. வயல்களில் நெற்பயிர் செழித்து வளர்கின்றது. விதையினின்று தோன்றும் முளையானது வெண்மையாக விளங்குகின்றது. அத்தன்மை, உயிர்களுக்கு அருள் புரிதலைச் செய்யும் சதாசிவனின் வெண்மை நிறத்தை ஒத்துள்ளது. முளைப் பிராக மரகதம்போலப் பசுமை நிறத்துடன் தழைத்து வளர்வது, மறைத்தற்றெழிலைச் செய்யும் மகேசுவரனின் நீலவடிவத்தை நினைப்பிக்கின்றது. பயிரானது வளர்ந்து கதிர்கள் விட்டுச் செம்பொன்னின் நிறம் பெற்றுத் திகழ்வது, உயிர்களுக்கு இளைப்பாறுதற் பொருட்டு ஓய்வளித்தலாகிய அழித்தற் ரெழிலை ஆற்றும் உருத்திரனின் சிவந்த வடிவத்தைப் போன்று காணப்படுகிறது. கதிர்களின் சுமையால் பயிர்கள் தளர்வுற்று

தலை சாய்ந்து வளைந்திருத்தல், மகவை ஈன்ற மகளிரின் தனங்களைப் போன்றுளது.

மின்னுசிவம் சதாசிவன் என்று உடலம் வெண்மை வாய்ந்து ஈசன் எனநிலை உருவம்பூண்டு பின்னர் அரண் எனச்சிவந்த வடிவம் தாங்கும் பெற்றிமைபோல் வித்துமனை வெண்மைஆகி ஈன்னர் மரகத ஒளியின் பயிராய் ஓங்கி நயந்து அதற்பின் செம்பொன்றிற் வயக்கமாண்ட கொண்னும்வினை வாய்ப்பழுத்து நாளும் தாழ்ந்த குழவி பயந்தவர் மணிப்பூண் கொங்கை என்ன.

2. இங்ஙனம் உழவர் விதைத்த சில விதைகளை ஏற்றுப் பலமடங்காகப் பெருக்கி வயல்கள் நெல்லை விளைவித்தமை, சிறந்த சிவஞானியர்களின் கையில் அளித்த சிறிய தானமும், பெரும் புண்ணியத்தை விளைவிக்கும் உண்மையினை உணர்த்துவதாக உள்ளது. முதலில் பசுமை நிறமாயிருந்த நெல் மணிகள், பின்னர்ப் பொன்னிறமடைந்து அறங்கள் பலவும் ஆற்றப் பயன்படுகின்றன. அவ்வியல்பு, பசுமை நிறம்கொண்ட பார்வதி தேவியானவள் கயிலையினின்று நீங்கி, கவுரம் என்னும் பொன்னிறம் கொண்ட திருமேனியையுடைய காமாட்சி ஆகிக் காஞ்சிபுரமடைந்து, 32 அறங்களும் ஆற்றியருளிய அருட்பெருஞ் செயலைக் குறிப்பிக்கின்றது.

பரவுசிவ ஞானம்உணர் அடியார் செங்கைப் படுத்தபொருள் பெரும்பயனைப் பயக்குமாபோல் விரவும் உழவர்கள் அளித்த சிலகொண்டு ஆற்ற வியன்பனைகள் பெரும்பயனா விளைத்த சாவி மரகதமேல் உருத்தணந்து கவுர மேனி வயங்கி அறம் பற்பலவும் வளர்க்கும் ஆற்றால் இரவுவளங் கதிர்ச்சடிலக் குழகன் பாங்கர் இருந்தருளும் உமைமாதும் புரையும் அன்றே.

இப்பாடல் “பாத்திரமறிந்து பிச்சை இடு” என்றபடி தக்க சான்றோர்களுக்குச் செய்யும் தானம், “தான் சிறிதாயினும் தக்கார் கைப்பட்டக்கால் வான் சிறிதாப் போர்த்துவிடும்” என்னும் உண்மையை அழகுற விளக்குகின்றது. மேலும், “சிவ ஞானச் செயலுடையோர் கையில் தானம், திலம் அளவே செய்திடினும் நிலம் மலை போல் திகழும்...” (278) என வருகின்ற சிவஞானசித்தியார் செய்யுள் கருத்தையும் இந்தப் பாடல் அழகுற விளக்கியிருத்தல் காணலாம்.

3. நெற்பயிர் வளர்ந்து, கதிர்கள் தோன்றி முற்றிவிட்ட பின்னர், உழவர்கள் வயலிலுள்ள நீரை எல்லாம் பயிருக்குக் கேடு நேராமையின்பொருட்டு வடித்துவிட்டு விடுவர். இவ்வியல்பு, உடல் கருவி உலகம் நுகர்ச்சி என்னும் எல்லாவற்றோடும் கூடி இருந்தும், உலகப் பொருள்களை எல்லாம் சிவமயமாகக் காணும் திறன் பெற்ற சீவன் முத்தர்கள், உலக நுகர்ச்சிகளில் தம் உள்ளம் செலுத்தாமல், அவற்றை யெல்லாம் இயல்பாகத் துறந்து ஒழித்துவிடும் சிறப்பினைப் போல விளங்குகின்றது.

உடல்கருவி புவனமுறு போகம் எல்லாம் உடங்கியைந்தும் சிவன்தோற்றம் ஒன்றே காணும் மடனகன்ற சீரடியார் நுகர்ச்சியாதும் மருவாமை ஒழிந்துநிற்கும் வாய்மை ஒப்ப இடன்அகன்ற தனைகன்தோறும் விளைந்த சாவி இரும்புனல்வேண்டி டாமைஒழி பருவம் நோக்கித் தடநெடுந்தோள் உழவரெல்லாம் அண்மி யாத்த[ருர், தன்புனைலைக் கவிழ்த்துணக்கும் தொழிற்கண் நின்

இப்பாடல் சீவன் முத்தர்களின் இயல்பை இனிது விளக்குகின்றது. “பரஞானத்தால் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப் பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்” எனவும், ‘சீவன் முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்’ எனவும்கூறும் சிவஞான சித்தியார்பாடல்களை அடியொற்றி இப்பாடல் அமைந்து இருத்தல், நாமறிந்து இன்புறத்தக்கது.

தணிகையின் சிறப்பு :

1. தணிகையின்சிறப்புக்கு எல்லையில்லை. செல்வம், அழகு, அறிவு, ஆற்றல், அருள் முதலிய பண்பு நலன்கள் உடைய எவரையேனும் சிறப்பித்துக்கூற விரும்புவோர் ‘உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளங்காலை’ என்னும் தொல்காப்பிய விதியின்படி, முருகனையே உவமையாகக் கூறுவது மரபு. உவமேயத்தைவிட உவமையே எவ்வகையிலும் உயர்ச்சியுடையதாகும் என்பது அறிஞர் துணிபு. “தாமரை போன்ற முகம்” என்னும் தொடரில் முகம் உவமேயம். தாமரை உவமை. முகத்தின் அழகைச் சிறப்பிக்கத் தாமரை உவமையாக வந்திருந்தாலும், முகத்தின் அழகைக் காட்டிலும் தாமரையின் அழகே மிகவும் சிறப்புடைய தென்பதையாவரும் உடன்படுவர். இதனால் உவமே

யத்திலும் உவமையே சிறப்புடையதாதலை உணரலாம். முருகன்போலப் பிறருக்கு உவமையாகக் கூறத்தக்கவர் வேறு எவரும் இலர். ஆயினும் தனக்குவமையிலாதவன் முருகன். அதுபோல அப்பெருமான் எழுந்தருளி விளங்கும் திருத்தணிகையும் பிற தலங்கட்கு உவமையாகுமேயன்றி, அதற்கு இணையாக உவமை கூறத்தக்க தலம் இவ்வுலகில் எதுவுமில்லை. ஒப்புயர்வற்ற அத்துணைச் சிறப்பு அமைந்தது திருத்தணிகை.

திரு விளங்கிய வனப்பினில் அறிவினில்
திறத்தினில் அருள்தன்னில்

ஒருவர் தங்களை உயர்த்தமுன் முருகனை
உவமை ஆக்குவர் அன்னன்

பொருவில் வள்ளியொடு ஆடிடம் ஆகிய
புகழ்த்தணிகையும் யாங்கும்

ஒருநகர்க்கு அணி யுயர்த்தமுன் உவமையா
உரைப்பதால் எவராலும்.

2. தணிகை நகரம் மூன்று பகுதிகளை யுடையது. புடைநகர் அசுத்தம் என்னும் தத்துவம் போலப் பொலிகின்றது. இடைநகர் சுத்தாசுத்தம் என்னும் தத்துவம்போல இலங்குகின்றது. இதற்கும் உள்ளே நின்ற அகநகர் சுத்தம் என்னும் தத்துவம்போலத் திகழ்கிறது. இம்மூன்று தத்துவங்களையும் கடந்து தனிப்பெரும் சிறப்பில் விளங்கும் சிவபரம்பொருள்போல, இம்மூவகைப்பட்ட நகர்ப்பகுதிகளையும் கடந்து மிகவும் ஒங்கித் தணிகைமலை விளங்குகின்றது.

புடைநகர்த் தலை அசுத்த தத்துவமெனப்
பொலிந்தது வளஞ் சான்ற

இடைநகர்த் தலை இலங்கு சுத்தாசுத்தம்
எனப் பொலிந்தது அஃதுள்ளால்

மிடைநகர்த் தலை சுத்ததத்துவம் என
விளங்கியது அவை மூன்றும்

உடைய தத்துவம் அவைகடந்து ஒளிர்வது
ஒங்கியது உயர்குன்றம். [ஓத்து

3. தணிகையின் புடைநகரமானது வேல் வார் ஈட்டி முதலிய படைக் கருவிகளை வீரர்களின் பொருட்டுப் படைத்துக் கொடுப்பதனால் பிரமணப்போலும்; ஆடவர் மாதர்களைக் காத்துப் போகங்களை விளைவிப்பதனால், இடைநகர் திருமலை ஓக்கும்;

தன்னை அடைந்தோரின் துன்பங்களைப் போக்கிக் குற்றங்களை அழிப்பதனால், அகநகர் உருத்திரனை நிகர்க்கும்.

ஆய பல்படை ஆதிகள் ஆக்கலிற்

புடைநகர் அயன் போலும்

மாய மென்மொழி மயக்கி ஆடவர்துனி

மாதரை உயிர் காத்து

மேய போகங்கள் விளைத்தலின் இடைநகர்

விண்டு ஓத்திடும் உற்றோர்க்கு

ஓய இன்னல்கள் அறன்கடை துடைத்தலின்
உள்நகர் அரன் நேரும்.

4. தன்பால் வந்து அடுத்து நிற்பவர்களின் இளைப்பை நீக்குவதனால் புடைநகர் உருத்திரனையும், மாதர்கள் மறைத்து நல்கும் இன்பம் நிறைந்த காதல் வாழ்வினை அளித்தலால் இடைநகர் மகேசுவரனையும், மக்கள் விரும்பும் பொருள்களையெல்லாம் வழங்கி அநுபவிக்கச் செய்வதனால் அகநகர் சதாசிவனையும் இணையாகக் கூறும்படி தணிகை மாநகரம் விளங்குகின்றது.

அடுத்துளோர் இளைப்பு அலர்கயப் பொழில்
அனுக்கலால் அரன் போலும் [களால்

மடுத்த மாண்எழிற் புடைநகர் மாதரார்
மறைத்து நல்கிடும் இன்பம்

தொடுத்த காதலின் இடைநகர் ஈசனைத்
துணையும் வேட்டன துய்ப்பக்

கொடுத்து மேவலின் உள்நகர் சதாசிவக்
கொற்றவன் தனை நேரும்.

5. தணிகை மாநகரில், பாதலம் வரையில் ஆழமுற்று விளங்கியும் பொருள்களை மறைத்து நிற்பன, மதில்களைச் சூழ்ந்துள்ள அகழிகள் மட்டுமல்ல; அறிஞர்களாராய்ந்து இனிது அமைத்த அரிய சேய்யுட்களும் ஆகும். (முழங்கால் அளவும்) தாழ்ந்து கிடந்தாலும் புகழ்த்தக்கனவாக விளங்குவன, மைந்தர்களின் பெரிய கைகள்மட்டுமே அல்ல; பலவகை அறச் செயல்கள் நிறைந்த அவர்களின் மனங்களும் ஆகும். அறுக்கப் பட்டுக் கிடந்தும் அணிந்து கொள்ளப் படுவன மாதர்கள் அணியும் வளையல்கள் மட்டுமே அல்ல; போர் புரியும் மத யானைகளின் தந்தங்களும் ஆகும். சோலைகளின் உள்ளே விழுந்து கிடந்தாலும் உயர்வு உடையன மலர்கள் மட்டுமே அல்ல;

மகளிர் தம் கணவருடன் ஊடல் கொண்டு வீசி எறிந்த விலையுயர்ந்த பொருள்களும் ஆகும்.

ஆழ்ந்து கிடந்தும் கரப்பது அகழ்அன்று ஏனை
அறிஞர் இனிதமைத்த அருஞ்செய்யுள் தானும்
தாழ்ந்து கிடந்தும் புகழ்த்தக்க மைந்தர்தடங்
கரம் அன்று அவர் அறஞ்சால் நெஞ்சம்தாமும்
போழ்ந்து கிடந்தும் புனைவவனை அன்று ஏனைப்
பொரு களிற்றுக் கோடுகளும் பொழிவின்
[உள்ளால்
வீழ்ந்து கிடந்தும் உயர்வ மலர்அன்று ஏனை
வியன்நகருள் வெறுத்த பொருள் பலவும் அன்றே.

இப்பாடலில் நகரின் அகழிச் சிறப்பு, மக்களின் சிறப்பு, இயற்கைவளச் சிறப்பு, செல்வம் நிறைந்த இன்ப வாழ்வின் சிறப்பு,

சான்றோர் செய்யுட்களின் சிறப்பு ஆகிய வற்றை எல்லாம், கற்போர் உள்ளம் களி துளும்பும்படி கச்சியப்பர் பாடியிருத்தல் காணலாம்.

முடிவுரை :

இதுகாறும் விளக்கிய ஒரு சில செய்யுட்களின் சுவைத்திறனைக் கொண்டே, கச்சியப்ப முனிவரின் கற்பனை நயம் செறிந்த கவிநலம் எத்தகையது என்பதனை யாவரும் எண்ணியுணரலாம். இன்றோரனைய இனிய கவிஞர் பெருமக்களையும், அவர்கள் இயற்றியருளிய தெய்வத் தீந்தமிழ்க் கவிதைகளையும் கற்றுச் சுவைத்துப் போற்றி வருவது நம்மனோர் கடமையாகும்.

பண்டை நற் றவத்தி னுற்றாற் பாயொளி முகமோ ராறும்
குண்டலங் குலாய காதுங் கொழும்படைக் கரமீ ராறும்
தண்டைகிண் கிணிகள் சூழ்ந்த தாள்களும் பொலியத் தேரின்
அண்டர்கள் சூழ நின்ற அமலனை யெதிரே கண்டான்.

பலாவம் பொழிலி னொருதா யுயிர்த்த பலமயிற்கும்
கலாவம் புனைந்த களிமயின் மூத்த தெனக்கருதச்
சுலாவம் பரநிமிர் வெற்பினெம் மாதுக்குத் தோன்றன்முன்னம்
இலாவம்பு வாய்ப்ப முதுக்குறைந் தாளென வெண்ண முண்டே.

பேசாத நாள்ளல்லாம் பிறவாநாள்!

செஞ்சொற்கொண்டல், புலவர் சொ. சிங்காரவேலன் M. A., Dip. Ling.,

[ஏ. வி. சி. கல்லூரி, மாயூரம்]

அப்பர் அருட்பாட்டு:

திருநாவுக்கரசர் இறைவன் திருவருளி னால் மூழ்கியெழுந்த அநுபவங்களை எடுத்து ஒதியுள்ள தேவாரப்பாட்டுக்கள் படிப்போர் நெஞ்சில் சீரிய அருள் அநுபவத்தை அவ் வாறே விளைவிக்கும் திறம் உடையவை. அவற்றைப் பன்முறை ஓதுவதும் சிந்திப் பதும் பரம்பொருளை அடையும் படிநிலைகள். உலகப் பொய்மைகளை விட்டு நீங்கி, அருள் மெய்ம்மையையுணர்த்தற்கேற்ற அருந்துணை “தனை நினைய வல்லோர்க்கு என்றும் பெருந் துணை” என்று அடிகள் தில்லைப்பெருமா னைத் தம் திருத்தாண்டகத்துப் போற்றுவார். உண்மையிற் பார்க்கப்போனால், இறைவனை நினைய வல்லோர்க்கென்றும் ‘பெருந்துணை’ என்று மதிக்கத்தக்க அரும்பாடல்கள் அடிக ளுடையவை. மேலோட்டமாகப் படித்து நிறுத்துதற்கேற்றன அல்ல அவை. ஆழ்ந்து சிந்தித்தற்குரியவை; மணிவாசகர் நடையிற் கூறினால், ஆழ்ந்து ‘தேனித்தற்கு’ உரியவை. அவ்வாறு நாளும் சிந்திக்கச் சிந்திக்கப் புதுப்புது நயம் காட்டுவதுடன் ஞானநெறி யில் மேலே மேலே உயர்த்தும் உயர்வுடை யவையாய் அடிகளாரின் ஒவ்வொரு சொல் லும் விளங்குகின்ற ஓட்பத்தை வல்லோர் உணர்வர். உயர்ந்த பாட்டின் இலக்கணமே இதுதான். தன்னைப்பயில்வோரை உயர்த்தி ‘ஒருமைப்பாட்டிற்கு’ உரியவராய்த் தகுதிப் படுத்துவதே உயர் பெருங்கவிஞர் திறன் ஆகும்.

ஓனியும் உவகையும்:

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலிய அருளாளர்தம் அருட்கவிதைகள் சமய அநுபவங்களின் கருவூலங்கள்; இறை வனுடைய அருள் ஓனியைக் கண்ட கழிபே ருவகையின் (ecstasy) வெளியீடுகள்; அப் பேரொளியின் வெளிப்பாடாக வையகத்

தையே கண்டு வழிகாட்டியவர்கள் அப் பெருந்தகைகள் என்று திறன் ஆய்ந்த செம்மலோர் குறிப்பது முற்றும் உண்மை ஆகும். “தென்னாட்டின் வரலாறு” (A His- tory of South India) என்ற நூலை எழுதி யுள்ள வரலாற்றுப் பேரறிஞர் திரு கே. ர. நீலகண்ட சாத்திரியார் அவர்கள். அந் நூலின் பத்தாவது பகுதியிற் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளமை அறிதற்கினிய ஒன்றாகும். “The hymns of Sambandar, Appar, and Sundarar form a varied treasure house of religious experience which tells of mystical raptures and ecstasies of moments of light, when these is a vision of God” (பக். 414)

உயர். கவிஞன் தன் கவிதையில் தன் முழு அநுபவத்தினுடைய சீரிய பிழிவின் தெளிவையே எடுத்து வழங்குகின்ற ஓவ்வொரு வரியிலும், ஒவ்வொரு பகுதி யிலும் தான் அடைந்த மெய்ப்பாட்டுணர் வினை எடுத்துப் பெய்கின்றான்; உரைநடை யில் அதனை ஓதுவதனினும் ஒலிநயம் சான்ற கவிதையாக அதனை வழங்குவதில் அவன் பெருந்திறன் படைத்தவனாக உள் ளான் என்ற கருத்துப்பட “கவிதைத் திற னாய்வு” (The criticism of Poetry) என்ற நூலில், பேரறிஞர் எஸ். ஹெச். பர்ட்டன் (S. H. Burton) கூறுவது இங்கு எண்ணி மகிழ்தற்குரியது.

“The poet seeks to express the quintessence of the whole experience and consequently, each line and each paragraph are wrought at a higher pitch of emotion than is the case in prose, and moreover, the use of rhythm demands a method of description of narration that achieves its effects

more vividly and instantaneously than in prose writing” (பக். 79)

கூர்ந்து நோக்குதல் :

அப்பரடிகள் தமிழ் முழுதறிந்த பெரும் புலவர்; உயர் கவிஞர். அவருடைய அருட்பாட்டுக்கள் “கூற்றாயினவாறு” (பா. 1) தொடங்கி, “ஒருவனை யல்லாது” (பா. 3066) வரையுள்ள அனைத்தும், இத்தகைய ஆழ்ந்த நோக்கிற்கு உரியன. இறையருட்பாட்டுக்களாகக் கொண்டும், “இலக்கிய நயம் வாய்ந்தனவாகக் கருதியும் இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கினால் பெரும்பயன் விளைந்திடும். இலக்கியத்திறன் ஆய்வாளர் கண்களுக்கு இங்குக் கிடைக்கும் அறிவு விரிந்து அளவிற்பெரிது ஆகும். இதனை விளக்க ஒரு சான்றினை இங்கு எடுத்து விளக்குவோம்.

எப்போதும் ஏத்தல் :

இறைவன் அருளைப் பெற்று எப்போதும் அதில் மூழ்கி இன்புற்ற அடிகளார், தம்மைச் சார்ந்தவர்கட்கும் அந்த அநுபவத்தைக் கூறிக் கூறி மகிழ்வார்; மகிழ்விப்பார். திருவாய்மூரில் தாம் கண்ட அருட்காட்சியை ஞானசம்பந்தர்க்குக் காட்டி மகிழ்ந்து கவிக் கூத்தாடியவர் அடிகள். தாம் பிறந்த பிறவிப் பயன் இதுவே என்று உணர்ந்தவர். எப்போதும் - ‘துஞ்சும்போதும் துயிலின்றி ஏத்தும்’ திறம் வேண்டிப்பெற்றவர் அடிகள். அவன் அருட்புகழைப் பேசி மகிழப்பெருத நாட்களைப் பயன்படாத நாட்கள் என்றே வெறுத்து ஒதுக்குவார் அடிகள். ‘பேசாத நாள் எல்லாம் பிறவா நாள்’ என்று உறுதியாக உரைத்து, உலக மாந்தர்களின் உள்ளத்தில் இந்த மெய்ம்மையை இனிது பதிவித்துவிடுவார் அடிகளார்.

வீரர் இயல்பும் விழுமியோர் இயல்பும் :

பழந்தமிழ் வீரர்கள் போர்களில் ஈடுபட்டு வீரமுடன் போராடுவர்; போராடுவது உடலாற்றல் மிகுந்த வீரர்கட்குப் புன்னகையும் பூரிப்பும் தரும் ஓர் இனிய பொழுது போக்கு ஆகும். “போர் எனிற புகழும் புனைகழன் மறவர்” என்று இவ்வீரர் திறத்தைப் புறநானூறு புனைந்து பாடும். போரிற்

சென்று விழுப்புண் பெறுதலை (மார்பிற் புண்படும் சீரிய வாய்ப்பினை) என்றும் நினைந்து நினைந்து மகிழ்வார். தம்முடைய வாழ்நாளில் பிறந்து பயன்பட்ட நாட்கள் என்று அத்தகைய விழுப்புண்பட்ட நாள் ஒவ்வொன்றையும் உரைத்து மகிழ்வார். போர்செய்யாது - விழுப்புண் பெறுது கழிந்த நாட்களைப் பயன்படாத நாட்களாக ‘வழுக்கிய நாட்களாக’ எண்ணி வருந்துவர். இது பழந்தமிழ் வீரர் இயல்பு ஆகும். இதனை வரம்புகழ் வள்ளுவர்,

‘விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள் வைக்குந்தன் னானை யெடுத்து’

என்று பாராட்டி மகிழ்வார். அப்பரடிகள் இந்தக் குறட் செய்தியையும், பழந்தமிழ் வீரர் மாண்பினையும் நன்கறிந்தவர். சிவ நெறியைப் பின்பற்றிவரும் தமிழ் மாந்தர் யாவரும், எல்லாம் வல்ல சிவபிரானைப் பேசாத நாள் தம் வாழ்வில் பிறந்தும் பயன்படாத நாள் என்று கருதுதல் வேண்டும் என்பதும், ஒவ்வொரு நாளும் இறைவனுடைய ‘பொருள் சேர் புகழை’ ஓதிக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், அடிகள் தமிழ் மாந்தர்க்கு விடுக்கும் அருட்செய்தி என்று கூறலாம். கூறிக் கூறி உருகும்படி, இந்தத் தொடரை அடிகளார் குறள் நெறியிற் படைத்துத் தந்துள்ளார்.

“பேசாத நாள் எல்லாம் பிறவா நாளே”.

இந்த நினைவு எப்போதும் உள்ளத்தில் இருந்துவரல் வேண்டும்; பயனில சொல்லாமை வேண்டும்; பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், இன்னாச்சொல் ஆகிய வாக்கின்கண் நிகழக்கூடிய நான்கு பாவங்களை விலக்குதல் வேண்டும்; விலக்குவதுடன் அவனுடைய இனிய புகழை வாயாரப் பாடுதல் வேண்டும் என்பது அடிகளார் கருத்து. ‘தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்து உய்வனே’, ‘எட்டனைப் பொழுதும் மறந்து உய்வனே’ (தில்லை - குறுந்தொகை) என்று கூறி உருகும் அடிகள், எள்ளத்தனைப் பொழுதும் கூட மறவாமை வேண்டும் என்று நினைக்கின்ற திறம் அவரது பாடல்களில் எண்ணற்ற இடங்களில் அறியப்படும்.

தில்லையிலும் திருவாவடுதுறையிலும் :

உலகினைப்பற்றிய பேச்சுக்கள் ஒருவகையிற் குறைவுடையனவே ஆகும். ஏனெனில் அவை பயன் கருதியவை; அப்பயனும் நிலையற்ற சிறு பயனே; இன்பம்போலத் தோன்றித் துன்பத்துள் விழுவீக்கும் துயரப் பேச்சுக்கள் தாம் அவை. அவை மறுமைக்குத் துணைசெய்ய மாட்டா. 'அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை' என்பது திருவள்ளுவர் தெளிவுரை. அவ்வுலக இன்பத்திற்கு அடிகோலுவது இறையருட் பேச்சு ஒன்றே ஆகும். இந்த உண்மையை அடிகளார் உலகிற்கு உணர்த்துவது இரண்டு பெருந்தலங்களிலேயே. ஒன்று 'கோயில்' என்று வழங்கப்பெறும் 'தில்லை' மற்றது 'திருவாவடுதுறை' என்னும் திருத்தலம்.

'அரியாளை அந்தணர்தம்சிந்தையாளை' என்று தொடங்கும் பெரிய திருத்தாண்டகத்தின் பாடல்தோறும், 'பெரும்பற்றப் புலியூராளைப் பேசாதநாள் எல்லாம் பிறவாநாளே' என்று கூறி உருகுகின்றார். இதே உருக்கமும் நெகிழ்வும், பின் தலயாத்திரை செய்து கொண்டு, சித்தர் பெருந்தலமாகிய திருவாவடுதுறைக்கு வருங்கால் அடிகளார்க்கு எழுகின்றன. திருவீழிமிழலை வழி பாட்டின் பிறகு திருவாவடுதுறைவரும் அடிகள், அத்தலத்து இறைவனை ஐம்பத்தொரு பாடல்களாற் பரவி மகிழ்ந்துள்ளார். அவற்றுள் திருநேரிசை - இரண்டு பதிகங்கள் (பா - 20). திருக்குறுந்தொகை - ஒருபதிகம் (பா-10). திருத்தாண்டகம் - இரண்டு பதிகங்கள் (பா - 21).

திருவாவடுதுறைத் திருப்பாட்டுகள் :

திருநேரிசை இரண்டும், ஆவடுதுறையரனார் அருளியல்புகளை விளக்கித் தம்மை அஞ்சலென்று அருள வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்வன. திருக்குறுந்தொகை, திருவாவடுதுறைப் பெருமானைக் காதல் செய்து கருத்தழிந்த பெண் ஒருத்தியின் நிலையை உரைப்பதுபோல் உயிர் நிலை உரைக்கும் அகப்பாட்டு நெறி உடையது. 'ஆவடுதண்துறையுள் மேய் அரன் அடியே

அடைந்து உய்ந்தேன்' என்றும், "அஞ்சேல் என்னும் ஆவடுதண்துறை உறையும் அமரர் ஏறே" என்றும் இருதிருத்தாண்டகங்கள் கூறிக்கூறி உருகுவன. இரண்டாம் திருத்தாண்டகப் பதிகத்தின் நிறைவுத் திருப்பாட்டினை ஒதி மகிழ்ந்திடும்போதே, அடிகளார் தில்லைப் பெரிய தாண்டக மன நிலை கொள்கின்றார். தில்லைப் பெருமானை, பெரும்பற்றப் புலியூராளைப் பேசாத நாள் எல்லாம் பிறவாநாளே என்று அறிவுறுத்திய நிலை மீண்டும் அடிகளார் செம்மனத்திற்கிளர்ந்தெழுகின்றது: "யான் துறவுநெறி மேற்கொண்டாருடைய தூய நெறியிற் சென்றேனல்லேன்; மாலைகள் சூட்டி வழி படும் பேறும் பெற்றேனல்லேன்; பிறந்தேன்; நின் திருவருளையே பேசினல்லாது நின்னைப்பற்றிப் பேசாதநாள் எல்லாம் பிறவாநாளேயாம்; இராவணனை அடர்த்து அதன்பின் அருளிச் செய்த திறம் அறிந்தேன்; ஆதலின் திருவாவடுதுறை இறைவா! அடியேனை அஞ்சேல் என்று அருள்வாயாக" என்று கணிக்கின்றார். இவ்வழகிய திருப்பாட்டுப் பின்வருவதாகும்:

துறந்தார்தம் தூநெறிக்கட்சென்றே னல்லேன்
துணைமாலை சூட்டநான் தூயேனல்லேன்
பிறந்தேன்நின் திருவருளே பேசினல்லால்
பேசாதநாள் எல்லாம் பிறவாநாளே
செறிந்தார் மதின் இலங்கைக் கோமான் நன்னைச்
செறுவரைக்கீழ் அடர்த்தருளிச்செய்கை எல்லாம்
அறிந்தேன் அடியேனை அஞ்சேல் என்னும்
ஆவடுதண்துறையுறையும் அமரர் ஏறே.

துறந்தார் தூநெறி - திருக்குறிப்பு :

திருவருள் திறம் பேசுகின்ற நாளே எனக்குப் பிறந்து பயன்பட்ட நாள்; ஏனைய நாள் எல்லாம் பிறந்து பயன்படாத நாட்களே என்று அடிகளார் கூறும் அறிவுரை, இத்திருப்பாட்டில் மிக அழகுற அமைந்துள்ளமை காணலாம். தம்முடைய நிலை கூறுவார் போன்ற வாய்பாட்டில் அடிகளார் அருளிவராயினும் இது வையகத்தார் உய்தற்கு வழிகாட்டிய திறம் என்றே கொள்ளற்பாலது ஆகும். "துறந்தார் தம் தூநெறி" என்று அடிகளார் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன் பாடிய திருக்குறிப்புத்தான், அடிகளார்

காலத்திற்குப் பின் - சில நூற்றாண்டுகள் கழிந்து-பஞ்சாக்கர தேசிக மூர்த்திகள் இத்திருத்தலத்தில், திருவாவடுதுறைத் திருமடத்தைத் தோற்றுவித்தற்கு உரிய ஞானக் குறிப்பாக விளங்குகின்றது என்பது நுட்பமாக உணர்த்தற்கு உரியதாக உள்ளது. “அட்டமா உருவினே” என்ற இத்திருத்தலத்துத் திருநேரிசைக் குறிப்பு (பா-3)க் கேற்ப, யோகநெறி விளக்கமாக - திருமந்திரக் கடலாக இத்திருத்தலம் எழிலூட்டும் நிலையை உணர்த்துவதாக உள்ளது.

வீழ்நாள் படாத வாழ்நாள் :

உயர் பெருங்கவிஞர்களாக விளங்கிய இத்தகு அருளாளர்களுடைய திருப்பாட்டு

களும் அவற்றிற்கூறப்பெற்ற குறிப்புக்களும் மெய்ம்மை விளைப்பன என்று காட்டுதற்கு இவற்றினும் வேறு சான்று வேண்டுமோ? அப்பர் அடிகளாருடைய மொழிவழிநின்று, எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருட்புகழையே, ‘நின் திருவார்த்தை விரிப்பார்’ என்றபடி, எப்போதும் பேசி, வாழ்நாளை ‘வீழ்நாள்’ படாமல் கொண்டு செலுத்த வேண்டும்; இதுவே அறிவு படைத்த மாந்தர் அறிவறிந்து ஆற்றுதற்குரிய கடனும் ஆகும். இதனை நினைவூட்டி நிற்பதே, தில்லையிலும் திருவாவடுதுறையிலும் அடிகளார் மனங்களிந்து அருளியுள்ள, ‘பேசாத நாள் எல்லாம் பிறவாநாளே’ என்ற நறுந் தொடர் ஆகும்.

திரு ஆவடுதுறை

திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் திரு. க. வச்சிரவேல்முதலியார், பி. ஏ. எல். டி.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாயிரு ஞால மெல்லாம்

மலரடி வணங்கும் போலும்

பாயிருங் கங்கை யானைப்

படர்ச்சடை வைப்பர் போலும்

காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த

கமுகம் விரைக்கு அம்பொன்

ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும்

ஆவடு துறைய னுரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

உலக முதல்வனாகிய சிவபெருமானை அறிந்து அன்பால் வழிபடுவது இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மைப் பயனையும் ஒருங்கே அளிக்கவல்லது. இவ்வழிபாட்டிற்குத் துணையாக நிற்பவை திருக்கோயிலும், இறைவனை வழிபட்டு உய்யும் நெறியினை உள்ளவாறு விளக்க வல்ல குருபரம்பரையும் இன்றியமையாத சாதனங்கள் ஆகும். இந்த இரண்டு சாதனங்களும் இறைவன் திருவருளால்தொன்று தொட்டு இறைவனால் இணைக்கப்பெற்று இலங்கும் தனிச்சிறப்பு உள்ளது திருவாவடுதுறை என்னும் திருத்தலம்.

இத்திருத்தலத்தில் சிவபெருமான் விளக்கமாக வீற்றிருந்து தன்னை அடையும் உயிர்கட்குப் போகமோட்சங்களைத் தோற்ற மில் காலமாக அளித்தருளி வருகின்றான் என்பது புராணத்தாலும் உண்மை நாயன் மார் வரலாற்றாலும் விளங்கும் உண்மை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் திருமூலர் சிவபிரான் அருளானைவழி தங்கியோகிருந்து தமிழில் உள்ள ஆதி அருள் நூலாகிய திருமந்திரத்தை உபதேச நூலாகவைத்து ஆசாரிய பரம்பரையை நிறுவியதும் இத்தலத்தில்தான். பிற்காலத்தில் திருக்கயிலை அருள்மரபில்வந்த மெய்கண்ட சந்தானத்தில் சிவஞானபோதம் என்னும் தலைமணி ஞான நூலை உபதேச

நூலாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரதேசிகரால் நிறுவப்பெற்ற ஞான ஆதீனத்திற்குத் தலைமைத்தானமாக விளங்கிவருவதும் இத்திருத்தலமே ஆகும். இன்னும் இத்தலத்தில் எண்ணில் கோடி சித்தர்கள் வாழ்ந்திருந்து தமிழகத்தில் உள்ள நன்மக்களுக்கு அருள் நெறியை விளக்கி வந்துள்ளனர். இதனால் இத்திருத்தலம் நவகோடி சித்தபுரம் என்னும் பெயரைப் பெற்று விளங்குகிறது.

திருவாவடுதுறை ஆதீனத் திருமடத்தில் உள்ள திருமாளிகைத்தேவர் திருக்கோயில் அவர்தம் ஞானசிரியராகிய போகநாத சித்தருடைய ஆச்சிரமமே ஆகும். அதனை அடுத்து உள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்கர தேசிகர் திருமாளிகை திருக்கயிலைய பரம்பரை, திருநந்தி அருள்மரபு மெய்கண்ட சந்தானத்தில் ஆளுவது அருட்குரவராகிய சித்தர் சிவப் பிரகாசர் ஆச்சிரமம் ஆகும். அவரது அருளானைவழித் தங்கியிருந்து திருவாவடுதுறை ஆதீன ஞான பரம்பரையைப் பிரதிட்டை செய்த ஞான ஆசாரியரே நமச்சிவாய மூர்த்திகள் எனப்படும் ஸ்ரீமூத்திபஞ்சாக்கர தேசிகர் ஆவர். அவரைக் குறித்து மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் “மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர் மெய்ஞ்ஞான பானு” எனப் போற்றுகிறார். இத்தகைய சற்சம்பிரதாய அவிச்சின்ன சிவஞான பரம்பரையில் இருபத்திரண்டாவது குரு மூதல்வராகத் திகழ்பவர்களே இப்பொழுது ஞானபீடத்தில் வீற்றிருந்து அருட்செங்கோல் செலுத்தி வரும் ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்கள்.

சிவபெருமான் திருவாவடுதுறையில் ஏழாம் நூற்றாண்டில், திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு 1000 செம்பொன்பொதிந்த உலவாக்கியியை அருளிச்செய்தார் என்பது பலரும் அறிந்த உண்மை. இதனை, இக்கட்டுரையின் தலைப்பில் உள்ள அப்பர்

அருள்மொழி இனிது விளக்குகிறது. இந்தக் காரணம்பற்றி இத்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி உள்ள பெரிய நாயகர்க்குச் செம்பொன்தியாகர் என்னும் திருப்பெயர்வழங்குகின்றது.

திருவிளையாடல் நிமித்தமாகப் பசுவின் உருஎய்திய உமையம்மை இத்திருத்தலத்தை அடுத்துச் சிவலிங்கத்திருமேனியைப் பால் ஆட்டி வழிபட்டபோது சிவபெருமான் அம்மைக்கு அந்த உருவை நீக்கியருளிப் பழைய அருள் ஓளி உருவை விளங்கச் செய்தார். அங்ஙனம் விளங்கிய அம்மையை அணைத்த திருக்கோலத்தினராய் இறைவன் பல முனிவர்களுக்கும் காட்சி அளித்தனர். இத்திருக்கோலம் அணைத்தெழுந்தநாயகர் என இத்திருக்கோயிலின் இரண்டாம் திருச்சுற்றில் வடமேற்கில் தெற்கு நோக்கியத் திருமுன்பு உடையதாய் விளங்குகின்றது.

இனி திருவாவடுதுறை என்னும் திருப்பெயர் உலகியற்பொருளும் ஞானயோக நுண்பொருளும் கொள்ளும்படி அமைந்திருத்தல் எண்ணி இன்புறுதற்கு உரியது. கங்கையினும் புனிதம் உடையது எனப் போற்றப்பெறும் காவிரியின் தென்கரையில் பேரியோர்களுள் பொதுமக்களும் திருவுடன் வாழ்ந்து இன்புறுதற்குரிய பல துறைகள் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் இயற்கை அழகுபற்றி அத்துறைகளும் அவற்றை அடுத்துள்ள திருத்தலங்களும் மயிலாடுதுறை, குரங்காடுதுறை என்றற்போல வழங்கிவந்தன. அவற்றுள் திருவாவடுதுறை என்பது ஆக்கள்எனப்படும் பசுக்கள் கூட்டமாக வந்து அடுத்தற்கு உரிய நீரும் நிழலும் பல்வேளியும் உள்ள துறையாதல் பற்றி இது 'திரு ஆ அடு துறை' எனப்பட்டது எனச் சொற்பொருட் காரணம்கூறுதல் உலகியற்பொருள் ஆகும்.

'ஆவடுதன் துறை' என அப்பர் சுவாமிகளும் 'அலைபுனல் ஆவடுதுறை' எனத் திருஞான சம்பந்தரும் வழங்குவதுபற்றி இப்பொருள் கருதி உணரப்படுகின்றது. இனி ஆஉருஎய்திய அம்மை இத்தலத்தையடுத்து

அவ்வுரு நீத்து தன் பண்டை அருள்ஓளி உருவை எய்தினமை பற்றியும் திருவாவடுதுறை எனக்கொள்ளலாம். இதுபுராண வியுட்பத்தி. இனி ஆ என்பது பசு எனப் பொருள்படும்; அஃது ஆருபெயராய், பசுத்துவம், பசுத்தன்மை, இருள்மலம் என்னும் பொருளைக்குறிக்கும். அதனை அடும்-நீக்கும் அருள் துறை ஆதல்பற்றி திருவாவடுதுறை எனப்பட்டது என்பது ஞானயோக நுண்பொருள். இப்பொருளைக் கோமுத்திபுரம் என்னும் இதன் வடமொழிப் பெயர் ஆதரிக் கின்றது. இன்னும் அம்மையின் கோஉரு - பசுஉரு கழிந்த இடமாதல் பற்றியும் இந்தத் திருத்தலம் கோகழிஎன மாணிக்கவாசகரால் குறிக்கப்பட்டதென்பதும் பெரியோர்களது கொள்கை. இக்கருத்துப்பற்றி நோக்கின் திருவாசகம் முதற்பாட்டாகிய சிவபுராணத்தில் வரும் 'கோகழி ஆண்ட குருமணி' என்பது திருவாவடுதுறையில் பல பக்குவ ஆன்மாக்களை ஞான நெறிகாட்டி ஆட்கொண்டஓண் குரவன் எனப்பொருள் படும். அதனை அடுத்துவரும் 'ஆகம மாகிநின்று அண்ணிப்பான்' என்னும் தொடர் திருமூலரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றத் தமிழாகம மாகிய திருமந்திரத்தின் உட்பொருளாகிய சிவஞானிகள் உள்ளத்தே நின்று இனிப் பவன் என்னும் பொருளைத்தரும். வியுட்பத்தி - சொற்பொருட் காரணம். ஞானயோக நுண்பொருளை வடநூலார் சுவாபதேசம் எனக்குறிப்பர்; உலகியற் பொருளை அந்நியாபதேசமென்பர். கோகழி என்னும் தொடரைத் திருக்கோவையாரில் வரும் வான்கழி என்னும் தொடரொடு ஒப்பிட்டுக் காண்க.

ஞான ராசதானியாகிய திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்குச் சொந்தமான, மேற்கூறிய பல்வகைச் சிறப்புக்களையும் உடைய திருக்கோயில் திருப்பணிகள் முற்றுப் பெற்று மாயிருஞால மெல்லாம் மலரடி வணங்கி மகிழ்ச்சி மீதுர்ந்து உய்யும்படி மகாகும்பாபிடேகம் நடைபெறுதல் ஆருயிர் அனைத்திற்கும் இறவாத இன்பும் அன்பும் பெருக்கும் அருள் நிகழ்ச்சி ஆகும்.

மூக்கே நீ முரலாய்

புலவர்மணி - வித்துவான் திரு. மு. இரத்தின தேசிகர்,

[திருவாவடுதுறை ஆதீனத் திருக்குறட்பயிற்சி வகுப்பு ஆசிரியர், திருவாரூர்.]

உயிர்கள் பெற்றுள்ள மனித உடம்பு தூற்றவும்படுகிறது; போற்றவும்படுகிறது. “புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற்குடி” என்பது திருவாசகம். “பிணிமேய்ந் திருந்த இருகாற் குரம்பை இதுநான் உடையது” என்பது நாவுக்கரசரின் நற்றமிழ். இவை தூற்றப்பெறும் மொழிகள்.

“வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடுமின்” என்பதும், “மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே யிந்த மாநிலத்தே” என்பதும் ஆளுடைய அரசின் அரியவாக்குகள். இவை போற்றப்பெறும் மொழிகள்.

உடம்பு புலன்கள் வயப்பட்டு இழி தொழிலை மேற்கொள்ளும்பொழுது தூற்றப்படுகிறது; இறைநெறி நிற்கும்பொழுது போற்றப்படுகிறது.

“மானிடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மன வாக்காயம் — ஆனிடத் தைந்தும் ஆடும் அரன்பணிக் காகவன்றோ” என்ற சாத்திர உண்மையை உணர்வார் மிகச் சிலரே. தமிழ் மறையாம் திருக்குறளில் வள்ளுவரும் “கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்ணுணத்தான், தானே வணங்காத் தலை” என்று பிறவி எடுத்ததன் பயன் இறைவனின் சீபாதங்களை வணங்குவதே என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

‘திரு அங்கமாலை’ என்பது நாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தில், பன்னிரண்டு பாடல்களைக்கொண்டு விளங்கும் ஒரு பதிகம். இதில் அடிகளார் தன் உடம்பின் ஒவ்வோரங்கத்திற்கும் ஒவ்வோர் இறை பணியைப்பணிக்கின்றார். ‘தலையே நீ வணங்கு! கண்காள் காண்மின்கள்! செவிகாள் கேண்மின்கள்! மூக்கே நீ முரலாய்! வாயே வாழ்த்து! நெஞ்சேநினை! கைகள் கூப்பித்

தொழீர்! ஆக்கையே பூக்கையால் அட்டிப் போற்றிடு! கால்காள் திருக்கோகரணம் என்ற தலத்துக்கோயிலைச் சூழமின்! என்று கேசாதிபாதமாக வருணித்துப்பாடுகின்றார். இப்படி அங்கம் ஒவ்வொன்றும் இறைபணி புரியும்பொழுது, அவ்விறைவனின் சேவடிக் கீழ்த் தான் இறுமாந்து இன்புற்றிருப்பதாகக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு கூறுவதில் தலைமுதலிய ஒவ்வோரங்கத்திற்கும் அதனதனுக்குரிய பணியையே கூறுகின்றார்.

மூக்கைப்பணிக்கின்ற அடிகளார் ‘மூக்கே நீ முரலாய்’ என்று கூறுகின்றார். முரலுதல் என்ற சொல், ஒலித்தல், பாடுதல் என்ற பொருள்களைத் தருவதானது. ‘சோலையில் வண்டினங்கள் அரும்போடு இசை முரல்’ என்பது திருஞா. திருவாரூர்த் தேவாரம். ‘வாயேவாழ்த்து’ என்று பின்னே சொல்லும் அடிகள் முகர்த்தற்குரிய மூக்கினைப் பார்த்து பாடு என்று கூறுவது எப்படிப்பொருந்தும் என்ற ஐயம் பிறக்கிறது.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஞானேந்திரியம் ஐந்தில், மெய் பரிசு உணர்ச்சியை அறிவது; வாய் சுவையறிவது; கண் ஒளியால் புறக்காட்சியைக் காண்பது; மூக்கு மணத்தை முகர்வது. செவி ஓசையைக்கேட்பது. மூக்கு மணத்தை முகர்த்தற்கு இன்றியமையாச் சாதனமாய் இருப்பது காற்று. இந்தக் கற்றின் உதவி கொண்டே மலரின் மணத்தை மூக்கு முகர்கின்றது. காற்றினது இயக்கமின்றேல் உயிர் உடம்பில் நிலைத்திருக்க முடியாது. பிராணவாயு உள்மூச்சில் உள்ளே சென்று நுரையீரலில் வந்து தங்கியுள்ள அசுத்த இரத்தத்தைச் சுத்திசெய்து கரியமில்வாயு வாக வெளிவந்து இந்த ஊனுடம்பு வாழ்தற்குரிய வழியை வகுக்கின்றது. இந்த வாயு வினது பல்வேறு இயக்கங்கள் பற்றி இது தசவாயு என்று பகுக்கப்படுகிறது.

பூரக, கும்பக, ரேசகங்களால் காற்றைக் கணக்கறிந்து பிடித்து நடத்தும்பொழுது கூற்றத்தையும் தப்பமுடியும் என்று திருமூல தேவநாயனார் கூறுகின்றார். உடம்பை வளர்க்கும் உபாயத்தை அறிந்தால் உயிரை வளர்க்கலாம் என்ற திருமூலரது சித்தாந்தம் இந்தக் காற்றைப் பிடித்து நடத்தும் யோக நெறியையே நினைப்பூட்டுகின்றது. பசுநிலை நீங்கிப் பதியை அடைந்து என்றும் எப்பொழுதும் சிவோகம்பாவனையில் இருக்கும் ஒரு யோகி தன் மூச்சுக்காற்றிலும் இறைவன் நாமத்தை ஜபிக்கின்றான். இந்த ஜபமே 'அஜபை' எனப்படுகின்றது. இதைத்தான் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும் திருஇன்னம்பர்திருக்குறுந்தொகையுள்

“ என்னி லாரு மெனக்கினி யாரிலை
என்னி லும்மினி யானொரு வன்னுள்ள
என்னு னேயுயிர்ப் பாய்புறம் போந்துபுக்
கென்னு னேநிற்கும் இன்னம்ப ரீசனே ”

என்று கூறியுள்ளார். ‘மூக்கே நீ முரலாய்’ என்ற அமுதவாக்கை ஈண்டு வைத்து நினைவு கூர்வோம். காற்றியக்கத்திற்குக் காரணமாய் இருக்கின்ற மூக்கு அஜபையாக இறைவன் நாமத்தை ஜபிப்பதற்கும் துணை செய்கின்றது என்ற பேருண்மை புலனாகின்றது. எனவே நாவுக்கரசுப் பெருந்தகை வாயை வாழ்த்தப்பணித்து மூக்கை அஜபை

யாக அப்பெருமானது மந்திரத்தை இயக்கப் பணிக்கின்றமையை உணர்ந்து மகிழ்வோமாக.

ஈண்டு இராமலிங்கஅடிகளாரின் திருப்பாடல் ஒன்று சிந்தனைக்குரியதாகின்றது.

புல்லங் கணநீர்ப் புழையென்கோ புற்றென்கோ
சொல்லும் பசுமட் டுனையென்கோ — சொல்லுஞ்சீர்
வியாத பிஞ்ஞகப்போர் மெல்லினத்தி னல்லிசைதான்
தோயாத நாசித் துணை. (சிவனேச வெண்பா-26)

இதன் பொருள்: “ருகரமாகிய மெல்லின ஓசை மிக்குள்ளதாகிய “பிஞ்ஞகன்” என்ற இறைவன் பெயரோசை தோயாத மூக்குத் துளையை சாக்கடை நீர்க்குழாய் என்பேனா? பாம்புப் புற்றென்பேனா? பசிய மண்ணிலுள்ள துளை என்பேனா?” என்பது. இடப்பிறப்பால் தமிழெழுத்துள் வேறுபடுவதை நன்னூல் கூறும். உயிரும் இடையினமும் கழுத்தை இடமாகக்கொண்டு பிறக்கும். மெல்லினம் மூக்கை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கிறது. வல்லினம் மார்பை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கின்றது. இக்கருத்தை உட்கொண்ட இராமலிங்க அடிகளார், “பிஞ்ஞகன்” என்ற திருப்பெயர் மூக்கொலியால் பிறக்கின்றது என்பதைப் புலப்படுத்தி “மூக்கே நீ முரலாய்” என்ற அப்பர்சுவாமிகளது அரியவாக்கிற்கு அரண்செய்வதை உணர்வோமாக.

இறையணர்வு

[தமிழக உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி மாண்புமிகு திரு. மு. மு. இஸ்மாயீல்.]

மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை வளர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றான்; இன்னும் வளர்ந்துகொண்டே போவான். வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைவது மாற்றம். மாற்றமில்லையெனில் வளர்ச்சி இல்லை. மிகச் சிறதாகப் பிறக்கின்ற சிசு தக்க வயதிலே பூரண வளர்ச்சியை அடைகின்றது. இந்த வளர்ச்சியின் போக்கில் சிசுவின் அமைப்பிலே மாற்றங்கள் பல தொடர்ந்து நிகழ்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. சிசுவாக இருக்கும்பொழுது பார்த்த ஒருவரை பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பார்க்கும் பொழுது, “அடையாளமே தெரியவில்லையே! இவ்வளவு பெரியவனாக வளர்ந்து விட்டாயே,” என்று சொல்கிறோம். அடையாளம் தெரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு வளர்ந்துவிட்ட போதிலும் அடிப்படை அமைப்பில் மாற்றமில்லை. இரண்டு கைகளோடும் இரண்டு கால்களோடும் ஒரு தலையுடனும் அந்தத் தலையில் இரண்டு கண்கள், இரண்டு காதுகள், ஒரு மூக்கு, வாய் ஆகியவற்றுடனும் தோன்றும் சிசு அதே அவயவங்களுடன்தான் வளருகிறது. இது மனிதன் தோன்றிய காலத் தொட்டு நிகழ்வது.

மனிதனுடைய தேவைகள் பெருகிக் கொண்டே போகின்றன. அந்தத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் சாதனங்களும் வசதிகளும் புதிய புதிய தோற்றத்தில் புத்தம்புது சக்திகளுடன் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன. குழந்தைகளுக்கு ஆச்சரியத்தையும் நூதனத்தையும் உண்டாக்குவதற்காக நாம் காட்டிவந்த நிலா இன்று மனிதன்போய் இருந்து பூமிக்குத் திரும்பி வரக்கூடிய சந்திர மண்டலமாக ஆகிவிட்டது. கற்பனை யில்கூட எண்ணிப்பார்க்க முடியாத அளவுக்குத் தன் அறிவைப் பெருக்கிக்கொண்ட மனிதன் அந்தச் சந்திர மண்டலத்துக்குச்

சென்று திரும்பிவரக்கூடிய வழியையும் வசதியையும் இன்று செய்துகொண்டுவிட்டான். இவ்வளவு வளர்ச்சிகளுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் இடையே மனிதனுடைய அங்க அமைப்புமட்டும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கிறது. வாழ்க்கை வசதியிலும் விஞ்ஞானத் துறையிலும் ஆராய்ச்சி அரங்கிலும் மனிதன் எவ்வளவுக்கு முன்னேறினாலும் இந்த அடிப்படை யில் மாத்திரம் மாற்றம் உண்டாகப் போவதில்லை.

இதைப் போலத்தான் மனிதனுடைய உணர்வு தளத்திலே மாறாமல் இருக்கக் கூடிய ஒன்றும் இடம் பெற்றிருக்கின்றது. அதுதான் இறை உணர்வு அல்லது இறை நம்பிக்கை என்பது. மனிதன் அடைந்திருக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மாற்றங்களுக்குமிடையே இந்த இறையணர்வு மாறாமல் நிரந்தரமாக இருந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. இந்த இறை உணர்வை அணுகும் விதத்தில், பற்பல மக்களிடையே வெவ்வேறுபட்ட காலத்தில் கருத்துவேறுபாடு உண்டாகியிருக்கிறது. ஆனால், இறையணர்வு என்ற அடிப்படை அசைந்து கொடுக்கவேயில்லை. இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் தோன்றி இயங்குவதற்கும் அவற்றினிடையே காணப்படும் உயிர்களும் பொருட்களும் ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்டு வாழ்ந்து, இருந்து, அழிந்து போவதற்கும் அடிப்படைக் காரணமாக ஒரு சக்தி இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பதை சிந்தனை சக்தி உடையவர்கள் யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். ஆனால், அந்தச் சக்திக்குப் பெயர் இடுவதிலும் குணங்களைக் கொடுப்பதிலும் அந்தச் சக்திக்கும் பிறவற்றுக்குமுள்ள உறவின் தன்மையை நிர்ணயிப்பதிலும் கருத்து வேறுபாடுகள் நிரம்ப இருக்கின்றன. சிலர் அந்தச் சக்தியைக் கடவுள் என்கிறார்கள். வேறு சிலர் அதை இயற்கை என்கின்றார்கள். பிரபஞ்சத்தின்

அமைப்பு முறையை, அந்தச் சக்தியைக் கடவுள் என்பவர்கள் அந்தக் கடவுளின் விருப்பம் என்கிறார்கள்; அந்தச் சக்தியை இயற்கை என்பவர்கள் இயற்கை நியதி என்கிறார்கள்.

மக்கள் தங்களுடைய மனோபக்குவத்துக்கும் அறிவியல் துறையிலே அவர்கள் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் சிந்தனை உலகில் அவர்கள் சென்றிருக்கும் தூரத்திற்கும் ஏற்ப, அந்தச் சக்திக்கு சிலர் உருவம் கற்பிக்கிறார்கள், குணங்களைக் கொடுக்கிறார்கள், செயல்களைச் சுமத்துகிறார்கள்; வேறுசிலர், அஃது உருவமற்றது, நிர்க்குணமானது, எங்கும் நீக்கமற்ற நிறைந்திருப்பது என்று கொள்கிறார்கள்; வேறு சிலரோ, அந்தச் சக்தியையோ கடவுளையோ நம்மால் காண முடியவில்லையே; அப்படி இருக்கும்பொழுது அத்தகையது ஒன்று உண்டு என்று எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று கேட்கிறார்கள். இவர்களுடைய இந்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக இருந்தால் இருப்பதெல்லாம் காணமுடிந்ததாக அமையவேண்டும். இவர்களோ, முடியாத பலவற்றை இருப்பதாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். உதாரணமாக மின்சாரத்தைக் கண்ணால் காண முடியுமென்று யாராலும் சொல்லமுடியாது. அதன் காரணமாக மின்சாரம் என்ற ஒன்று இல்லை என்று இவர்களால் சொல்லமுடியாது. பார்க்கப்போனால், மின்சாரம் இல்லாவிட்டால் இன்றைய வாழ்க்கையே இல்லை என்று கூடச் சொல்லமுடியும். வாழ்க்கையின் வசதிகளுக்கு மாத்திரம் இந்த மின்சாரம் உதவுகிறதென்பது இல்லாமல், மனிதன் இறந்துபோனால் அவன் உடலை எரிப்பதற்குக்கூட இந்த மின்சாரத்தை நாடுகிற நிலைமைக்கு அது வந்து விட்டது.

அதேபோலத்தான் காற்றையும் யாரும் கண்ணால் காணமுடியாது. அதன் காரணமாகக் காற்று என்ற ஒன்று இல்லை என்று யாரும் சொல்வதில்லை. அதற்கு மாறாக, காற்று எங்கும் இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அஃது இருப்பதை நுகர்கிறோம்; அஃது இடம்

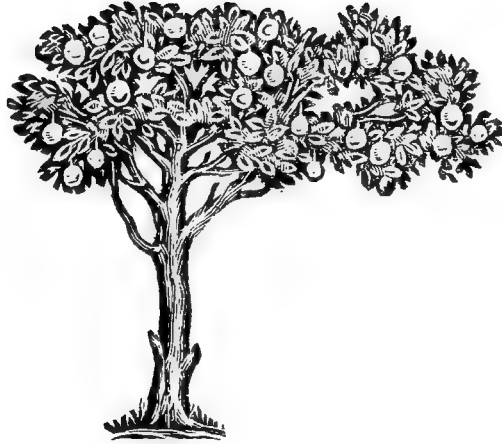
விட்டு இடம் நகருவதை உணர்கிறோம். உண்மையில், குருவளி ஒன்று ஏற்படும் போது அந்தக் காற்றினுடைய சக்தியை மிக மிக நன்றாகப்பறிந்து கொள்கிறோம். எங்கும் நிறைந்திருக்கிற இதே காற்றையே பற்பல பொருட்களில் அடைக்க முயலுகிறோம். அப்பொழுது அந்தந்தப் பொருட்களின் அமைப்புக்கு ஏற்ப அந்தக் காற்று உருவெடுக்கிறது. பல்வேறு உருவங்களில் அமைந்திருக்கின்ற பலான்களில் காற்றை அடைப்பது நாம் அன்றாடம் காணாம்காட்சி. மோட்டார்கார், லாரி, சைக்கிள் ஆகியவற்றின் சக்கரங்களில் பொருத்தப்படும் டயர்களினுள்ளிருக்கும் ரப்பர் குழாய்களில் காற்றை அடைத்து உபயோகிக்கும் போது அந்தக் காற்றினுடைய சக்தியை நாம் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். எனவே கண்ணால் காணத்தக்கவற்றையே இருப்பதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்ற வாதம் பொருளற்றதாக ஆகிவிடுகிறது.

பார்வையாலும், நுகர்ச்சியினாலும், உணர்ச்சியினாலும், ஒலியினாலும், சுவையினாலும், ஐம்பொறிகள் பல பொருட்கள் இருப்பதை அறிவிக்கின்றன. ஆனால், இந்த ஐம்புலன்களினால் இருப்பதாக ஏற்றுக் கொள்கின்ற எல்லாமே கண்ணால் காணக் கூடியவை என்று சொல்லிவிட முடியாது. உதாரணமாக ஒரு மலர் இருப்பதைக் கண்ணால் காணமுடியும். ஆனால் அதற்கு மணமுண்டு என்பதை மூக்கினால் நுகர முடியுமேயன்றி கண்ணால் காணமுடியாது. எலினும் அந்த மலருக்கு மணமுண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் செய்கிறோம். அது போலத்தான், இந்த ஐம்புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட உள்ளுணர்வினால் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி ஒன்று உண்டு என்பதைத் தர்க்கரீதியில் பார்த்தால்கூட ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். உண்மையில் பார்க்கப்போனால், விஞ்ஞானவளர்ச்சியில், எந்த அளவுக்கு முன்னேறுகிறோமோ அந்த அளவுக்கு கடவுள் ஒன்று உண்டு என்ற நம்பிக்கையும் உணர்வும் ஆழமும் அழுத்தமும் பெற்றுக் கொண்டு வருகின்றன. இதனை விஞ்ஞானத்துறையில் மேதைகள் என்று உலகம் முழுவதிலும்

அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்களே தெளிவாக, தங்களுடைய அனுபவத்தின் அடிப்படையில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

உண்மையில் பார்க்கப்போனால், ஒரு மரம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெரிதாக வளருகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதனுடைய ஆணிவேர் ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் அமையவேண்டும். இல்லா

விட்டால், மரம் வளர்வதற்கு வழியின்றி நலிந்து நசித்துவிடும். அதுபோலவே, மனிதன் தனது வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் அறிவையும் பெருக்கிக் கொள்கின்ற அளவுக்கு இறைநம்பிக்கையை ஆழமானதாகவும் அழுத்தமானதாகவும் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வேரறுபட்ட மரத்தின் நிலைதான் அவர் நிலையுமாகும்.

திருவாவடுதுறையில் கும்பாபிஷேகம்

[என். ராமகிருஷ்ண.]

தஞ்சை மாவட்டம் திருவாவடுதுறையிலுள்ள ஸ்ரீ கோமுத்தீசுவரர் ஆலய கும்பாபிஷேகம் ஆவணி 11 - ஆகஸ்ட் 27-ம் தேதி நடைபெறும். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திற்குச் சொந்தமான இக்கோவில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ 22 ஆவது குருமகாசந்திதானம் அம்பலவாண தேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் மிகுந்த பொருட்செலவில் திருப்பணி செய்துள்ளார்கள்.

திருவாவடுதுறையில் மிகச் சிறப்பான ஸ்ரீ கோமுத்தீசுவரர் கோவில் உள்ளது. சிவபெருமானின் ஆணையால் பசு வடிவத்தைப் பெற்றார் உமாதேவியார். பின்பு இத்தலத்திற்குவந்து சிவபெருமானைப் பூஜித்து பசுவடிவம் நீங்கப்பெற்றார். திருமூலநாயனார் 3000 ஆண்டுகள் இந்தத்தலத்தில் சிவயோகமிருந்து “ திருமந்திர மாலையை ” அருளிச்செய்தார். போகநாதசித்தருடைய மாணவராகிய திருமாளிகைத்தேவர், ஆசிரியருக்குத் தொண்டு செய்திருந்து அருள் பெற்று சைவ ஸ்தாபனம்செய்து பல அற்புதங்கள் செய்து விளங்கினார். இங்கு நவகோடி சித்தர்கள் சிவஞானம் பெற்று தவம் செய்தமையால் “ நவகோடி சித்தபுரம் ” என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. திருஞான சம்பந்தர் தமது தந்தையார் யாகம் செய்யும் பொருட்டு தேவார திருப்பதிகம் பாடி 1000 பொன் பெற்றார். தேவர்கள் சிவபெருமான் கட்டளைப்படி படரரசுமரங்கள் ஆயினர். சிவபெருமான் அதன் நிழலில் எழுந்தருளினார். முசுருந்த சக்கரவர்த்திக்கு இந்தத் தலத்தை திருவாரூராகவும், தம்மைத் தியாகேசப் பெருமானாகவும் காட்டி புத்திர பாகியம் அருளினார். புத்திரத்தியாகர் என்ற பெயர் உண்டு இறைவனுக்கு. முனிவர்கள் வேண்டுகோட்டு செவிமடுத்து மகாதாண்டவம் புரிந்தார். இவர் ஆசனம் வீரசிங்க ஆசனம். நடனம் சுந்தர நடனம். முனிவர் களுக்கு ஞான உபதேசம் செய்தருளி சித்தர்

களுக்கு அட்டமா சித்தியையும் அருளினார். சித்தர்கள் பலர் இங்கு எப்போதும் வசிக்கின்றனர் என்ற ஐதீகமும் உண்டு.

தருமதேவதை இறைவனை இத்தலத்தில் வழிபட்டு இறைவன் வாகனமாக வரம் பெற்ற பெருமையுண்டு. இந்தக் கோயிலில் மிகப் பெரிய நந்தியின் உருவத்தைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள மிகப் பெரிய நந்திகளில் திருவாவடுதுறை நந்தியும் ஒன்று.

ஸ்தல விருட்சம் “படர் அரசு”; தேவர்கள் படர்அரசு மரமாகத் திகழ்கின்றனர் என்பது புராண வரலாறு.

திருமூலர் வரலாறு:

கலாயத்திலிருந்தும் ஒரு சித்தராகிய நந்திதேவர் திருவருளைப்பெற்ற சிவயோகி திருவாவடுதுறைக்குத் தல யாத்திரையாக வரும்பொழுது அருகிலுள்ள சாத்தனூரை அடைந்தார். அங்குப் பசுக்கள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் பசு மேய்க்கும் இடையன் மூலன் இறந்து கிடந்தான். சித்தர் பசுக்கள் துக்கப்படுவதைக் கண்டு இடையனது உடலில் புகுந்து மூலராக எழுந்தார். பசுக்கள் ஆனந்த மிகுதியால் துள்ளிக் குதித்தன. மூலராகிய சிவயோகி பசுக்களை மேய்த்தார். தன்னுடைய உடலை பக்கத்தில் இருந்த மரப்பொந்தில் மறைத்து வைத்தார். மூலனின் மனைவி தன் கணவன் வீடு திரும்பாததைக் கண்டு அவனைத் தேடி வந்து மடத்தில் உள்ள மூலரைக்கண்டாள். அங்குத் தவத்திலிருந்த மூலர் அவளுடன் வீடு திரும்ப மறுத்தார். சுற்றத்தார் வந்து கூப்பிட்டும் பலன் இல்லை.

அன்று இரவு சிவபெருமான் தன் சீடன் உடல் மரப்பொந்தில் இருப்பதை அறிந்து கணங்களை அனுப்பி அதைத் திருவாவடுதுறைக்கு எடுத்துச் செல்லும்படி பணித்தார். மறுநாள் உடலைக் காணாத மூலர்

ஆண்டவனை வணங்க, அந்த உடலிலேயே இருக்கும்படி அவருக்குக் கட்டளைபிறந்தது. தன்னைக் குறித்துப் பாடல்கள் பாடும்படி அருளினார். அதன்படியே மூலர் திருவாவடு துறையை அடைந்து "கோமுத்தி தீர்த்தத்தில்" நீராடினார். அங்கு அகத்திய முனிவரைக்கண்டார். 3000 ஆண்டுகள் திருவாவடுதுறையில் யோகத்திலிருந்து அருந்தமிழ் 3000 பாடியருளினார். திருமூலநாயனாரென்று சிறப்பிக்கப்பட்டு கோயில்கொண்டருளினார். அவர் பாடியுள்ள அருந்தமிழ் "திருமந்திம்" என்று பெயர்பெற்றது.

ஆண்டுதோறும் திருமூலருக்கு கோமுத்திஸ்வரர் கோவில் இரண்டாம் திருநாளில் உற்சவம் நடைபெறும். அன்று அவருடைய திருவுருவம் உலாவரும். அப்போது பசுப்பணியின் நினைவாக வீதி உலாவில் கன்றுடன் கூடிய பசு ஒன்று கொண்டு செல்லப்படும். பின்பு திருமூலர் வரலாறு படிக்கப்பட்டு, கோ பூஜை நடைபெறும்.

இறைவன் பெயர் ஸ்ரீ கோமுத்திஸ்வரர். அம்பிகையின் பெயர் ஸ்ரீ அதுல்யகுஜநாயகி. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலியோர் இறைவனைக் குறித்து, பாடியுள்ளார்கள். சோழர், பாண்டியர் காலத்திய கல்வெட்டுகள் உள்ளன. விசாலமான இடத்திலே கோவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எதிரில் கோமுகி தீர்த்தம் உள்ளது.

திருமூலருக்குத் தனிக்கோவில் உண்டு. உள்ளடங்கி இருக்கும் சந்திதியில் திருமூலர் திருவுருவம் அழகாக உள்ளது. சந்திதி திருப்பணி செய்யப்பட்டுள்ளது. கோவில் மதில்கள் மிக உயரமாகவும் அகலமாகவும் உள்ளன.

இத்தலத்தில் இறைவன் மாணிக்கவாசக சுவாமிக்கு குருவடிவில் காட்சி கொடுத்தருளினார். சிவபெருமான் இங்குப் போதியம் பலத்தில் தாண்டவம் புரிந்து அனுக்கிரகம் செய்தருளினார்.

இங்குள்ள கோவிலின் கருவரை 19 அடி 6 அங்குலம் பக்க அளவுடைய சதுர

வடிவமானது. 1.3/4 அடி அகலமுள்ள அந்தராளம் இக்கருவறையையும், 20 அடி முன்னோக்கியுள்ள அர்த்தமண்டபத்தையும் இணைக்கின்றது.

தேவகோஷ்டங்களில் கணபதி, அகத்தியர், தட்சிணாமூர்த்தி, லிங்கோத்பவார், பிரமன், துர்க்கை ஆகிய சிலைகளைக் காணலாம். தேவகோஷ்டங்களின் மேல் தோரணங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. தட்சிணாமூர்த்தி கோஷ்டத்தின் மீதுள்ள தோரணத்தின் நடுவில் நடராஜர் சிலையைக்காணலாம்.

இக்கோவில் சுவர்களில் இக்கோவிலுக்கு நன்கொடைவழங்கிய வள்ளல்கள், அடியார்கள், ஆகியவர்களுடைய உருவங்கள் அவர்தம் பெயர்களோடு பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. முற்பட்ட சோழர்களுடைய கோவில்களில் இதுவே தனிச் சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது. கோவிலின் சொத்துக்கள் பட்டியல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது கல்வெட்டுகளில்.

இவ்வூர் இறைவர் கல்வெட்டுகளில் திருவாவடுதுறை உடையார் எனவும், திருவாவடுதுறை பரமசுவாமி எனவும் வழங்கப்படுகின்றார்.

கல்வெட்டுகள் முதல் பராந்தகன் பரகேசரி காலத்தனவாகலாம். முதல் பராந்தகனுடைய 2-ம் ஆண்டை ஓட்டி எழுப்பிக்கப்பட்ட பழங்கோவில் இது. திருக்கற்றளிப் பிச்சன் என்பான் இக்கோவில் கட்டுவித்தான். இக்கோவில் கட்டுவித்த நன்கொடையாளர், அடியார்கள், கொத்தர்கள், இவர்களின் உருவங்களைக் கல்வெட்டில் பெயர்களோடு காணலாம்.

திருவிடைமருதூரை மூலஸ்தானமாக வைத்து, திருவாவடுதுறை நந்திகேசுவரர் தானமாக உள்ளது.

இக்கோவில் கட்டப்பட்டது கி. பி. 947ல் அதாவது 1025 ஆண்டுகளுக்கு முன். இத்தலம் நரசிங்கன்பேட்டை புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தென்கிழக்கே 1 மைல் தூரத்தில் உள்ளது.

புரியட்டகாயம்

[நல் - முருகேச முதலியார், சென்னை.]

சைவ சித்தாந்திகட்கும் தேகான்ம வாதிகள் இந்திரியான்மவாதிகள் போன்றார்க்கும் உள்ள வேறுபாடு பிறவிதோறும் மட்டுமன்றி புனருத்பவத்திலும் இறைவன் ஆணையால் குடமுழுக்கு போன்ற சரியை கிரியாதிகளின் வினைப்பலன் உயிருடன் கூடி வரும் என்பதாம்.

வினை நுகர்ச்சிக்கு புவனவடிவாகிய தத்துவங்கள் எல்லா உயிர்க்கும் பொது. உயிர்தோறும் வேறுவேறும் நின்று போகம் பயப்பிப்பது சிறப்பாக புரியட்டகமென்பது. பூதாதி சம்பந்தங்கள் இல்லாத இடத்தும் (அதாவது இறப்புக்கும் மறு பிறவிக்கும் இடையேயும்) இந்தப் புரியட்டகம் வினைப்பயனை ஏந்தி நின்று மீண்டும் பிறப்பில் போகத்தை நுகர்விக்கச் செய்கிறது.

புரியட்டகம், தூலம், சூக்குமம், பரதேகம் என்ற மூன்றிலும் வெவ்வேறு விதமாய், தொடர்ந்து வியாபகமாய் இருப்பதால் அதற்கு காயம் அல்லது சரீரமென்று கூறப்படும். இதற்கு, .கேவல நிலையிலும் வியாபகம் உண்டு; சகச நிலையிலும் உண்டு.

தூலதேகத்தில் :

நிலம் முதல் கலையீருகிய 31 தத்துவங்களும் அகப்புறக் கருவிகளாக தொழில்படுகின்றன. அவற்றுள் பூதாதி ஐந்தும் தன் மாத்திரை ஐந்தும் புறப் புறக்கருவி; கருமேந்திரியம் ஞானேந்திரியம் ஐந்தைந்தும் புறக்கருவி; மனம் முதலியன அகப்புறக்கருவி; அராகம் முதலியன அகக்கருவி. தத்துவபாகுபாட்டில் ஆன்ம தத்துவம் வித்தியாதத்துவம் இவைகளில் அடங்கும். வினை நுகர்ச்சியில் போகசயித்திரு, போக்கிய காண்டங்களாக அமையும்.

சூக்கும தேகத்திலும் பரதேகத்திலும் :

புரியட்டகம் ஒன்றே உயிருடன் நிற்கும். தன்மாத்திரை ஐந்தும் (அதாவது சத்தம்,

பரிசம், உருவம், இரதம், கந்தம்) அந்தக் கரணம் மூன்றும் (அதாவது மனம், புத்தி, அகங்காரம்) கூடியது சூக்குமதேகம்.

பரதேகம் : (அல்லது அதிசூக்கும தேகம்) தன்மாத்திரை ஒன்று, ஞானேந்திரியம் ஒன்று, கன்மேந்திரியம் ஒன்று, அந்தக் கரணம் ஒன்று, குண தத்துவம் ஒன்று, புருஷதத்துவம் ஒன்று, மூலப்பகுதி ஒன்று, கலாதி ஒன்று என்ற எண்வகைப்பட்ட தத்துவக் கொத்துக்களால் ஆகும். சகலர்கட்கு சுத்த தத்துவம் கலாதியை செலுத்துமுக்கத்தான் உபகரிப்பதன்றி தேகமாய் அமையாது. சுத்தநிலையில் உயிர் சுத்த தத்துவத்தில் கலந்துநிற்கும்.

தூலதேகத்துக்கு வேறுகிய சூக்கும தேகமென்று உண்டா? என்று ஐயம் எழலாம், உண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம் தூலதேகம் செயலற்று கிடப்பவும் கனவின் கண் போகநுகர்ச்சி காணப்படுகிறது. அந்நுகர்ச்சி தேகம்தொழில்பாடின்றி அமையாமையின், சூக்கும தேகமே நுகர்ச்சிக்கு நிலைக்களன் எனப்பெறப்படும். தூலவுடல் துறந்தபின் உயிர் நிரயம் முதலியன அனுபவித்து மீண்டும் கருவில் விழ ஒரு தேகம் அந்தப் போக்குவரத்துக்கு இன்றியமையாதது. ஆகையால், அந்தத் தேகம் சூக்கும தேகமே ஆகும்.

இனி, அந்தச் சூக்கும தேகம் தன்மாத்திரைகளானும், அந்தக் கரணங்களானும், இயன்றதென்பதற்கு பிரமாணம் பின்வருமாறு: உயிர் நனவின் கண் போகம் நுகர்தற்கும் போக்குவரவு செய்தற்கும் இடமாகிய தூலதேகமும், கனவின் கண் போக நுகர்ச்சிக்கும், போக்குவரவு செய்தற்கும் சூக்கும தேகமும் ஒரேசாதி ஆயினும், அவ்விரண்டுக்குமுள்ள வேற்றுமை மாத்திரையாகையால், தூலபூதங்கள் ஐந்தால் இயன்ற தூலதேகத்திற்குக் காரணமாகிய சூக்கும

தேகம் குக்கும் பூதங்களான தன்மாத்திரையால் இயங்கும். தூலதேகத்திற்கு, புறவிந்திரியங்கள் இன்றியமையாத உறுப்புபோல், குக்கும் தேகத்துக்கு அந்தக்கரணங்கள் உடன் நிற்கும். எனவே, தன்மாத்திரை அந்தக்கரணமென்னும் இரு கூற்றெட்டுக் கருவியுங்கூட்டி புரியட்டக குக்குமதேகம் எனப்பட்டது. பரதேகம் தூல குக்குமங்கள் போல் “தேகம்” அன்று. போக நுகர்ச் சிக்குக் கருவியாய்நிற்கும் கலை முதல் நிலமீருகிய தத்துவங்கள் உயிர்க்குக் கரணமே ஆயினும், ஒவ்வொரு உயிர்க்கும் வெவ்வேறாய் நீக்கமின்றி உடனாய் நிறைபற்றி பரதேகம் என்று உபகரிக்கப்படும்.

புரியட்டம் என்பது புரி+அட்டம் என்று பகுக்கப்படும். புரி என்பதற்குத் துய்ப்பு என்று பொருள். போகம் நுகரும் எட்டுக் கருவியினால் சேர்ந்த காயம் புரியட்டகாயம். போக்குவரவு செய்வதால் புரியட்ட சரீரம் எனவும் கூறப்படும்.

தூலசரீரம் துறந்தபின், பூதசரீரம் யாதனா சரீரத்திலும், தேவனா சரீரத்திலும் துன்பம் இன்பம் நுகர்ந்து மீண்டும்பிறந்து பூதசரீரம் எடுக்கும் என்பதற்குச் சான்று பின்வரும் சிவஞானசித்தியார் பாட்டாகும்:-

“பூதனா சரீரம் போனால்
புரியட்ட ரூபம் தானே
யாதனா சரீரமாகி
யின்பத்துன் பங்கு னெல்லா
நாதனா ராணையுய்க்க
நரகொடு சுவர்க்கத் துய்த்துத்
தீதிலா வனுவா யோனி
சேர்ந்திடுஞ் சீவ னெல்லாம்” —125

ஐம்பூதங்களாலாகிய இவ்வுடம்பு கழிந்த பின் உடனே உயிர்கள் தமது நுண்ணுடம் பாகிய எண்ணுடலே(புரியட்டம்) இருவினைப் பயன் நுகர்த்தருகிய உணர்ச்சியுடம்பாக திரியப்பெற்று, துறக்க இன்பத்தினையும் (சொர்க்கம்) நிரய துன்பத்தினையும் (நரகம்) நுகர்ந்த பின்பு இறைவனின் ஆணையால் நுண்ணுடம்பு மீண்டும் இந்த உலகத்தில் பிறந்து எஞ்சிய வினைப்பயனை நுகர்த்தற்கு தலைப்படும்.

வினைகளின் வெவ்வேறு தன்மைக்கேற்ப ஒரு பூதவுடம்பை நீத்தவுடனே உயிரானது துறக்கநிரய துய்ப்பின்றி மீட்டும் ஒரு கருப்பையில் சென்று பிறத்தலுங்கூடும். அவ்வாறன்றி ஒரு உடம்பையும், எடுக்காமல் சில காலம் கழித்து துறக்கநிரயம் துய்க்க தலைப்படும். (இதையே வழக்கில் ஆவி உலகம் என்று பேசப்படுகிறது.) யாதனை=துன்பம். தேவனை=இன்பம். பொன் விலங்குபோல் ஆதலால், தேவனு சரீரத்தையும் யாதனை என்றும் பேசப்படும். சொர்க்கம், நரகம் அல்லது ஆவி உலகம் என்பவையெல்லாம் எங்கேயோ உள்ள உலகமென்று கொள்ளப்படா. உயிர்கள் உணர்ச்சி உடம்போடு குக்குமமாய்நிற்கும் நிலைகள்தான். இந்தநிலைகளை பல உலகங்களாக உருவகப்படுத்திச் சொல்லுவது மரபு. இந்தச் குக்கும உடலில் உயிர்களுக்கு மேலும் வினைகள் கிடையாது. ஏனெனில் அவைகளுக்குத் தனுவாகிய உடலும், கர்மேந்திரியங்களும் கிடையாது. தன்மாத்திரையும் அந்தக்கரணமுமே உண்டு. இந்த நுண்ணுடம்பு அச்சுமாறி வெவ்வேறு அனுபவங்களைத் துய்க்கும். தேவர்கள் அச்சில் மாறினும் அந்தக் கரணங்களினது இச்சையால் மீண்டும் பூவுலகில் பிறந்தால் மனிதராகவேதான் பிறப்பர். தேவராகப் பிறப்பதில்லை. இந்த அச்சுமாறுதல் இறைவனின் ஆணையாகும். ஒருதன்மைத்தாய நுண்ணுடம்பு பல்வேறு வகையாதல் எங்ஙனமெனின் மரத்தினுடைய மேற்பகுதிகள் ஒழிந்தபின் வேரினின்று பிறிதொரு மரம் உண்டாதல்போல நுண்ணுடம்பில் காரண ரூபமாயிருந்த சத்தி பருவுடம்பாக வெளிப்படுமென்க. எனவே, பருவுடம்புக்கு முதற் காரணம் நுண்ணுடம்பு. அதற்கு முதற் காரணம் மூலப்பகுதி. அதற்கு முதற்காரணம் தூயமாயை. இவ்வாறு உயிர் சிவத்தினைச் சாரும்வரைகாரணகாரிய தொடர்பில் இருந்துவரும். இந்த சங்கிலி அறுபட உயிர் பூவுலகில் தான் இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் பெற்று ஜீவன்முத்தி நிலையை பெறமுடியும். இறைவன் மானிடப் பிறவி வகுத்தும் புரியட்டகாயம் அளித்தும் உயிர்க்கு உதவி புரிகின்றான். இது சைவ சித்தாந்தத்துக்கே உரியகொள்கை.

மேற்கூறிய அச்சுமாறுதல் எவ்வகைத்து எனின் கனவும் நனவும்போல. யாதனஞ் சீரத்தில் உயிர் தனது பூவுலகத்து நிகழ்ச்சிகளையும் தூய்ப்புகளையும் நினைவில் பெற்றிருக்கும். மீண்டும் பூவுலகில் பிறந்தவுடன் நினைவு மாயும். யாதனஞ் சீரத்தில் முன் வினைச் சேடத்தினால் உலகப்பற்று இருந்து வரும். இதனால் ஆவி உலகத்தில் உள்ளவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளக் கூடும். அவர்களுக்கு கர்மேந்திரியங்கள் இல்லாமை யால் வாக்கு முதலியவை தூலமாக வெளிவரா. அந்தக் கரணங்கள் மட்டும் தொழில் படுவதால், அவர் எண்ணங்களை இங்குள்ள வேறொரு பூதவுடல் மூலம் வெளிப்படுத்தலாம். சுத்த நிலைக்குச் செல்ல வேண்டிய பயணிகளை குக்கும் உடலிலும், இவ்வுலக நினைவுகளையும் பந்தங்களையும் நாம் நினைவு படுத்தல் நன்றன்று. யாதனஞ் சீரத்திற்கும் மீண்டும் பூதனஞ் சீரத்திற்கும் கால இடையீடு எவ்வளவு என்று யாராலும் சொல்ல இயலாது. அது குக்கும் சரீரியின் பக்குவ நிலைப்படி இறைவன் ஆணை செல்லும். இந்த இரகசியத்தை யாராலும் சொல்ல இயலாது. (ஆபஸ்தம்ப சூத்திரம் முதலிய கல்ப கிரந்தங்களில் கூறப்படுவது பெளராணிக நம்பிக்கைத்தான். அவைகளை அப்படியே கொள்ளுதல் ஆகாது) 31 தத்துவ ரீதியாய் பேசுவது சைவசித்தாந்தம் ஒன்றே யாகும். இது மேலைநாட்டு கூர்தல் (இவ்லாஷன்) என்ற விஞ்ஞான கொள்கைக்கும் உடன்பட்டு நிற்கிறது. சித்தாந்த கொள்கைகள் சற்காரியவாதத்தில் நிலையுன்றி நிற்பதால் அவைகளுக்கு இழுக்கில்லை. இந்த கொள்கைக்கு ஆதாரம் காரணமம், சுப்பிரபேதம், சிவதருமோத்தரம், தேவீ காலோத்தரம் முதலியன. ஆகமசாரமாகிய திருமூலர் 'திருமந்திரமும்' ஆதாரமாகும். 'தத்துவ விளக்கம்' போன்ற தத்துவாத்நிரங்களும் அநுவதித்து நிற்கும். தேவார திருவாசகங்களில் ஆசாரியர்கள் வாக்கு மேலான பிரமாணமாகும். சிவஞான சித்தியாரின் அறுவர் உரைகளிலும் விளக்கம் காணலாம். ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகளின் மாபாடியத்தில் மேலும் காணக்கிடக்கிறது.

திருமூலர் புரியட்டகத்தின் அவத்தை நிலைகளை நனி விளக்கியுள்ளார்.

புரியட்டகமே பொருந்த னனவு
புரியட்டகத்தன்னின் மூன்று கனவு
புரியட்டகத்தி விரண்டு சுழுத்தி
புரியட்டகத்தொன்று புக்கறுரியமே.

புரியட்டகம் தன்மாத்திரைகளுடன் மனம் புத்தி ஆங்காரம் இயைந்து நிற்குமாயின் நினைவு அவத்தையில் நிற்கும். மனம் புத்தி ஆங்காரம் மட்டும் தொழில்பட்டால் கனவு நிலை, புத்தி ஆங்காரம் மட்டும் தொழில்பட்டால் சுழுத்தி, ஆங்காரம் மட்டும் தொழில்பட்டால் துரியநிலை. உயிர் பூதவுடலில் பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்கி செலுத்த பழகி இருப்பின், குக்கும் உடலில் தன்மாத்திரை கட்டு அவாவுநிலை குறைந்து நிற்கும். சுத்த நிலை எய்துவதற்கு துணை நிற்கும். குக்கும் நிலையில் நினைப்பும் மறப்புமின்றி உயிர்நிற்கின் மீண்டும் கருவில் விழுந்தால் அத்துரிய நிலை இயல்பாகவே தொடர்ந்துவரும். குக்கு மத்தில் துரியாதீதம் 'பேய்' நிலை என்பது. பேய் என்பது ஞானத்தைக் குறிக்கும். காரைக்காலம்மையார் பேய்நிலை எய்தி என்றும் இறைவன் அடியில் இருந்தது இதுவே யாகும். இவ்வாறே ஆசாரியர்களாகிய நால்வரும் உடலைத் துறக்காமலே முத்தியை பெற்றார்கள்.

உயிர்கள் அச்சுமாறிப் பிறப்பதை பஞ்சாக்கினிவித்தை என்று ஆகம உபநிடதங்கள் கூறும். இறந்த உயிர்களே மீளப்பிறக்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம் குடத்தில் அகப்பட்ட ஆகாயம் குடமுடைந்த வழி ஆகாயத்தே கூடும் என்பது ஆகாது. உயிர்கள் பற்றுக்கோடின்றியே மீளும் பிறக்கு மெனின் இவ்வுடம்பு மிகையாய் முடியும். இறந்த உயிரே பிறக்குமாயின் முற்பிறவியில் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் இப்பிறவியில் அறிந்துரைத்தல் வேண்டும். சிலமதங்கள் கூறுவது போல் இறந்த உயிர் துறக்க நிரயங்களில் சாகவதமாய் நிற்குமெனின், உயிர்கள் தினம் பிறப்பதைக்கண் கூடாக பார்ப்பது காரணமற்றதாகிவிடும். உயிர் சங்காரகாரணன் ஆஞ்ஞெயின்றியே பிறக்குமெனின் கிரீடபிரம்மவாதமாக முடியும். சற்காரிய வாதத்திற்குப் பொருந்தாது. குக்கும் தேகத்தில் மனத்தள்ளிய கதிக்கு அமைந்த கருவில் பிறக்கும் என்பதே ஏற்

றுக்கொள்ளத் தக்கது. சிவஞானபோத உதாரணச் செய்யுள் இதை நன்கு விளக்குகிறது.

கண்ட நனைவக் கனவுணர்வின் தான்மறந்து
விண்படரித்தத் தூடு வினையினால் - கண் செவிகெட்
டுள்ளதே தோற்ற உளமணுவாய்ச் சென்றுமனன்
தள்ள விழுங்கருவில் தான். (2-8)

'மனாதி தரும் உடல்' சிவஞானசித்தியாரும் பேசும் (11-3) சங்காரகாலத்தில் மட்டும் மனமாதி அந்தக்கரணமும் ஓடுங்கிநிற்கும் படைப்புமுதல் சங்கார காலம்வரை கண், காது முதலிய இவ்வுடம்பு கெட்டவிடத்து அழியாதுற்ற சூக்குமதேகம் யாதன சரீரத்தையும், பூதசரீரத்தையும் எடுக்கும். மீண்டும் பிறப்பைப்பற்ற உயிரை அவாவுமாறு மனம்செலுத்தும். உடல்மாறுதல்போல் இடமும் மாறும். நளவின்கண் கண்டதை கனவின்கண் மறந்தாற்போல் அறிவும் வேறுபடும். சரீரத்தைவிட்டு போகங்கால், ஐந்து பூதங்களும் சூக்கும பூத ஜலத்தினோடு கூடி அக்கினியாக குறிக்கப்படும். சுவர்க்கத்தை யடைந்து உருத்திரிந்து ஜலங்களோடு சேரப் பெற்று தேவர்களோடு விசேஷ போகங்கள் அனுபவித்து, பின் எஞ்சிய கன்மத்தால் சரீரத்தைக்கொடுக்கும் உலகத்தை நோக்கும். இறக்கும்போது நினைவுபற்றிய உடலே மீண்டும் கிடைக்குமென்ற கொள்கையும் உண்டு. புரியட்டகம் அக்கினியாகக் குறிக்கப்பட்ட மேகத்தை அடைந்து, பின்னர் மழைத்துளியாக குறிக்கப்படும் அக்கினி

யாக பூமிக்கு வருகின்றது. அங்கிருந்து நெல் முதலிய தானியங்களோடு சேர்ந்து உணவு வடிவாகி அக்கினியாக குறிக்கப்பட்ட புருட சரீரத்தை அடைகிறது. பின் ஆண் பெண் தத்துவங்கள் கலப்பால் கன்மத்துக்கு இயைய பிறவி எடுக்கிறது. இதுவே பஞ்சாக்கினி வித்தை என்பது. ஐந்து அக்கினிகளின் வழி என்பது இதன் பொருள். (இது 'ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியார் பிரமசூத்திர பாஷ்யத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது). இது இயற்கை தத்துவத்தில் பூதவுடம்பு வரும் வழியை ஊகித்துக்கூறுகிறது என்று கொள்ளத்தக்கது. இவை இறைவனின் ஆஞ்ஞா சக்தியால் நடைபெறும் அதிசயமாகும். அதை ஏதுக்களாலும் உதாரணங்களாலும் விளக்கலாகாது. விவரிக்க இயலாத இடங்களில் சைவசித்தாந்தம் இறைவன் ஆணை என்றுதான் சொல்லி முடிக்கும். அளவைக்கும் அறிவுக்கும் உகந்தபடி உயிர் பிறவி எடுக்கும் வரலாற்றை முறைபட கூறுவது சித்தாந்தம்.

முடிவாக கூறுமிடத்து கன்மம் மறுபிறப்பு இவைகளில் நம்பிக்கை வைப்பதற்கும், ஆவி உலகம் என்று பேசப்படுவதைப் பற்றி குளறுபடாத அறிவை பெறுதலுக்கும் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் துணைநிற்கின்றன. இதை நம்மனோர் மட்டுமன்றி மேனாட்டு தத்துவ நிபுணர்களும் விஞ்ஞான விற்பன்னர்களும் கண்டு தெளிதல் மிகவும் வேண்டற்பாலது.

திருமாளிகைத்தேவர்

திருநெறிச்செம்மல், நல்லிசைப்புலவர், வித்துவான் திரு. வி. சா. குருசாமி தேசிகர்

[முதல்வர், தருமையாதீனப் பல்கலைக் கல்லூரி, தருமபுரம்.]

திருவாவடுதுறை நவகோடி சித்தர்புரம் என்ற பெயரையுடைய திருத்தலம். இத்தலத்தில் போகநாதர் என்னும் சித்தர் ஞான யோக சாதனைசெய்து மகிழ்ந்திருந்தார். இவரது சீடர்களில் ஒருவர் திருமாளிகைத்தேவர். இவரோடு உடன் உறைந்த போகருடைய சீடர்களில் கருவூர்ச் சித்தரும் ஒருவர். திருமாளிகைத்தேவர் சைவ வேளாண் குலத்தினர். சோழ மன்னர்களின் தீட்சா குருவாக விளங்கியவர். திருவிடைமருதூரில் வாழ்ந்துவந்த பரி ஏறும் பெரியோர், தெய்வப் படிமப்பாதம் வைத்தோர், மாணிக்கக் கூத்தர், குருராயர், சைவராயர் எனப்படும் ஐந்து கொத்தாருள் ஒருவரான சைவராயர் வழியில் தோன்றியவர். இவர் தம் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த மடம் மாளிகை மடம் (பெரிய மடம்) எனப்படும். அம்மடத்தின் சர்ப்பால் இவர் திருமாளிகைத்தேவர் எனப்பட்டார் என்பர்.

“போகர் திருமாளிகைத்தேவர்க்கு நடராசப் பெருமானைப் பூசைசெய்யும் செயல் முறைகளையும், கருவூர்த்தேவர்க்கு பராசக்தியைப் பூசைசெய்யும் விதிமுறைகளையும் உபதேசித்தார். திருமாளிகைத்தேவர் தாம் பூசித்த நிர்மாலியத்தை கருவூர்த்தேவருக்குக் கொடுக்க அதனை அவர் வாங்கி உண்டார். அவ்வாறே கருவூர்த்தேவர் தாம் அம்பிகையைப் பூசித்த நிர்மாலியத்தைத் திருமாளிகைத் தேவருக்குத்தர அவர் அதனை வாங்க மறுத்தார். கருவூர்ச்சித்தர் இதனை அறிந்து மனம் சலித்துப் போகரிடத்தில் நிகழ்ந்ததைக் கூறினர். போகர் திருமாளிகைத்தேவர் செய்ததே சரி என்று கூறி இறைவனைப் பூசிக்கின்ற பூசையே மிகச் சிறந்தது; அவர் நீர்தந்த பூசைப்பொருளை ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருந்தது குற்றமில்லை; என்று கருவூர்த்தேவரைத் தேற்றினார். கரு

வூர்ச்சித்தர் தமது குருநாதருடைய உரையைக் கேட்டுத் தெளிந்து போகரையும் திருமாளிகைத் தேவரையும் வணங்கி அவர்களோடு உடன் உறைவார் ஆயினார்.

ஒருநாள் போகர் தம்முடைய பாதுகையைத் திருமாளிகைத்தேவரிடம் கொடுத்து ‘இதனை பூசித்துக்கொண்டு இத்திருவாவடுதுறை தலத்திலேயே இருந்து அன்பர்களுக்கு அருள் வழங்குக’ என ஆணைதந்து, தான் அத்தலத்தை விட்டு திருப்புகலூருக்குச் சென்றார். திருமாளிகைத்தேவர் குரு ஆணைப்படி,

“திருக்கூட்டச் சிறப்பினோடும் செபந்தவந்தியானம் திட்டை
உருக்கமோ டிருந்துசெய்தற் காகுநல்
விடமா யோங்கும்
பொருப்புறழ் விமானக்கோயில் அருகுதென்
புறத்தின் மேவ
அருத்தியி னெடுமிக்கான திருமட
மொன்றுண் டாக்கி”.

“தேசிகர் பணித்த வண்ணம்
செய்கைதப் பாமல் பேணி
மாசிலா மணிபொற் பாதம்
நாடொறும் வணங்கி மிக்க
நேசமொ டாசான் செம்பொன்
திருவடி நேர்வைத் தர்ச்சித்
தாசையொ டடியார் கூட்டத்
துடன்கலந் தமர்ந்தென் னானம்”

“நவகோடி சித்தர்க் கெல்லாம்
இடங்கள்நன் கமையப் பண்ணி
சிவசம யத்தை நாளும்
வளர்த்துநற் செய்கை யோடும்
தவமனி நீற்றின் சார்பு
தழைத்திடச் சமாதி யோகம்
உவகையோ டியற்றி மூல
உருளழுத் தைந்து மோதி”

அத்தலத்திலேயே அடியார்கள் பலரோடு மாசிலாமணியீசர் கோயிலுக்குத் தென்புறம் திருமடம் ஒன்று அமைத்துக்கொண்டு தங்கியிருந்தார்.

ஒருநாள் சேந்தனாரோடு சிதம்பரம் சென்று திருவிசைப்பாப் பதிகங்களினால் ஞானமாநடேசனைத் தோத்திரித்து மீண்டும் திருவாவடுதுறைக்கு எழுந்தருளி மாசிலாமணி ஈசரையும் அம்பிகையையும் திருவிசைப்பாப் பதிகம்பாடிப் போற்றி அத்தலத்திலேயே தங்கியிருந்தார்.

திருமாளிகைத் தேவர் ஒருநாள் காவிரியில் நீராடி, பூசைக்குரிய நறுமலர்களை எடுத்துக்கொண்டு, திருமஞ்சனக் குடத்துடன் தம் திருமடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். எதிரே சாப்பறை முழங்க இறந்தவர் ஒருவரின் உடலை, சுடலைக்கு எடுத்துக்கொண்டு பலர் வருவதைப் பார்த்தார். வழி குறுகியதாக இருந்தது. விலகிச் செல்வதற்கும் இடமில்லை. பூசை செய்யும் ஆசாரத்தோடு செல்லும் தமது தூய்மைக்கு இழுக்காகுமெனக் கருதி, திருமஞ்சனக் குடம் முதலியவற்றை ஆகாயத்தில் வீசி அங்கேயே அவைகளை நிற்கச் செய்து, வழியின் மேற்புறத்தில் எழுந்தருளியிருந்த பிள்ளையாரைத் தோத்திரித்தார். பிள்ளையார் அருளால் பிணம் உயிர்பெற்று நடந்து சென்றது. எல்லோரும் வியப்புற்றனர். இவ்வாறு இறந்தவரை எழுப்பித்தந்த அவ் விநாயகருக்குக் கொட்டுத் தவிர்த்த விநாயகர் என்றபெயர் இன்றும் வழங்கிவருகிறது.

திருமாளிகைத் தேவரை, பிள்ளைப்பேறு இல்லாத அந்தண மாதர்கள் தங்கள் மனத்தால் தியானித்து அவர் அருளால் மகப்பேறு அடைந்தனர். அவர்கள் பெற்ற குழந்தைகள் எல்லாம் திருமாளிகைத் தேவரைப்போலவே இருந்தன. அதனைக் கண்ட அந்தணர்கள் ஐயுற்று அக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் (கி. பி. 825-850) என்னும் பல்லவ மன்னனின் சிற்றரசனான நரசிங்கன் என்ற தங்கள் மன்னனிடத்தில் சென்று முறையிட்டனர். அதைக் கேட்ட நரசிங்கன் சினந்து திருமாளிகைத் தேவரைக் கட்டி இழுத்து வருமாறு ஏவலர்

சிலரை அனுப்பினான். அரசன் ஆணைப் படி அவரைப் பிணித்துவரச்சென்ற ஏவலர்கள் மதிமயங்கித் தங்களில் ஒருவரை ஒருவர் கயிற்றால் கட்டிக்கொண்டு அரசனை அடைந்தார்கள். அதைக் கண்டு மேலும் சினமுற்ற மன்னன், படைத்தலைவர்கள் பலரை அழைத்து தேவரைக் கொண்டுவருமாறு அனுப்பினான். வந்த படை வீரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிக்கொண்டு மாய்ந்தொழிந்தார்கள். இதை அறிந்த மன்னன் நால்வகைச் சேனைகளோடும் தானே திருமாளிகைத்தேவர் மேல் படை தொடுத்து வந்தான். குழந்தை தாயிடம் சலுகை கேட்பதுபோலத் தேவர் ஒப்பிலாமுலையம்மையிடம் சென்று விண்ணப்பித்தார். அம்பிகை மதில் நந்திகளையெல்லாம் அழைத்து ஒரு நந்தியாக்கி நரசிங்க மன்னனை இழுத்து வருமாறு பணித்தார். நந்திதேவரும் அவ்வாறே சென்று அரசனது படைகளையெல்லாம் அழித்து அரசனையும் அமைச்சர்களையும் இழுத்து வந்து நிறுத்தினர். அரசன் திருமாளிகைத்தேவர் பெருமையை அறிந்து அவரை வணங்கிக் குற்றம் பொறுக்குமாறு வேண்டினான். திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைப் பணிந்து நின்றான். திருமாளிகைத்தேவரும் தன்னை வணங்கிய மன்னனுக்கு, அருள்புரிந்து இறைவன் திருவருளை எண்ணி வியந்து, குருநாதர் திருவடிகளை வணங்கினர். அரசன் அருள்பெற்றுச் சென்றான். திருவாவடுதுறைப் புராணத்தில் திருமாளிகைத்தேவர் திறமுறைத்த அத்தியாயம் என்ற பகுதியில் இவ்வரலாறு கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்வரசன் வந்து வணங்கிய இடம் நரசிங்கன்பேட்டை என வழங்குகிறது. இவ்வரலாற்றுக்கேற்ப இன்றும் திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயில் திருமதிலில் நந்திகள் இல்லை. பெருமான் திருமுன் புள்ள நந்தியின் உருவம் மிகப் பெரிய உருவத்தோடு விளங்குகின்றது.

அற்புதங்கள் :

திருமாளிகைத்தேவர் ஒருசமயம் சுடுகாட்டில் எரிந்துகொண்டிருந்த சுவத்தின் புகையை நறுமணம் கமழும்படிச் செய்தார். கொங்கணவர் என்ற சித்தருடைய கமண்டலத்தில் என்றும் வற்றாத தண்ணீரை வற்றச்

செய்தார். சிவபெருமானுக்கு நிவேதனமாகித் தமக்கு வந்த பயிற்றஞ் சுண்டலைதும் திருமடத்தில் பாத்திகட்டி விதைத்துப் பலன்பெறச் செய்தார். இவர் திருவிழிமிழலையில் இருந்த காலத்தில் அங்கு நடந்த தேர்த்திருவிழாவின் பொழுது மக்களால் இழுக்கமுடியாது ஓடாதிருந்த தேரினுடைய வடத்தைக் கழற்றிவிட்டுத் தானே அந்தத் தேரினை ஓடுமாறு செய்தார். இன்றோரன்ன அற்புதங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து தொட்டிக்கலை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய முனிவர் அருளிய பாடல்.

குடங்கர்விசும் பிடைதிருவித் குணபம் நடந்
திட இயக்கிக் கொடிஞ்சிப் பொற்றோர்
வடங்கழற்றி ஓட்டிமதில் நந்திகளை
வரவழைத்து வரைநன் காட்டின்
உடம்பின்எழு புகைமாற்றிக் கொங்கணர் பாத்
திரம்கவற்றி உணவ தாய்வெந்
திடும்பயறு முளைசெய்தெமக்(கு) அருள்திருமா
ளிகைத்தேவர் இணைத்தான் போற்றி.

திருவாவடுதுறை ஆதீனத் திருமடத்துள் திருமாளிகைத் தேவருக்குத் தனிக் கோயில் உள்ளது. அவருடைய திருவுருவம் நான்கு திருக்கைகளோடு கூடியதாய் அமைந்துள்ளது. இவர் குருபணிவிடை செய்யவும், சிவபூசை செய்தற்பொருட்டும் தமது தவ வலிமையால் வேறு இரண்டு திருக்கைகளை உண்டாக்கிக் கொண்டார் என்பது செவி வழிச்செய்தியாகும். ஸ்ரீகோமுக்தீஸ்வரர்க்கு உச்சிகால பூசை முடிந்தவுடன் திருமாளிகைத் தேவர்க்கும் அச் சிவாச்சாரியாராலே அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்விக்கப்படு

கிறது. அதன் பின்னரே மடாலயத்தில் மகேஸ்வரபூசை நடைபெறுவது வழக்கமாக இன்றும் இருந்து வருகிறது. இம்மரபை மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் தனிப்பாடலால் நாம் நன்கு அறியலாம்.

பேசு புகழ்ச்சுப் பிரமணிய தேசிகன்பொன்
வீசு கழற்கடியேன் விண்ணப்பம்—நேசம்
வருதிருமா ளிகைத்தே வன்பூசை யாயே
கருதுபந்தி யாதல்வழக் கம்.

திருப்பதிகங்கள் :

திருமாளிகைத் தேவர் தில்லைச் சிற்றம் பலத்துப் பெருமானைப் பாடியனவாகக் காணப்படும் திருவிசைப்பாத் திருப்பதிகங்கள் நான்கு ஆகும்.

காலம் :

தஞ்சையில் இராசராசேச்சுரம் என்னும் பெரியகோயிலை எழுப்பிய ராசராசசோழன் கி. பி. 985 - 1014 அக்கோயிலின் கைங்கரியங்களுக்குத் தனிச்சேரிப் பெண்கள் (தேவர் அடியார்கள்) சிலரை நியமித்தான். அவர்களில் ஒருத்தி பெயர் 'நீரணிபவளக் குன்றம்' என்பதாகும். இந்தத் தொடர் திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா முதற்பதிகத்து ஆறாம் பாட்டின் முதல் தொடக்கமாகும். எனவே திருமாளிகைத்தேவரின் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்கு முற்பட்டது என்பது தெளிவு. இவரதுகாலம் கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டு எனக் கருதலாம்.

சைவம்

[திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்]

சைவமென்பது சிவசம்பந்தமுடையது. தில (எள்) சம்பந்தமுடையது தைலம். சிலா சம்பந்தமுடையது சைலம். அது போல் சிவசம்பந்தமுடையது சைவம். எனவே சிவம் என்று உளதோ அன்றே சைவம் உளது. ஆகவே தொன்மையும் நன்மையும் படைத்தது. ஏனைய சமயங்கள் ஒவ்வொரு குருமார்களால் தோன்றியவை; அதனால் அந்த சமயங்கள் அந்தந்த குரு மார்களின் பெயர்களாலேயே அமைந்துள்ளன.

சைவ சமயம் எல்லாச் சமயங்களையும் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டு தாய்கமாக விளங்குவது. எந்தச் சமயத்தையும் புறக் கணிக்காது தழுவிநிற்கும் சமரசமுடையது. ஒரு தாய் தன் குழந்தைகளைத் தழுவுவது போல் என அறிக. இச்சமயத்தின் பெரு மையை அநுபூதிமானாகிய தாயுமானார் அருளிச்செய்த தண்டமிழ் வாக்கால் அறிக.

சைவ சமய மேசமயஞ்
சமயா தீதப் பழம்பொருளை
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி
காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டு
பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி
புகுத வேண்டாம் முத்திதரு
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச்
சேர வாருஞ் சகத்திரே.

இயல்பென்றுத் திரியாமல் இயம மாதிரி எண்ணுமுங் காட்டியன்பால் இன்ப மாகிப் பயனருளப் பொருள்கள்வரி வார மாகிப் பண்புறவுஞ் சொப்பான பகஷங் காட்டி மயலறுமந் திரஞ்சிகஷ சோதி டாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மௌன மோலி அயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராசாங்கத்தில் அமர்ந்ததுவை திகைசைவம் அழகி தந்தோ.

அந்தோஈ ததிசயமிச் சமயம் போலின் றறிஞ்ரெல்லாம் நடுஅறிய அணிமா ஆதி வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம் வைத்திருந்த மாதவர்க்கும் மற்றும் மற்றும்

இந்த்ராதி போகநயம் பெற்ற பேர்க்கும் இதுவன்றித் தாயகம்வே றில்லை இல்லை சந்தான கற்பகம்போல் அருளைக் காட்டத் தக்கநெறி இந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம்.

சிவம் என்பது அன்பின் வடிவமாகும். "அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே" என்றார் திருமூலர். எனவே சைவ சமயம் என்பது அன்புச் சமயமாகும்.

எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல்
எண்ணி இரங்கவுமிந்ந்
தெய்வ அருட்கருணை
செய்யாய் பராபரமே.

என்பதுதான் சைவ சமயத்தின் உயிர்நாடி.

எல்லா உயிர்களும் ஈசன் தங்கியிருக்கும் கோயில்களே ஆகும். எனவே ஈசன்மேல் பட்ட அடி எல்லா உயிர்களின் மேலும்பட்ட தென்று மகாபாரதமும், திருவிளையாடற் புராணமும் கூறுகின்றன. விஜயன் வில்லால் அடித்த அடி அணுமுதல் அகிலாண்டம் வரை, புழுமுதல் உருத்திரன்வரை எல்லோர் மீதும் எல்லாவற்றின்மீதும் பட்டது. பாண்டியன் வையையாற்றின் கரையில் வந்திக்கு ஆளாகவந்த பரமனைப் பிரம்பால் அடித்த பொழுது அவ்வண்ணமே எங்கும் அவ்வடி பட்டது. இதனால் இறைவன் எல்லா உயிர்களிலும் உயிருக்கு உயிராய் நிறைந்திருக்கின்றான் என்பதனை அறிக.

பரஞ்சோதி முனிவர் அடியிற்கண்ட இரண்டு அழகிய பாடல்களில் இதனை விளக்குகின்றனர்.

வள்ளல்தன் கோபங்கண்ட
மாறுகொள் கையரஞ்சித்
தள்ளரும் சினத்தராகித்
தடக்கைதொட் டீர்த்துப்பற்றி
உள்ளொடு புறம்கீழ்மேலாய்
உயிர்தொறும் ஒளித்துநின்ற
கள்வனை இவன்தான்வந்தி
யாளெனக் காட்டிநின்றார்.

கண்டனன் களன்றுவேந்தன்
கையில்பொற் பிரம்பு வாங்கி
அண்டமும் அளவிலாத
உயிர்களும் ஆக மாகக்
கொண்டவன் முதுகில்வீசிப்
புடைத்தனன் கூடையோடு
மண்டனை உடைப்பில் கொட்டி
மறைந்தனன் நிறைந்த சோதி.

ஆகவே சைவசமயத்தைக் கடைப்பிடிப்போர்கள் எனது யான் என்ற இரண்டையும் தள்ளவேண்டும்.

எவரும் யாவும் யான் எனக் கொள்ளவேண்டும். இதுதான் எல்லா நூல்களின் முடிந்த முடிவு. ஆன்றோரின் அனுபவ உண்மை. இந்த அனுபவம் வாய்க்கப்பெருதவர் வானுயர் கோலம் கொள்ளினும் தேனெனும் கலைகள் கற்பினும் பயனில்லை. இதனைப் பரம அனுபவ ஞானியாகிய அருணகிரிநாதர் இரண்டு வரிகளில் உபதேசிக்கின்றனர்.

எனதி யானும் வேறாக எவரும் யாதும் யானாகும்
இதைய பாவ னாதும் அருள்வாயே. —(திருப்புகழ்)
யான் என தென்னும் செருக்கறுப்பான் வாணோர்க்
குயர்ந்த உலகு புகும்,

எனத் திருவள்ளுவரும் திருவாய் மலர்ந்திருநுகின்றார். எனவே சைவசமயிகள் எனது யான் என்ற புறப்பற்றையும் அகப்பற்றையும் அறவே களைந்து இறைவனைத் தன்னுள் கண்டு அது அதுவாய் ஒன்றுபட்டு நின்று அவ்விறைபணியில் வருவாது நின்று மும்மலங்களும் நீங்க இறைவன் செம்மலர் நிழலில் ஓங்கிப் பேரானந்தப்பெருவாழ்வில் திளைத்தல்வேண்டும்.

“அவனே தானே யாகிய வந்தெறி
ஏக னுகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே”

என்று சிவஞானபோதம் 10-வது குத்திரம் உபதேசிக்கின்றது.

ஆகவே சைவசமயம் அருமையும் எளிமையும் உடையது. இதில் உள்ள உண்மைகள் எல்லாரும் ஒப்பமுடிந்தது. முடிந்த முடிவு சைவ சித்தாந்தம் ஆகும்.

இப்புனிதமான மனிதப் பிறப்பெடுத்த நாம் அனைவரும் சைவசமய நெறி நின்று

ஈடேறும் வண்ணம் இச்சமய உண்மைகளை உபதேசித்த குரவர்கள் நால்வர்கள்.

“தாவில் சராசர மெல்லாம்” சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் புரிந்தார். என்ற திருவாக்கின்படி சம்பந்தர் முதலிய நால்வர்கள் சிவம்பெருக்க வந்தவர்கள். அவர்கள் பாடித்தந்த தேவார திருவாசகங்களும் ஏனைய ஆன்றோர்கள் பாடிய அருள் நூல்களும் ஆக 12 திருமுறைகள்; தோத்திரங்கள். மெய்கண்டார் முதலியோர்கள் நம்பொருட்டு உணர்த்தியருளிய சாத்திரங்கள் பதினான்கு. தோத்திரங்கள் 12, சாத்திரங்கள் 14. சைவ சமயிகள் இவற்றைப்பெற்றுப் பூசித்து வாசித்து பெருநலம் பெறவேண்டும்.

எங்கும் சிவத்தைக் காணவேண்டும். தவத்தைச்செய்யவேண்டும். எம்மதத்தையும் பழிக்கக்கூடாது.

“விடுவிலா அறிவி னார்கள்
வேறொரு சமயஞ் செய்து
எரிவினாற் சொன்ன ரேனும்
எம்பிராற் கேற்ற தாகும்”

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

எச்சமயத்தினர் எத்தேவரை வணங்கினாலும் அத்தேவராக நின்று அருள்புரியும் முழுமுதற் பரம்பொருள் சிவமேயாகும்.

‘யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி யாங்கே, மாதொரு பாகனார் தாம் வருவர்’ என்பது சிவஞானசித்தியார். ஆதலால் அமைதியுள்ள மனதுடன் சைவ சமயிகள் வாழவேண்டும். சைவத்திற்கே உரியபண்பு, பணிவு, ‘தாழ்வெனும் தன்மையோடும் சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழ்பெறல் அறிது’ என்கிறார் அருணாநிதிதேவர்.

சிவமே பொருள்; அவரைச் சேரும் நெறி அன்பே; நமக்குப் பகை பிறவியே. அருட் கண்ணாலே சிவத்தைக் கண்டுகளிக்க வேண்டும்.

ஓதி நூல்கோடி யுணர்ந்து உணரார்கள் பாதி வெண்பாவில் பகரக்கேள் — ஆதி சிவமே பொருள் அதனைச் சேரும் நெறியன்பே பவமே பகை அருளாற் பார்.

வள்ளலார் கண்ட நால்வர்

[திரு. நா. மகாலிங்கம், பி. எஸ்.ஸி., எம். ஐ. இ.]

சமரச சுத்த சன்மார்க்கம்கண்ட திரு வருட் பிரகாச வள்ளலார் தனக்கு முந்தைய அருளாளர்களிடம் பரமபக்தி உடையவ ராய்த் திகழ்ந்தவர். 'வாழையடி வாழை யென வந்த திருக்கூட்டத்தில் யான் ஒருவன் அன்றே' என்று அவர் உருகிப் பாடுவதைக் காணும்போது முந்தையோர் பாடல்களை அவர் முறையாகப் போற்றியதை உணர் கிறோம். தேவார ஆசிரியர்களான முதல் மூவ ரையும், திருவாசகம், திருக்கோவையார் தந்த மணிவாசகரையும் தனித்தனியே பத் துப் பத்துப் பாடல்களில் அவர் பாராட்டி உரைக்கிறார். நேரடியாக அவர்களைப் போற் றுவது என்றும், அவர்கள் அருளிச்செயல் களையும், தொண்டுகளையும் பாராட்டுவது என்றும் வகுத்துக்கொண்டு அவர் போற்றுகிறார். முதல் திருமுறையில் கணபதி, முருகன், சிவன் முதலிய தெய்வங்களை முன்னோர்களைப் போலவே பாராட்டுகின்றார். திருவருட்பா வில் முதல் திருமுறையில் திருஞானசம்பந்தர் 'எலும்பைப் பெண்ணாக்கிய' அற்புதச் செயலே யும், பெருமணநல்லூரில் திருமணம் காண வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் முத்தி வழங்கி யதையும், திருநாவுக்கரசருக்குச் சிவபெரு மான் கட்டுச்சோறு கொடுத்த வரலாற்றை யும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்காகத் திரு வாரூரில் தூதுநடந்த செய்தியையும், திரு மணத்தில் தடுத்தாட்கொண்ட செய்தியை யும் போற்றிப் பாடுகின்றார். மாணிக்கவாச கருக்காகச் சிவபெருமான் எடுத்த குதிரைச் சேவகனுடைய வடிவத்தை என் கணவிலாயி னும் காட்டுக என்றும், பிட்டுக்கு மண்கமந்த அன்று இறைவன் பிரம்படி பட்டபொழுது வாதலூர் மனது என்ன பாடுபட்டதோ என் றும் அதனை இன்று கேட்டபோது தனது உள்ளம் இடிந்துபோயிற்று என்றும் கூறி வருந்துகின்றார்.

ஒருமுறை என்னுடன் உரையாடிக்கொண் டிருந்தபோது பள்ளியகரம் திரு. நீ. சுந்த

சாமி பிள்ளை அவர்கள் வள்ளலாரைப்பற்றிக் கூறியதை எங்கள் இராமலிங்கர் பணிமன்ற முத்திங்களிதழிலும் கட்டுரை வடிவில் எழுதி யிருக்கிறார்.

திருவருட்பா என வழங்கும் வள்ளலார் அருளிய தெய்வீகப் பாடல்கள் அனைத்தும், அவருடைய தெய்வீகக் கையினால் எழுதப் பெற்றவையேயல்லாமல் திருவாய் மலர்ந்த வையல்ல. அவருடைய பாட்டுக்களை அவர் பாடுவதேயில்லை. எப்போதும் திருமுறைப் பாடல்களையே பாடிக் கொண்டிருப்பார். சில சமயம் ஒரு அடியையே தொடர்ச்சியாகப் பலநாழிகை பாடிக்கொண்டிருப்பதும் உண்டு. அவ்வாறு பாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, அக்கம்பக்கத்தில் என்ன நடக்கிறது என்ப தும் தெரியாது. கண்ணீர் ஆராகப் பெருகி ஆடையை நனைத்துவிட, அருகில் உள்ளவர் கள் மாற்றுடை உடுத்திவிடுவார்கள். இந்த நிலையிலிருந்து சிறிது உணர்ச்சிபெற்றவுடனே திருமுறைப் பாடல்களைத் தொடர்ந்துபாடிக் கொண்டே தன்னுடைய பாடல்களை விரை வாகத் தாளில் எழுதுவார். இவ்வாறு எழு தும் பாடல்கள், திருமுறைகளில் தோய்ந்த திருவுள்ளத்தில் எழுகின்றவைகள் ஆனபடி யால் திருமுறைகளை ஒதுவதில் பயனை அளிக்க வல்லவையென அன்பர் கருதினார்கள்.

சைவ குரவர்களாகிய நால்வரின் பெரு மையைச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் நால்வர் நான்மணி மாலையில் மிக உருக்கமாகப்பாடி யுள்ளார். அதே வகையில் நம் வள்ளலார் நான்காம் திருமுறையில் ஆளுடையபிள்ளை மாலே, ஆளுடைய அரசு மாலே, ஆளுடைய நம்பி மாலே, ஆளுடைய அடிகள் மாலே என்ற தலைப்பில் அற்புதமான பாடல்களை மனம் உருகப் பாடியுள்ளார். சைவ உலகம் உச்சிமேல் வைத்துக் கொண்டாடத்தக்க வழிபாட்டுப்பாடல்களாக இவைகள் விளங்கு கின்றன.

வள்ளலார் தம் இளமையில் திருஞான சம்பந்தப்பெருமானை உபாசனா குருவாகக் கொண்டார்கள். 'ஞானசம்பந்தச் செல்வமே எனது சற்குருவே' என்று கூறுவதோடு, அருளுலகத்தில் ஞான அரசு நடத்திய முதல் துரை என்றும் அவரைக் குறிப்பிடுகிறார். சத்திய தருமச் சாலையில் குரு வாரமாகிய வியாழக்கிழமைகளில் சிறப்பு வழிபாடும் நடந்து வருகின்றது.

உயிர் அனுபவம் உற்றியில் அதன் இடத்தே ஓங்கு அருள் அனுபவம் உறும் அச் செயிர் இல் நல் அனுபவத்திலே சுத்த சிவ அனுபவம் உறும் என்றும்

என்று கூறி உயிர் அனுபவம், அருள் அனுபவம், சிவ அனுபவம் என்னும் மூன்று வகையான அனுபவங்களையும் தனக்கு உணர்த்தியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சுத்தசன்மார்க்க நெறியில் முன்புறு நிலை, பின்புறு நிலை எது வென்று மனம் தடுமாறியபோது, தம் தேவாரப் பாசுரத்தால் ஞானசம்பந்தர் விளக்கம் தந்ததாகவும் வள்ளலார் குறிப்பிடுகிறார்.

முன்பு உறுநிலையும் பின்பு உறுநிலையும் முன்னி நின்று உளம் மயக்குறுங்கால் அன்புறு நிலையால் திருநெறித் தழீங்கொண்டு ஐயம் நீத்து அருளிய அரசே.

—ஆளுடைபிள்ளையார் அருள்மலை.

திருநாவுக்கரசுப் பெருமானை நினைக்கத் தொடங்கும்போதே அவருடைய அருமைத் தமக்கையாரின் அருளால்தான், நாவுக்கரசுருக்கு ஞானவாழ்வு வந்தது என்பதைக் கருதி 'அருள் வழங்கு திலகவதி அம்மையார் பின் அவதரித்த மணியே' என்று பாடுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசரைச் சமணர்கள் கல்லில் கட்டி கடலில் எறிந்தனர். நமசிவாயத்தை ஒதி அவர் கரையேறினர். அதுபோல மாயையாகிய சமணர்கள் மனமாகிய கல்லைக்கட்டிப் பாவமாகிய கடலில் எறிகின்றனர். நானும் பஞ்சாட்சரத்தைஒதி வருகின்றேன். என்னைக் கரையேற்றுவாயாக என்று வள்ளலார் உருகி வேண்டுகிறார்.

சுந்தரரின் தேனான செந்தமிழ்ப் பாடல் களைத் தினந்தோறும் வள்ளலார் பாடியிருக்கிறார்கள்.

தேன்படிக்கும் அமுதாம் உன் திருப்பாட்டைத் தினந் நான்படிக்கும் போதென்னை நானறிவேன்... [தோறும்

என்று கூறுகிறார். சுந்தரர் திருமணத்தைச் சிவபெருமான் தடுத்தாட் கொண்டபோது அடிமை ஓலையைக் காட்டினார். அப்போதும் சுந்தரர் மறுத்தார். நான் அடிமையாக மாட்டேன் என்று முதலில் கடுமையாக வாதமும் செய்தார். என்னை அப்படி ஆட்கொள்ள வருவதென்றால் சிவனே! நீ ஓலையைக் காட்ட வேண்டாம். தொண்டன் நீ என்று சொன்னால் போதும், ஒரு பணியல்ல ஆயிரம் பணிகளானாலும் வெறுப்பில்லாமல் நான் செய்வேன் என்று கொடி விண்ணப்பத்தில் வள்ளலார் குறிப்பிடக் காணலாம்.

திருவாசகம் வள்ளலாரின் ஞான நூலாகும். திருவாசகத்தை அனுபவிக்கும் ஞானனுபவத்தைத் தனக்கு மாணிக்கவாசகர் அருளுமாறு வேண்டுகிறார். அன்புருவம் பெற்று அதன் பின்னால் அருளுருவத்தை அடைந்து, முடிவில் இன்புருவத்தை மாணிக்கவாசகர் அடைந்தார் எனவும் வள்ளலார் குறிக்கின்றார். இவைகளைச் சுத்ததேகம், பிரணவ தேகம், ஞானதேகம் என்று வள்ளலார் விளக்குகிறார். திருவாசகத்தில் வரும் ஒரு வாசகம் கூடச் சிவனோடு தன்னைச் சேர்த்து விடும் ஆற்றல் வாய்ந்த ஆசாரிய உபதேசமாகும் என்பதை.

வருமொழி செய் மாணிக்க வாசக நின் வாசகத்தினை ஒருமொழியே என்னையும் என் உடையனையும் ஒன்று தருமொழியாம். .. [வித்துத்

திருமண வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய முதல் நாளிலேயே திருவாசகத்தை மணந்த வராக வள்ளற்பெருமான் இருந்தாரென்பது நாடறிந்த உண்மையாகும்.

இருந்தாலும் சைவ உலகம் வள்ளற்பெருமான் கருத்துக்களை நன்கு உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. நால்வரைப் பற்றித் தெள்ளத் தெளிவாக வள்ளலாரைப்போல்

யாரும் புரிந்துகொண்டு போற்றியதில்லை. தனக்கு முன்னோடிகளான சமயகுரவர் நால்வரைப்போற்றி பழமையில் தான் வைத்திருக்கும் பற்றையும் அதன் அடிப்படையில் புதுமையை எப்படி வளர்த்திருக்கிறார் என்பதையும் பலர் அறிய முயலவேண்டும். நவீன விஞ்ஞானம் எவ்வாறு வளர்ந்து வருகிறதோ அந்த வளர்ச்சிக்கு இணையாக சமயக் கருத்துக்களும் மாற்றங்களோடு வளர வேண்டும். முறையான அந்த ஞான வளர்ச்சியை

வள்ளற்பெருமானின் பாடல்களில் காண முடிகிறது.

இவ்வாறு வள்ளலார் நால்வரையும் போற்றுகிற திறம் நாம் அறிந்து பின்பற்றத் தக்கதாகும். பெரியோர்களைப் பின்பற்றுவது ஒருவர் பெருமைக்கு மேலும் பெருமை சேர்ப்பதாகும். இவ்வாறு வள்ளலார் வாழையடிவாழை எனத் திருக்கூட்ட மரபைச் சேர்ந்த ஒருவராக அல்ல. பெரியராகச் சிறந்து விளங்கும் பெருஞானியாவார்.

சொற்றமிழ் பாடிய தூயோர்

[வித்துவான் பொன். சுப்பிரமணிய பிள்ளை, தலைமைத் தமிழாசிரியர்
திருவாவடுதுறை ஆதீன உயர்நிலைப்பள்ளி, திருவிடைமருதூர்.]

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருநாவ லூரிலே ஆதிசைவர் மரபிலே சடையனார் என்னும் புண்ணிய சீலர்க்கும் இசைஞானி யார் என்னும் சுந்தரசியார்க்கும் சற்புத்திர ராய் அவதாரஞ் செய்தவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்று பெரியபுராணம் கூறுகின் றது. இதற்கு ஆதாரமாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய தேவாரத்தில், 'நாவலர் கோன் ஆருரன்' என்றும், 'சடையன் இசை ஞானி சிறுவன் நாவலர்கோன் ஆருரன்' என்றும் வருவது கொண்டு அறியலாம். இறைவர் இவரைத் தடுத்தாட்கொண்ட நிலையில் பித்தர் இறை என்றறிந்து பேதை பால் தூது அனுப்புவித்தார். அதனால் இவ ரைத் தமிழ்ச் சமர்த்தர் என்று சிலர் சாற்று வர். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திரு அவதா ரஞ்செய்து சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றி முத்திநிலை பெற்ற திருத்தொண்டர்கள் இவரிவர் என்று காட்டும் திருத்தொண்டத் தொகையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியிரா வீதின், அடியார்களின் தொண்டின்திறமும், இறைவன் அவர்கட்கு அருளிய அருளிப் பாடும். அவன் கருணைத் திறமும் உலகம் அறியாமலே போயிருக்கும். இதனையே கருதி.

சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுந் சுந்தரனும்
சிற்கோல வாத்தவூர்த் தேசிகனும் — முற்கோலி
வந்திலரேல் நீதெங்கே மாமறைநூல் தானெங்கே
எந்தைபிரான் ஐந்தெழுத் தெங்கே.

என்னும் இவ்வெண்பா எழுந்ததுபோலும். இதுகொண்டு சைவசமயாச்சாரியார் நால் வரும் திருவவதாரம் செய்து சைவசமய உண்மைகளை உலகிற்கு விளங்கச்செய்து நிலைநாட்டியுள்ளார்கள் என்ற உண்மையை ஒருவாறு தெளியலாம்.

இறைவன் வன்றெண்டரை வலியவந்து தடுத்தாட்கொண்ட புண்ணியத்தலம் திரு

வெண்ணெய் நல்லூராரும். இத்தலம் சைவ சித்தாந்திகள் தம்கண்ணேபோற் கருதும் சிவஞான போதமருளிய தவமுனிவராம் மெய்கண்டதேவர் அவதரித்த தலம். மெய் கண்டதேவருக்கு ஆலயமும், ஆலயத்தைச் சார்ந்து திருமடமும் உள்ளது. அவ்வாலய மும் திருமடமும் திருக்கயிலாய பரம்பரை மெய்கண்டசந்தானத்துத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக்குச் சொந்தமாகவுள்ளது. அங்கு ஆண்டுதோறும் திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குமகாசந்திதானம் அவர்கள் மெய்கண் டான் சித்தாந்த மாநாடுகள் நடத்திச் சாத் திரநூல்களும் வெளியிட்டவருவது சைவ நல்லுலகம் அறிந்து போற்றுகின்ற ஒன் ருதும்.

திருவெண்ணெய் நல்லூரில் உள்ள சிவாலயம் மிகப்புராதன நிலைமையிலிருக் கிறது. கோயில் மதில்களில் கல்வெட்டுக் கள் நிறைந்து காணப்படுகிறது. கோயில் கிழக்கு நோக்கிய சந்திதானம். கோயிலுக்கு வெளியே சிறியதொரு கோயிலும் அதில் சுந்தரர் திருவுருவமும் அவர்களையில் ஒரு ஆவணமும் காணப்படுகிறது. கிழவேதிய ராகவந்து தடுத்தாட்கொண்ட இறைவன் திருவருட்டுறையுள் புகுந்து மறைய, வன் றெண்டர் அவரை அழைத்தபோது இடபா ரூடராய்க் காட்சிகொடுத்த கோலம் அக் கோயில்மண்டபத்தின் மேலுள்ளது. இங்குச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கயிலையைச் சார்ந்ததாகக் கூறும் ஆடிமாதம் சுவாதியில் அவருக்குக் குருபூசை நடக்கின்றது. திரு வெண்ணெய் நல்லூருக்குக் கிழக்கே ஆறு மைல் தூரத்தில் மணந்தவிர்ந்த புத்தூர் என்ற ஓர் ஊர் உண்டு. அவ்ஊருக்கு ஆண்டிற்கு ஒருமுறை திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் செல்கிறார். அப்போது அங்கே தடுத்தாட் கொண்ட திருவிழா நடைபெறுகிறது.

வன்னெண்டராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அவதாரஞ் செய்த தலமாகிய திருநாவலூர் பாிக்கல் என்னும் ரயில் நிலயத்துக்குக் கிழக்கே இரண்டுமைல் தொலைவினுள்ளது. கோயிலில் கல்வெட்டுக்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. அந்த ஆலயத்தில் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உற்சவ விக்ரகம் சங்கிலியார் பரவையாருடன் வெகு அழகாக அமைந்திருக்கிறது. இச்சிறப்பினைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

நாதுனக்கூர் நமக்கூர் நரசிங்கமுனை யரையன்
ஆதரித் தீசனுக் காட்டெய்யுமூர் அணிநாவ
[ஜார்]

என்று எடுத்துச் சிறப்பித்திருக்கின்றார்.

நரசிங்கமுனையரையர் ஆண்ட அரண்மனை திருநாவலுருக்குத் தெற்கே அரைமைல் தொலைவில் கெடில நதியின் கரையில் மங்கலம் என்னும் பெயரோடு கோட்டை கோயிலையுடையதாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இராசப்ப கவிராயர் என்பவர் திருநாவலூர்ப்புராணம் பாடியுள்ளார். அப்புராணத்துள் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவவதாரச் சருக்கம் என்று ஒரு சருக்கம் காணப்படுகின்றது. அச்சருக்கத்துள், பாரத்துவாசர், அத்திரி, ஆங்கீரசர், காசிபர், கௌசிகர் என்னும் பஞ்சரிஷி கோத்திரத்தில் பிறந்த ஆரூரன் என்னும் ஆதிசைவர் ஒருவர் இருந்தார் என்றும், அவருக்குச் சடையர், சிகாமணி, சூடாமணி என்ற மூன்று குமாரர்கள் இருந்தார்கள் என்றும், அம்மூவருள் சடையனார் இசைஞானி என்றும் கற்பரசியைமணந்து இல்லறம் நடத்திவந்தார் என்றும் கூறுகின்றது. அவர்கள் பால் அவதரித்தவரே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆவார் என்றும் புராணநூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். சித்தவடமான்மிய சுந்தரச் சருக்கத்திலும் இக்கருத்தே காணப்படுகிறது.

அர்ச்சனை பாட்டே யாகும்

ஆதலால் மண்மேல் நம்மை

சொற்றமிழ் பாடு கென்றுர்

தூமறை பாடும் வாயார்.

என்பது சேக்கிழாரருளிய திருவாக்காகும். அதில் இறைவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைச் சொற்றமிழ்பாடுக என்று சுட்டியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். நம்சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சொற்றமிழே தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் என்பது. இது பொழுது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளியதாக நமக்குக் கிடைக்கும் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் நூறுபதிகங்கள் அல்லது ஆயிரம் தேவாரப்பாடல்கள் என்பது தெளிவாகப் புலனாகிறது.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளிய தேவாரப் பதிகங்களுள் பெரும்பாலன பத்துப் பாடல்கள் கொண்டனவாகவே இருக்கின்றன. சிறிசில பதிகங்களில் பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டு பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளே தாம் பாடிய பதிகங்களில் பத்துப் பாடல்கள் உள்ளன என்பதனை, 'தென்னு வலர்கோன் அடித்தொண்டன் அணிஆரூரன் உரைத்தன நற்றமிழின் மிகுமாலையோர் பத்திவை கற்றுவல்லார்' என்றும் பதினொரு பாக்கள் உண்டு என்பதனை, 'மொழிந்தாறு மோர் நான்கும் ஓரொன்றிளையும், படியாலிவை கற்றுவல்ல அடியார்' என்றும் பதிகங்களில் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு அறியலாம்.

பதிகங்கள் யாவும் பண் வரிசையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் நாம் காண்கிறோம். அம்முறையில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய தேவாரப் பதிகங்கட்கும் பண்கள் முன்பே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அம்முறையில் முதலாவது இந்தளப் பண் இதற்குரிய பதிகம் 12, இரண்டாவது தக்கராகம் பதிகம் நான்கு, மூன்றாவது நட்ராகம் பதிகம் புதின்கு, நான்காவது கொல்லி பதிகம் ஏழு, ஐந்தாவது கொல்லிக் கௌவாணம் பதிகம் ஒன்பது, ஆறாவது பழம் பஞ்சரம் பதிகம் ஏழு, ஏழாவது தக்கேசி பதிகம் பதினேழு, எட்டாவது காந்தாரம் பதிகம் ஐந்து, ஒன்பதாவது பியந்தைக் காந்தாரம் பதிகம் ஒன்று, பத்தாவது காந்தாரபஞ்சமம் பதிகம் ஒன்று, பதினொராவது நட்ரபாடை பதிகம் நான்கு, பன்னிரண்டாவது நட்ராகம் பதிகம் ஒன்று,

பதினாறுவது புறநீர்மை பதிகம் மூன்று, பதினான்காவது சீகாமரம் பதிகம் நான்கு, பதினாறாவது குறிஞ்சி பதிகம் நான்கு, பதினாறுவது கௌசிகம் பதிகம் ஒன்று, பதினேழாவது செந்துருத்தி பதிகம் ஒன்று, பதினெட்டாவது பஞ்சமம் பதிகம் ஐந்து.

இவைகளிலிருந்து நமக்குத் தற்காலத்தில் கிடைப்பன நூறு பதிகங்களும், ஆயிரத்து இருபத்தாறு திருப்பாடல்களும் ஆகும்.

இனி, திருமுறைகண்ட புராணத்தில் பதினாறு பண்கள்தான் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலே பதினெட்டுப் பண்கள் உளவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வேறுபாடு என்னுதற்கு உரியதே. மேலே கொல்லிப்பண் கொல்லி, கொல்லிக் கௌவாணம் என்று 2 பண்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அது போல காந்தாரத்தை, காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம் என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நட்டபாடை என்னும் பண்ணோடு நட்டராகம் என ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இம் மூன்று பண்களே இங்கு மிகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. முதன் முதல் அச்சுவாகனமேறிய சுந்தரர்தேவாரத்திலும் இப்பகுப்புக்களே உள்ளன. சமாஜ வெளியீட்டிலும் இவ்வாறு பதினெட்டு பண்களே காணப்படுகின்றன.

மேலே கூறிய பண் ஒவ்வொன்றிற்கும் வேறு வேறு கட்டளைகள் உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. கட்டளை என்னும் சொற்குத் திருமுறை கண்ட புராண உரைகாரர் விருத்தபேதம் என்று பொருள் கண்டுள்ளார். தற்காலம் பண்முறை அறிந்தோர் அனைவரும் கட்டளை என்பது தற்காலம் வழங்கும் வர்ணமெட்டு, அல்லது தாளபேதம் என்கிறார்கள்.

இதுகுறித்து எனது ஆசிரியப் பெருந்தகை காழிவித்துவசிகாமணி முத்துத் தாண்டவராயப்பிள்ளை அவர்கள் பால் பாடங்கேட்டுங்கால் குறித்தவற்றை இங்கு நினைவுபடுத்துகின்றேன்.

இயற்றமிழில் சீரிரண்டு தளைத்துத் தொடைபெற்று நடக்கும் ஓர் அளவு கட்டளைவகை. நாடகத்தமிழில் வரும் ஒருபோகு

வாரப்பாடல் பிற்காலத்தார் விருத்தபேதம் என்பர். இயற்றமிழில் பல கட்டளையுடையதேனும், இசைத்தமிழில் சீரும் தூக்கும் பாணியும் ஒன்றுபட்டுவரின் ஒரு கட்டளையதாகவே கொள்ளப்படும். இயற்றமிழில் ஒரே மூத்து 4 மாத்திரையளவு ஒலித்தலும், மாச் சீர் முதலியவை கட்டளை பிறழாது வருதலும் உளவாயினும், இசைத்தமிழில் ஒரேமூத்துப் பன்னிரண்டு மாத்திரையளவு நீடலும், அம் மாத்திரையளவுள்ளவை காலத்துக் கேற்ப, குறுகலும், அக்காரணத்தால் மா, விளம், காய், கனி, பூ, நிழல் முதலியன அளவுபட்டு மயங்கி வருதலும் உண்டாகலின், சீருந் தூக்கும் பாணியும் பற்றிக் கட்டளை கோடலாயிற்று. அன்றியும் ஓரினச் செய்யுளையே இரண்டு பண்ணிலும், இரண்டு கட்டளையிலும் அவற்றின்மேலும் அமைத்துப் பாடுதலும் பாணர்க்கு இயல்பாகும்.

பண்வகை 4, பண்திறம் 21, (கட்டளை ஐந்நிராகம்) திறன்வகை 103. இவற்றுள் நட்டபாடையும் நட்டராகமும் குறிஞ்சியாழ்த்திறத்தின் வகையனவாதலின் நட்டராகத்தை முன்பிரித்துப் பின் அவற்றை ஒன்றுபடுத்தி அவற்றிற்குக் கட்டளை இரண்டு என்றார் திருமுறை கண்ட புராண நூலுடையார். அப்புராணத்தாலும் சேக்கிழார் திருவாக்கினாலும் இப்போதுள்ள சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பதிகங்களே அன்றார் காலத்தும் இருந்தனவாகக் காணப்படுவனவாதலின், கட்டளை அடைவை இவ்வாறுகொள்ளுதலே சால்புடைத்தென்க. பிறவாறு கூறுவாறும் உளர். பண் - கட்டளை என்பது இசைத்தமிழைச் சார்ந்தது என்பது கற்றுணர்ந்தோர் யாவரும் நன்கறிந்த ஒன்றும்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆன்மாக்கள் உய்ந்து கரையேறவேண்டி எவ்வெத்தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடியருளியுள்ளார் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. அம்முறையில் சேக்கிழார் பெருமான் பாடியருளிய பெரிய புராணமே நமக்குத் தக்க சான்றாக உள்ளது. சுந்தரர் பெருமான் பன்னிரண்டுமுறை நாட்டிடைத் தலயாத்திரை செய்ததாகப் பெரியபுராணம் கூறுகிறது.

முதல்யாத்திரை :- மணம்வந்தபுத்தூர், திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருநாவலூர்.

இரண்டாவது யாத்திரை :- திருத்துறை யூர், திருவதிகை வீரட்டம், திருமாணிகுழி, திருத்தினைநகர், திருத்தில்லை, திருக்கழு மலம், திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர், திரு மயிலாடுதுறை, திரு அம்பர்மாகாளம், திருப் புகலூர், திருவாரூர், திருவாரூர்ப் பரவை யுண்மண்டலி.

மூன்றாவது யாத்திரை :- திருக்கோளிலி, திருவாரூர்.

நான்காவது யாத்திரை :- திருநாட்டியத் தான்குடி, திருவாவலம், திருவாரூர்.

ஐந்தாவது யாத்திரை :- திருப்புகலூர், திருப்பிணையூர், திருவாரூர்.

ஆறாவது யாத்திரை :- திருநன்னிலத் துப் பெருங்கோயில், திருவிழிமிழலை, திரு வாஞ்சியம், திருஅரிசிற்கரைப்புத்தூர், திரு நறையூர்ச் சித்தீச்சரம், திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சரம், திருச் சிவபுரம், திருக்கலையநல்லூர், திருக்குட மூக்கு, திருவலஞ்சுழி, திருநல்லூர், திருச் சோற்றுத்துறை, திருக்கண்டியூர், திருவை யாறு, திருப்பூந்துருத்தி, திருவாலம்பொழில் திருமழபாடி, திருவாணைக்கா, திருப்பாச்சி லாச்சிராமம், திருப்பைஞ்ஞேலி, திருநங்கோய் மலை, திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி, திருக்காஞ்சி வாய்ப்பேரூர், திருவெஞ்சமாக்கூடல், திருக் கற்குடி, திருவாறைமேற்றளி, திருஇன்னம் பர், திருப்புறம்பயம், திருக்கூடலையாற்றூர், திருமுதுகுன்றம், திருக்கடம்பூர், திருத் தில்லை, திருக்கருப்பறியலூர், திருமண்ணிப் படிக்கரை, திருவாட்கொளிப்புத்தூர், திருக்கா னாட்டு முன்னூர், திருஎதிர்கொள்பாடி, திரு வேள்விக்குடி, திருவாரூர்.

ஏழாவது யாத்திரை :- திருநள்ளாறு, திருக்கடலூர் மயானம், திருக்கடலூர் வீரட் டம், திருவலம்புரம், திருச்சாயக்காடு, திரு வெண்காடு, திருநளிபள்ளி, திருச்செம் பொன்பள்ளி, திருநின்றியூர், திருநீரூர், திருப்புன்கூர், திருக்கோலக்கா, திருக்குரு காலூர், திருச்சண்பை, திருக்கழிப்பாலை,

திருத்தில்லை, திருத்தினைநகர், திருநாவலூர் திருக்கழுக்குன்றம், திருக்கச்சுராலக்கோயில் திருக்கச்சியேகம்பம், திருக்கச்சிமேற்றளி, திருஊணாகாந்தன்றளி, திருக்கச்சி யனேக தங்காவதம், திருவன்பார்த்தாள் பனம்காட் டூர், திருமாற்பேறு, திருவல்லம், திருக்கா ளத்தி, திருப்பருப்பதம், திருக்கேதாரம், திரு ஒற்றியூர், திருமுல்லைவாயில், திருவெண் பாக்கம், திருவாலங்காடு, திருவூறல், திருக் கச்சியேகம்பம், திருவாமாத்தூர், திருநெல் வாயிலரத்துறை, திருத்துருத்தி, திருவாரூர்.

எட்டாவது யாத்திரை :- திருப்புன்கூர், திருவாரூர்.

ஒன்பதாவது யாத்திரை :- திருநாகைக் காரோணம், திருவாரூர்.

பத்தாவது யாத்திரை :- திருக்கீழ் வேளூர், திருநாகைக் காரோணம், திரு மறைக்காடு, திருஅகத்தியான்பள்ளி, திருக் கோடிக்குழை, திருப்புத்தூர், திருவால வாய், திருப்புவணம், திருவாப்பலூர், திரு வேடகம், திருப்பரங்குன்றம், திருக்குற்ற லம், திருநெல்வேலி, திருவிராமேச்சரம், திருக்கேதீச்சரம், திருச்சுழியல், திருக் கானப்பேர், திருப்புளவாயில், திருப்பாடூர் ளீச்சரம்.

பதினொன்றாவது யாத்திரை :- திருக் கண்டியூர், திருவையாறு, திருவஞ்சைக் களம், திருமுருகன்பூண்டி, திருவாரூர்.

பன்னிரண்டாவது யாத்திரை :- திருப் பக்கொளியூர் ரவிநாசி, திருவஞ்சைக்களம், திருநொடித்தான்மலை.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வரலாறுபற்றிய பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் திருவிடைமருதூர் ஸ்ரீ மகாலிங்கேசுவர கோயில் முதல் பிரகாரத்திலுள்ள மேல்புற மதிலில் ஒரு சாசனம் உண்டு. அது திரிபுவன சக்கரவர்த்தி கோநேரின்மைகொண்டான் அரசாட்சியில் இருபத்தோராவது ஆண்டில் ஏற்பட்டது. உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டில் இருமரபுத் தூயபெருமான் சதுர்வேதிமங்கலத்தில் ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய நம்பி ஆகிய இரு பெருங்

குரவர்களின் பூசைக்கு நிலம் முற்றுட்டாகக் கொடுத்ததாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தேன்னிந்திய சாசனம் தொகுதி இரண்டாம் பக்கம் 1277-ல் உள்ளது.

இனி பதிகச்சிறப்பை ஆய்வாம். தேச முய்யத் திருத்தொண்டத்தொகை முன்பு எரித்த திருவாளராம் வன்னொண்டர் திரு வாய்மலர்ந்த பதிகங்கள் நூறெனவும், அதிலடங்கிய பாசுரங்கள் 1026 எனவும் மேலே கூறிலும். இறைவனே ஆருரைப்பார்த்து “அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண் மேல் நம்மைச் - சொற்றமிழ், பாடுகென்றார் தாமரை பாடும் வாயார்” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணக்கூற்றையும் முன் எடுத்துக் காட்டிலும். சுந்தரர் பற்பல இடங்களில் தனக்குப் பொன்வேண்டும் என்று இறைவனைக் கேட்டுப் பெற்றமை காரணமாக, என்னப்பன் என்னைப் பாடினான், சம்பந்தன் தன்னைப் பாடினான், சுந்தரன் பொன்னுக்குப்பாடினான் என்னும் பழமொழியும் வழங்குவதாயிற்று.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சமயாச்சாரியர்களது செயற்கருள் செய்கையின் சிறப்பினை ஒருவாறு உணரலாம். நமது சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் இப்பூவுலகின்கண் திரு அவதாரஞ்செய்து செயற்கருள் செய்கை செய்தமைக்குக் காரணம் யாதென ஆராய்

வாம். சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கு னுள் ஒன்றாகிய திருக்களிற்றுப்படியாரில் பசுகரணம் நீங்கிச் சிவகரணம் பிரகாசித்த சிவஞானிகட்குச் சிவபெருமான்

துரியங் கடந்த கடர்த் தோகையுட னென்றும் பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான் - துரியத்தைச் சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான்செய்யுந் ஆக்கியிடும் அன்பர்க் கவன். [தன்மைகளும்

என்று அவன் அடியார்கட்கு அருளும் முறைமையை விதந்து கூறியுள்ளார். பசுகரணம் நீங்கிச் சிவகரணம் பிரகாசித்தமைக்குச் சான்றாக,

மோக மறுத்திடிலும்
முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன
அவர்தம்மைத் - தோகையர்பால்
தூதாகப் போகவிடும்
வன்தொண்டன் தொண்டுகளை
ஏதாகச் சொல்வே னியான்.

என்று நமது சுந்தரர்பெருமானின் அற்புதங்களை இவ்வெண்பாவில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஆகவே மேற்காட்டியவைகளாலே பசுகரணம் நீங்கிச் சிவகரணம் எய்தப்பெற்ற அடியார்களால் எல்லாம்வல்ல இறைவன் இடத்தில் காணப்படும் அற்புதச் செயல்கள் விளங்கும் என்பது புலனாகின்றது.

உனே நானுந்தொழுவனே

[திருமதி. ப. நீலா, தமிழ்ப்பேராசிரியை, தருமபுரம்.]

உலகில் தோன்றியபின் புகழ்பட வாழ் தலே உயிர்கள் செய்ய வேண்டுவதாகும். அவ்வுயிர்கள் சிறப்புற அடக்கம், அன்பு, இன்னுசெய்யாமை, நன்றிமறவாமை, ஒழுக்க முடைமை போன்ற பண்புகள் அவசியம் வேண்டும். இந்நற்பண்புகளோடு இறை உணர்வும் ஒன்றிவிட்டால் மனிதன் படிப்படியாக உயர்ந்து மகாத்மாவாக மாறி விடுவான்.

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வாளொடு பிறந்தவன் நம் தமிழன்தான் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. இயற்கை வழி வாழ்த்தலைப்பட்ட அவன் இயற்கை யாகவே இறைவனையும் கண்டு வணங்கினான். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நிலவியல்புக்கேற்ப முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன், கொற்றவையென்ற தெய்வங்களை மக்கள் வழிபட்டனர். இடர்நீங்கி இன்பம் கண்டு இறைநிலை அடைய இல்லறம் துறவறம் என்ற இரு நெறிகள் உண்டு. இந்நெறிகளுள் உயர்ந்தது எது என்ற வினாவிற்கு வள்ளுவர் மிக நுட்பமாக விடைதந்தார்.

அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று.

அறங்களைச் செய்ய அறனெனப்பட்ட இல்வாழ்க்கையே சிறந்தது. மற்றைத் துறவறமும் பிறர்பழிக்க இடந்தராமலிருந்தால் நன்றே என்பது வள்ளுவர்தரும் விளக்கம். துறவுநிலையில் நின்று வானகம் செல்ல சில நியமங்கள் வேண்டும் என்று ஐயு ரிதனார் கூறினார்.

நீர்பலகால் மூழ்குதல், நிலத்தில் படுத்தல், சடைகளை வளர்த்தல், தீயோம்புதல், கானகத்தில் வாழ்தல், கடவுள் விருந்தோம்பல், இவைகளெல்லாம் வானகத்து உய்க்கும் வழியாகும் என்றார்.

நீர்பலகால் மூழ்கி நிலத்தசைஇ தோலுடஇ சோர்ச்சடை தாழச் சுடரோம்பி — ஊரடையார் கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல் வானகத் துய்க்கும் வழி.

ஆனால் ஒன்றை நினைவிலே கொள்ள வேண்டும். இந்த ஒழுக்கங்களைத் தவறாது கடைப்பிடித்து உடம்பை வருத்துவதன் மூலமே வானகம் செல்லமுடியும். மனதில் உண்மைகாணும் அவா சிறிதும் இல்லாமல் இவைகளைச் சடங்குகளென்ற அளவில் கொண்டால் அது பிறரிடம் நகைப்பையே விளைக்கும்.

இப்படிச் சொல்பவன் சிந்தாமணியின் தலைவனான சீவகன். அவன் சித்திரகூடம் என்ற தவப்பள்ளியை அடைந்தபோது அங்குள்ள முனிவர்கள் தத்தம் துணைவிமார்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டே துறவுநிலையில் இருப்பதைப் பார்த்தான். அவர்களைப் பார்த்து சீவகன் கூறும் அறிவுரைகள் மிக்க இன்பம் தருவன; அவற்றின் உண்மையை உணரவேண்டும்.

சீவகன் சொன்னான் - கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு கடலிடை நீந்துவான் உய்வானென்றால் மனைவியரைத் தழுவிக்கொண்டே தவமியற்றும் நீங்களும் உய்வீர்கள். சையம் பூண்டு சமுத்திரம் நீந்துவானுய்வதற்கு வழிஉண்டோ - என்று கேட்டான்.

முனிவர்களும் சீவகனின் அறிவுசால் மொழிகளில் ஒன்றினர். அண்ணலே-நாங்கள் உய்யுந்திறம் காட்டுக என்று வேண்டபின்னும் சீவகன் தொடர்ந்தான்.

மரக்கிளைகளில் தொங்கும் உறிகளில் இருப்பிடங்கொண்டு; காயும் பழங்களும் தின்பதால் மட்டுமே பழவினைகள் தேயும் என்று நம்பினால் கிளைகளில் தொங்கும் வெளவால்களும் வினையிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும்.

அல்லிக்கிழங்கின் அரிசியையும் புல்லரிசியையும் சாப்பிட்டு ஐந்தழல் நடுவில் நிற்பதால் வெவ்வினை அறும் என்பீரானால் கடிய காட்டில் கல்லுண்டு வாழும் புருக்கள் வீடு பெறவேண்டும்.

நீண்ட சடைகளோடு பல முறை நீரில் மூழ்கி உடம்பை வாட்டிப் புண்ணியம் பெறலாமென்றால் காட்டில் வாழும் கரடியும் கூட உய்த்பெற்றுவிடும்.

அழகான வீட்டையும் அமளியையும் விட்டுக் காட்டிலே நிலத்திலே படுத்து மனைவியை நீங்காமல் வாழும் உங்களைப் போலவே மலைக்குறவர்களும் வாழ்கிறார்கள். அவர்களன்றோ கொடிய வினையைக்கடந்து நிற்பவர்கள்.

வெண்ணிற ஆடையில் குருதிபட்டு விட்டால் அக்கறையைக் குருதியைக் கொண்டே போக்குவேன் என்பவனை என்ன செய்வது! அழகான வடிவினையும் தண்ணென்ற மொழியினையும் பெற்றபெண்களால் வந்த பாவத்தைக் காட்டில் வந்தும் அவர்களைத் தழுவி வாழ்ந்தே போக்கலாம் என்னும் உங்கள் பேதமையை என் னொன்பது.

இந்த இடத்தில் கம்பரின் வாக்கும் நினைவிற்கு வருகிறது. அமுது என்று எண்ணிய தன்னை நஞ்சென வெறுக்கும்படி கைகேயி செய்துவிட்டாள். தசரதன் மன முடைந்து மயங்கிச் சாய்ந்தான். அவன் நிலைகண்டு பெண்களையே வெறுத்துப் பேசினார் கம்பர்.

தாமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய

வாம மேகலை மங்கை யரால் வரும்

காம மில்லை யெனின்கடுங் கேடெனும்

நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.

நெருப்பினால் ஆடை 'அழிவதைக் கண்டு ஆடையினுள் நெருப்பைப் பொதிந்து வைத்தால் அழிவிவிருந்து ஆடையை மீட்க வொண்ணுமோ! மகளிரிடம் மயங்காமல் நாட்டை விட்டுக் காட்டிற்குப் போயும் பண்டைய தொழிலை மட்டும் விடாத முனிவர்கள் எப்படி உய்வார்கள்.

இவ்வாறு பல கோணங்களில் அவர்களின் ஒழுக்கக் குறைபாடுகளைக் காட்டிச் சீவகன் அறிவு கொடுத்தினை.

மெய்வகை தெரிதல் ஞானம்

விளங்கிய பொருள்கள் தம்மைப்

பொய்வகை யின்றித் தேறல்

காட்சியம் பொறியும் வாட்டி

உய்வகை யுயிரைத் தேயா

தொழுகுதல் ஒழுக்கம் மூன்றும்

இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே

இருவினை கழியும் என்றான்.

உண்மையை அறிதல் ஞானம். அவ்வாறறிந்த பொருள்களைப் பொய்யின்றாகத் தெளிதல் காட்சி. ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களில் செல்லாமல் கெடுத்து உயிரைக் கெடாமல் அவ்வுயிர் உய்யும் வகையில் நடத்தல் ஒழுக்கம். இம்மூன்றொழுக்கமும் இப்படி நிறைந்தபோதுதான் இருவினை கெடும். திருத்தக்கதேவரின் வாக்கொளியை சீவகன்மூலம் நாமும் உணர்ந்தோம். 'காய் முற்றிப் பழமாகி உதிர்வதைப்போல இவ் யாக்கையும் விழுந்துவிடும். அதற்குள் பக்தி நிறைந்த நோன்புகளை நோற்று இறைவன் திருவடியடைய முயலுங்கள்' என்ற சீவகன் வார்த்தைகளைச் சிரமேற்றங்கி முனிவர்கள் குடும்பம் நீங்கி மாதவம் இயற்றி உய்ந்தனர்.

துறவுநிலையில் நின்று மெய்ப்பொருள் காணும் வழியைச் சீவகன் இப்படித் தெளிவுற உணர்த்தினான். இனி இல்லறத்தில் நின்று இறைவனைக் காண நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைக் காண்போம்.

நல்லதன் நன்மைக்கும் தீயதன் தீமைக்கும் நாம் பொறுப்பில்லை என்பதை இல்லறத்தான் முதலில் உணரவேண்டும். துறந்தார்க்கும் துவ்வாதார்க்கும் இறந்தார்க்கும் இவ்வாழ்க்கையில் இருப்பவனே துணையாவான். ஒருவனிடம் இருக்கும் பலநல்ல பண்புகள் இல்லறமென்ற உலைக்களத்துள் வறுமையென்ற நெருப்பில் பட்டு மாசு நீங்கி பொன்னென ஒளிரும். அடுக்கிவரும் இடர்களை எதிர்த்துநிற்கும் வல்லமையைப்பொறுமையால் பெற்றுப் பெருமை யுறுகின்றான்.

இச்சமநிலைப் பண்பால்தான் தெய்வத்தை அறிய - அடையமுடியும்.

திரிகடுகத்தில் இவ்வுணர்வாளனைக் காண்கிறோம்.

வைத்தனை இன்சொல்லாக் கொள்வானும் நெய்பெய்த சோறென்று கூழை மதிப்பானும் — ஊறிய கைப்பதனைக் கட்டியென் றுண்பானும் இம்மூவர் மெய்ப்பொருள் கண்டுவாழ்வார்.

வைத சொற்களை இன்சொல்லாக்கொண்டு போற்றுதல், கூழை நெய்பெய்த சோறுகக் கருதுதல், நன்கு ஊறிய கசப்பை கற்கண்டாகச் சுவைத்தல் - இப்பண்புகளைப் பெற்றவன் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு வாழ்வான். சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டும் என்றால் ஒருவன் வாழும் இல்லறம் துறவறமென்ற

வாழ்க்கையைக்கொண்டு, அவனை மதித்தல் - அவமதித்தல்கூடாது. எவனொருவன் இன்பத்தின்முடிவு துன்பமென்றும் துன்பத்தின் முடிவு இன்பமென்றும் உணர்ந்து வாழ்வை செம்மைப் படுத்திக்கொள்கிறானோ அவனே ஞானியாவான். அவன்தான் நமக்கும் மெய்ப்பொருள் கானும் வழியைக் காட்டுகிறான். அத்தகைய ஞானிகள் காட்டும் வழியைப் பின்பற்றி நாமும் ஞானம் பெறுவோமாக. ஞானத் தவவேந்தராம் நாவுக் கரசரின் நற்றமிழ்ப் பாட்டு இத்துணைச் சிந்தனைகளும் எழக் காரணமாக நிற்கிறது.

ஞானத் தால்தொழு வார்சில ஞானிகள்
ஞானத் தால்தொழு வேனுனை நானலேன்
ஞானத் தால்தொழு வார்கள் தொழக்கண்டு
ஞானத் தாய்உனை நானுந் தொழுவனே.

முசுகுந்த சோழன்

[திரு. K. M. வேங்கடராமையா, M. A., திருப்பனந்தான்.]

முன்னுரை :

முசுகுந்தன் வரலாறு சிலப்பதிகாரம், கலிங்கத்துப்பராணி, மூவுருலா ஆகியவற்றுள்ளும், கந்தபுராணம், பாகவதம், திருவாரூர்ப் புராணம், நாகைக்காரோணப் புராணம், ஆலங்குடி மகாத்மியம், வேதாரண்யபுராணம், திருப்பைஞ்ஞெலிப் புராணம் முதலியவற்றுள்ளும் காணப்பெறுகின்றது. ஏழுவிடங்கத்தலங்கள் இம்மன்னன் தொடர்புடையன ஆகலின் இவன் வரலாறு திரட்டி எழுதப்பெறுகிறது.

முற்பிறப்பு :

திருக்கயிலையில் ஒரு சோலையில் சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் வில்வமரத்தின் அடியில் வீற்றிருந்தார்கள். அங்கு இருந்த முசுக்களுள் ஆண்முசு ஒன்று சிவபெருமான்மீதும் உமாதேவியார்மீதும் வில்வத்தைப் பறித்துச் சொறிந்துகொண்டிருந்தது. உமாதேவியானவள் இதனைக்கண்டு சினந்தார். சிவபெருமான் உமாதேவியை நோக்கி, 'நம்மைப் பூசிக்கும் முசுவிற்பால் சினம்கொள்ளற்க; அருள்செய்வதேதக்கது' என்றருளினார். உமாதேவியார் முசு விற்கருள் புரிந்தார்; பெருமான் மெய்ஞ்ஞானம் கொடுத்தருளினார். ஞானம் பெற்ற முசு, வில்வமரத்தினின்று இறங்கிவந்து வணங்கி தன்பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு விண்ணப்பித்தது. சிவபெருமான் முசுவை நோக்கி, "நாம் மகிழும் வில்வத்தைக் கொண்டு நம்மைப் பூசித்தனை; ஆகவே மனுவின் வழித்தோன்றி உலகமுழுவதையும் ஆள்வாயாகு" என்று அருளினார். ஞானம் பெற்ற முசு, "அடியேன் மானுடப்பிறவியில் மயங்காவண்ணம் இம்முசுவின் முகத்தோடு பிறக்கவேண்டும்" என்று வேண்டியது. சிவபெருமானும் அருள்புரிந்தார். முசுவும் அரிச்சந்திரனது வழித் தோன்றலாகக் குரங்கு முகங்கொண்டு பிறந்தது. அதனால்

முசுகுந்தன் எனப் பெயர் போந்தது. இம் முசுகுந்தன் சோழநாட்டில் கருவூரிலிருந்து அரசாண்டான். இச்செய்திகளைப் பின்வரும் கந்தபுராணச்சுருக்கச் செய்யுட்களினின்றறியலாம்.

மிக்க இன்னது நின்றிட முன்னம்
வெள்ளி விண்டுவில் விண்தொடு
இக்கு வேளை எரித்த நுதற்கண் [காவில்
எம்பி ரான் உமையோடும் இருப்ப
அக்க ணத்தின் முசுக்கலை ஒன்றங்(கு)
ஆதி மீதினும் ஆரியை மீதும்
தக்க வில்லுவ நல்லிலை சிந்தத்
தையல் சீறலும் ஐயன் விலக்கி.

கூவி னைத்தழை கொண்டு எமை இங்ஙன்
கோதில் பூசை குயிற்றிய பண்பால்
நீவ னைத்திட வேலை சுலாவும்
நீன்பு விக்(கு)அரசாகுதி என்றே
மாவ னைக்கை இடத்தன் இசைப்ப
வைய கத்திடை வந்து பிறந்தே
காவ னைத்த வயற்கரு ளூர்வாழ்
காமர் சேர்முசு குந்தன் இடத்தின்.

ஆட்சி :

இவன் ஆட்சி செய்யுங்கால் குரபன்மன் ஆயிரத்தோரெட்டண்டம் யுகம் நூற்றெட்டுக் காயமதழிவின்றிகிக் கடவுளர்க் கலக்கண்செய்து ஆட்சிசெய்து வந்தனன். ஆகலின் இம்முசுகுந்தன் அந்தச் குரபன்மனின் ஆணையை மீறுவதற்குஞ்சி ஆட்சிசெய்து வந்தனன். பின்னர் குரபன்மன் ஆறுமுகப் பெருமானால் அழிந்தமை கேட்டுக் கவலை நீங்கி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனன்.

தெய்வயானை திருமணத்துக்குச் செல்லுதல் :

இந்திரன் தன் மகள் தெய்வயானையம்மையாரை முருகப்பெருமானுக்குத் திருமணம் செய்விக்கக் கருதினான். இந்திரன், முசுகுந்தன் முதலாகிய பூவுலக அரசர்கள் முனிவர்கள் முதலானோர் எல்லாருக்கும் அழைப்பு விடுத்தான். இந்தத் திருமணம்

திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெறுவதை அறிந்து மகிழ்ந்து, முசுருந்தன் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு மணவிழாக்காணச் சென்று திரும்பினன். (இச்செய்திகள் தெய்வயானையம்மை திருமணப் படலத்தில் கண்டவை).

கந்தவிரதங்களை முசுருந்தன் அனுட்டித்தல்:

வெள்ளிக்கிழமை விரதம்: முசுருந்தன் வசிட்டனை அடைந்து முருகப்பெருமானின் விரதங்களைக் கேட்டான். முனிவர், 'வெள்ளிக்கிழமை முருகப்பெருமானுக்குரிய விரத நாள் ஆகும்; அவ்விரதம் இருப்பவர் எண்ணிய எண்ணியாங்கு அடைவர்; பகீரதனும் வெள்ளிக்கிழமை விரதம் இருந்தமையின், முருகப்பெருமானின் வேற்படை வந்து, பகீரதனின் பகைவனாகிய கோரன் என்பவனின் உயிரைக் கவர்ந்தது' என்று வெள்ளிக்கிழமை விரதச் சிறப்பைக் கூறினார்.

கார்த்திகை விரதம்: நாரதர் ஏழு முனிவர்களுள் சிறந்தவர் ஆக விரும்பினார். விநாயகக் கடவுள் பணித்தவண்ணம் 12 ஆண்டுகள் கார்த்திகை விரதம் இருந்தார்; எழுவருள் சிறந்தவரானார் என கார்த்திகை விரதச் சிறப்பை வசிட்டர் கூறினார்.

சஷ்டிவிரதம்: ஆறுமுகக் கடவுளுக்குரிய ஒப்பில்லாத விரதம் சஷ்டிவிரதம். ஐப்பசித் திங்களில் சுக்கில பக்ஷத்தில் பிரதமை முதலாக ஆறு நாட்களும் காலை யில் நீராடி, முருகக்கடவுளை உருவம் கலசம் அக்கினி என்னும் மூன்றினும் விதிப்படி இரவில் பூசித்து, மோதகம் படைத்து வழிபட்டு, கந்தபுராணம் படித்துச் சிறிது நீர்மட்டும் அருந்தி ஏழாம் நாள் ஆகிய சப்தமியில் முருகக் கடவுளை விசேட பூசை செய்து வழிபட்டுப் பாரணம் செய்தல் வேண்டும் என்று சஷ்டி விரதத்தைப்பற்றி வசிட்டர் கூறினார்.

இங்ஙனம் கூறப்பெற்ற விரதங்களை முசுருந்தன் அளவில்லாத காலம்அனுட்டித்தான். முருகக் கடவுள் காட்சி அளித்தார். முசுருந்தன், 'உலகமுழுவதையும் அடியேன் அரசானும் வண்ணம் வீரபாகு முதலிய வீரர்கள் யாவரையும் துணைவராகத் தந்தருள்க' என்று வேண்டினான். முருகப்

பெருமான் அங்ஙனமே வரம் தந்தருளினார். வீரபாகு முதலியோர் மறுத்தனர் எனினும், முருகப்பெருமான், 'தீங்கள் யாவரும் மானிட வடிவெடுத்து, முசுருந்தனுக்குச் சேனைகளாகிப் பின்புத் தவம்செய்து நம்மை அடைக' என்று கூறினார். அன்னோர் யாவரும் முசுருந்தனுக்குச் சுற்றத்தினராகப் பிறந்தனர்.

முசுருந்தன் மணம்:

முசுருந்தன் வீரபாகு முதலியவர்களைத் தந்தாணத்தலைவர்களாக ஆக்கினன். புட்பகந்தி என்னும் கன்னியை வீரபாகுமணந்து சித்திரவல்லி என்னும் பெண்ணைப்பெற்றார்; அச்சித்திரவல்லியை முசுருந்தனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தார்.

சித்திரவல்லி:

முசுருந்தன் மனைவியாகிய சித்திரவல்லி ஒரு கிளியை வளர்த்தாள். அக்கிளியை இயமனுடைய மனைவி விரும்பினாள். இயமன் தூதுவர் அக்கிளியைக்கவர்ந்து சென்றனர். இதனையறிந்த முசுருந்தன், வீரபாகு முதலியவர்களை இயம்புரத்துக்கு அனுப்பிக் கிளியை மீட்டுவரச் செய்தான். சித்திரவல்லி அக்கிளியின்மன் என்னும் மகனூப் பெற்றெடுத்தாள்.

முசுருந்தன் விண்ணுலகம் செல்லுதல்:

ஒருசமயம் வலன் என்னும் அவுணன் விண்ணுலகத்தை முற்றுகை இட்டான். இந்திரனால் அவனை வெல்ல முடியவில்லை. முசுருந்தன் உதவியை இந்திரன் நாடினான். முசுருந்தன் தேவருலகம் சென்று அவுணர் சேனைகளை அழித்தான். இந்திரன் வலாகரனைத் தன் குவிசாயுதத்தால் கொன்றான்; வலாரி எனும் பெயரை எய்தினான்; பின்னர், தனக்குத் திருமால் அளித்த தியாகேசப் பெருமானைப் பூசித்து வழிபட்டான்.

முசுருந்தன் தியாகரை வழிபடல்:

இந்திரன் வழிபட்ட தியாகேசப்பெருமான் - சிவபெருமானும் உமாதேவியும் முருகப் பெருமானும் ஒருங்கியைந்து திருக்கயிலையில் வீற்றிருப்பது போன்று விளங்குவதை முசுருந்தன் கண்டான்; 'முன்னர்க்

கயிலையில் இந்த அருமைக்கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன்; இம்மானுடப் பிறப்பில் மயங்கி மறந்தேனே' என்று வருந்தினான்; பலவாறுதுதித்தான். சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து ('இந்திரன் கோளாவண்ணம்') முசு குந்தனை நோக்கி, 'நீ நம்மை நிலவுலகத் தில் வைத்து வழிபடுவாயாக' என்று கூறி அருளினார். முசுகுந்தனும் தியாகேசரைத் தனக்குத் தருமாறு இந்திரனை வேண்டினான்.

“இது திருமாலால் அமைக்கப்பட்ட திருவுருவம்; இதனை வழிபட்டுத் திருமால் மகப்பேறுபெற்றார்; இதனைத் திருமாலிடத்தி னின்று பெற்று நான் பூசித்துவருகிறேன். இம்மூர்த்தியை நீ பெற விரும்பினால் திரு மாலின் இசைவு பெறுக” என்றான் இந் திரன். முசுகுந்தனும் திருமாலின் இசைவு பெற்றான். இந்திரனுக்கோ அம்மூர்த்தியை முசுகுந்தனுக்கு அளிக்க விருப்பமில்லை. ஆகவே அதுபோன்று ஆறு மூர்த்திகளைத் தெய்வத் தச்சனைக்கொண்டு செய்வித்து முசுகுந்தனிடம் ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்தான். முசுகுந்தன் பெற மறுத்தான். உண்மையான தியாகேசரை இந்திரன் கொடுத்தான். உடனே பெருமானும் ‘நாம் உன்பால் வந்தோம்’ என்று முசுகுந்தனிடம் கூற, முசுகுந்தன் மகிழ்ந்தான். இந்திரனும் ‘யான் முன்னர் அளித்த அறுவரோடு இவ ரையும் நிலவுலகிற்குக் கொண்டுபோய்த் திருவாரூர் முதலாகிய தலங்களில் வைத்து வழிபடுக’ என்று கூறி அளித்தான்.

ஏழு விடங்கத் தலங்கள் :

முசுகுந்தன், நிலவுலகடைந்து திருமால் பூசித்த ஷ்டங்கரைத் திருவாரூர் வன்மீகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக் கோயிலில் தாபித்தான். மற்ற 6 சோமாஸ் கந்த மூர்த்திகளையும் திருநாகைக்காரோ ணம், திருநள்ளாறு, திருக்காறையில், திருக் கோளரியூர் (திருக்கோளிலி), திருவான்மி யூர் (திருவாய்மூர்), திருமறைக்காடு என்னும் சிவத்தலங்களிலும் ஒரேநாளில் தாபித்து வழிபாடு செய்வித்துச் சிறப்புத் திருவிழாக் களையும் நடத்தினான் என்பது கந்தபுரா ணம் கந்தவிரதப் படலத்துள் கண்ட பாட லாகும்.

பிற்கண்ட வெண்பாவும் சப்தவிடங்கத் தலங்களைக் கூறும்.

“சீரார் திருவாரூர் தென்னகை நள்ளாறு காரார் மறைக்காடு காறையில் - பேரூன ஓத்ததிரு வாய்மூர் உவந்ததிருக் கோளிலி சத்த விடங்கத் தலம்”

தலமும், விடங்கரும், நடனமும் :

திருவாரூர் - வீதிவிடங்கர் - அசபாநடனம்.
திருநள்ளாறு - நகரவிடங்கர் -

உன்மத்தநடனம்.

திருநாகைக்காரோணம் - சுந்தரவிடங்கர் -
பாராவாரதரங்கநடனம்.

திருக்காறையில் - ஆதிவிடங்கர் -

குக்குடநடனம்.

திருக்கோளிலி - அவனிவிடங்கர் -

பிருங்கநடனம்.

திருவாய்மூர் - நீலவிடங்கர் - கமலநடனம்.

திருமறைக்காடு - புவனிவிடங்கர் -

ஹம்ஸபாதநடனம்.

திருவாரூர்ப்புராணம் :

இது சம்பந்தமுனிவர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்றது; 111 சருக்கங்களைக் கொண்டது; 2929 செய்யுட்களையுடையது. தியாகராஜச்சருக்கம், திருவிழாச்சருக்கம், முசுகுந்தலிங்கச்சருக்கம் என்ற மூன்று சருக் கங்களில் முசுகுந்தன் வரலாறு சொல்லப் பெற்றுள்ளது.

தியாகராஜச் சருக்கத்தில் முசுகுந்தன் முற்பிறவி வரலாறும், மனுகுலத்து உதித் தமையும், பிறவும் கூறப்பெற்றதோடு வல னொடுசெய்த போர் மிக விரிவாகக் (கந்த புராணத்தில் ஆங்காங்குக் கண்ட போர் நடையில்) கூறப்பெற்றுள்ளது.

திருவிழாச்சருக்கத்தில் திருவிழா எடுத் தமையும் மற்ற ஆறு விடங்கரையும் ஆறு தலங்களில் தாபித்தமையும் கூறப்பெற்று உள்ளது.

முசுகுந்தலிங்கச்சருக்கத்தில், முசுகுந்தன் பூசனைபுரிந்த லிங்கம் புற்றிடங்கொண்ட பெருமான் கோயில் தென்பாலுள்ளது என் றும், அவ்விடங்கத்தைப் பூசனை புரிந்தமை யால் மனுகுலவேந்தன் யாரும் எய்திடா

வளம் படைத்தான் என்றும், அவ்விளிங்கத்தைப் போற்றல் செய்வோர் முசுருந்தன் போன்று பல் பெருந்திருவின் மல்குவர் என்றும் கூறப்பெற்றுள்ளது.

திருநாகைக்காரோணப் புராணம் :

இது திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களால் பாடப் பெற்றது; 61 படலங்கள்; 2506 செய்யுட்கள்.

சுந்தரவிடங்கப்படலம் :

முசுருந்தன் ஆதிசிருட்டியில் சோமாஸ் கந்தரைத் திருவாரூரில் தாபித்தான் என்றும், இரண்டாம் சிருட்டியில் சாலீசுகன் எனும் அரசன் சுந்தரவிடங்கரை நாகையில் தாபித்தான் என்றும், அடுத்து ஒவ்வொரு சிருட்டியில் ஒவ்வொரு சோழ அரசன் ஒவ்வொரு விடங்கரை அவ்வத்தலங்களிலே தாபித்தான் என்றும் உளது (செ.84-90).

முசுருந்தன் பிரமகத்தி தீர்த்தபடலம் :

ஒருசமயம் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு முசுருந்தன் வேட்டை ஆடினான்; மாலை வந்துற்றது; தன் நகருக்குத் திரும்பக் குதிரையை விரைவாகத் தூண்டினான்; வழியில் மயங்கிக்கிடந்த அந்தணனை மிதிக்க அவன் இறந்தான்; இதனை அரசன் உணர்ந்திலன்; தன் நகருக்குச் சென்று இரவிலே செய்யவேண்டிய கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு படுக்கச்சென்றான். பிரமகத்தி தோஷம் இவனைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கியது. இவனைத் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் வழியில் நிகழ்ந்ததை உரைத்தனர். அறிஞர்கள் கூறியவண்ணம் பிரமகத்தி தோஷம் நீங்குவதற்குப் பற்பல தானங்களைச் செய்தான்; பல தீர்த்தங்களில் நீராடினான்; தலங்கள் பல போற்றினான். உறுகொலைப் பழி ஒன்றாலும் தீர்ந்திலது. வசிட்டனை அடைந்து கழுவாய் கூறுமாறு வேண்டி, 'நாகையை நண்ணின் கொலைப் பழி நீங்கும்' என்றார். அங்ஙனமே முசுருந்தனும் நாகபட்டினத்தை அடைந்து சுந்தரவிடங்கரை வணங்கினான்; பிரமகத்திதோஷமும் நீங்கியது.

வேதாரணிய புராணம் :

இது பரஞ்சோதி முனிவர் பாடியது; 18 சருக்கங்கள் 1173 பாடல்கள். இதில் புவனிவிடங்கச் சருக்கத்தில் முசுருந்தன் ஏழுவிடங்கரைப் பெற்ற செய்தி கூறப்பெற்றது எனினும், முசுருந்தன் அயோத்தி அரசன் எனப்பெற்றுள்ளான். மற்றவிடங்கரை இந்திரன் காட்டிய பொழுது 'வேறுவைத்த திருவுருக்கண்டு முன்போல் தன் மெய்புளகங் கண்ணீர் தந்திலவாதலால் ஈது அன்று' என்று மறுத்தான் என்பது இங்குக் கண்ட செய்தி.

காசியாரணிய மாகாத்மியம் (வசனம்)

காசியாரணியம் என்பது, தக்ஷிண மூர்த்தி ஸ்தலமாகிய ஆலங்குடி (திருவிருமபூளை) யைக் குறிக்கும். இவ்வசன நூல் 1915-ல் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. ஸ்காந்த புராணம் கேடத்திர காண்டத்தில் உள்ளது இம்மாகாத்மியம். இதில் 14, 15, 16 அத்தியாயங்களில் முசுருந்தன் சக்கரவர்த்தியின் வரலாறு பேசப்பெறுகின்றது.

முசுருந்தனுக்கு 'அமுதோகர்' என்ற மந்திரி இருந்தார். அக்காலத்தில் காசியாரணியத்தில் ஒரு வேடன் தன் மனைவியுடன் வசித்துவந்தான். அவன் ஒருநாள் சிவலிங்கத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த புற்றருகே வந்தான். அங்கிருந்த ஒரு கொடியின் கிழங்கை எடுக்கவெண்ணி அந்தப் புற்றினுடைய அடிப்பகுதியை வெட்டினான். அந்த வெட்டானது சிவலிங்கத்தின் மீது பட்டது; கொடிய தீப்பொறிகள் உண்டாயின; இரத்தம் பெருக்கெடுத்தது. வேடனும் அவன் மனைவியும் கண்ணொளி இழந்தனர். இஃது இங்ஙனமாக,

குரபன்மனுக்கு யாகத்தில் தோன்றிய ஒரு மகன் இருந்தான். ஹிரண்யாசுரன் என்பது அவன் பேர். அவ்வசுரன் முருகப் பெருமானுக்கு அஞ்சிக் கடலில் மீன் உருவம் எடுத்து ஓளிந்திருந்தான்; குரபன்மன் இறந்தபின் பல அசுரர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு தேவேந்திரனோடு போர் செய்து அவனை விரட்டினான். தேவேந்திரன் முசுருந்தனின் துணைவேண்டினான். முசுருந்தன்

னும் ஹிரண்யாகசுரனைக் கொன்றான்; இந்திரன் அளித்த சன்மானங்களையும் தியாகராஜ மூர்த்தியையும் பெற்றுக்கொண்டு, தேர் மேல் தன் நாட்டுக்குத் திரும்பினான். அந்தேர் காசியாரணிய கேஷத்திரத்துக்கு வந்ததும் அசையாமல் நின்றுவிட்டது. தூதர் வழி அங்குச் சிவலிங்கம் இருப்பதையும் வேடதம்பதிகளின் செய்தியையும் அறிந்து, முசுருந்தனும் அவன் மந்திரி அமுதோகரும் அவ்விடத்துக்குச் சென்றனர். சிவலிங்கம் இருப்பதைக் கண்டு, அதற்குப் பூசனை செய்து வழிபட்டு, அங்கு ஒரு கோயில் நிர்மாணிக்கக் கருதித் தன் மந்திரியான அமுதோகரிடம் நிறையப் பணம் கொடுத்து 'ஓராலயத்தைக் கட்டுக' எனப் பணித்துத் திருவாரூருக்குச் சென்றான்.

சிவபக்தியிற் சிறந்த அமுதோகர், தான் நல்லாற்றின் ஈட்டிய பணத்தைக் கொண்டு ஒரு பெரிய கோயிலை எடுப்பித்து, ஆறுகால பூசைக்கு உரியனவும், நல்லாபரணங்களும் அளித்துக் கும்பாபிஷேகமும் செய்வித்து, முசுருந்தனுக்கு அச்செய்திகளை அறிவித்தான். முசுருந்தன் வந்தான். அமுதோகர் சுவாமி தரிசனம் செய்வித்துத் திருப்பணிக் கெனத் தன்னிடம் முசுருந்தன் அளித்த தொகையை அவன் முன்வைத்து வணங்கினார். அரசன் மகிழ்ந்தான்; அமுதோகரைப் பார்த்து அத்திருப்பணி தரும்பலனைத் தனக்கு அளிக்குமாறு வேண்டினான். அமுதோகர் மறுத்தார். அரைப்பங்கு முதல் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கேனும் கொடுக்கும்படி சொல்லியும், அமுதோகர் மறுக்கவே அரசனானவன் வெகுண்டு அமுதோகரைக் கொல்லுமாறு உத்தரவிட்டான். ஏவலரும் மிகவும் வருந்தி, ஆலயத்துக்குக் கிழக்கே ஒருநாழிகை தூரத்தில் அழைத்துச்சென்று அமுதோகரைக் கொன்றனர். அமுதோகன் என்ற ஒலியே எங்கும் நிரம்பியது. முசுருந்தன் தான் சினம் கொண்டமைக்கு மிகவும் வருந்தினான். இஃது இங்ஙனமாக,

முசுருந்தனால் கொல்லப்பட்ட ஹிரண்யாகசுரன் உபாசித்துவந்த மாகாளி முசுருந்தனைத் தாக்கவந்தது. முசுருந்தன் முருகப்பெருமானைத் தியானித்தான். முருகப்பெரு

மானும் வீரபாகு முதலிய வீரர்களைப் பெரும் படையுடன் அனுப்பினார். மாகாளி எல்லாரையும் கொன்றது. முசுருந்தன் முருகப்பெருமானைத் தியானித்தான். முருகப்பெருமான் காட்சியளித்துக் காளியின் கையில் இருந்த சூலாயுதத்தைப் பிடுங்கிவிட்டார். வீரர்கள் யாவரும் காளியைக் கட்டி முசுருந்தனின் முன்னால் நிறுத்தினர். முசுருந்தன் காளிக்கு விலங்கிட்டு, அவளுக்கு நரபலி கொடுத்துவந்தான்.

முசுருந்தன் தன் மந்திரியைக் கொன்ற பாவத்துக்குக் கழுவாயாக 4000 அந்தணர் கட்டுச் சதுர்வேதபுரம் என்ற ஒரு ஊரைத் தானம் செய்தான். சிவதீட்சை பெற்ற அந்தணன் வேண்டும் என்று தேடச் சிவபெருமானே அந்தண வடிவில் வந்தார். எவ்வூர் என்று வினவ, அச்சிவப்பிராமணர் காஞ்சிபுரம் என்றார். பெயர் என்ன என்று கேட்க, சோமநாதப்பட்டர் என்றார். முசுருந்தன் அவருக்கு ஒரு ஊரைக் கொடுக்க அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வந்தணன் மறைந்தான். மறைந்தவர் சிவபெருமானே என்று முசுருந்தன் அறிந்து தோத்திரம் செய்யச் சிவபெருமானும் இடபாரூடராகக் காட்சியளித்தார்.

திருப்பைஞ்ஞீலி தலபுராணம் :

மதுரை மெய்ப்பாத புராணிகரால் எழுதப்பெற்றது; 25 மகிமைகளை (பகுதிகளை) யுடையது; இதில் 18 ஆவது முசுருந்த சோழன் பூஜையின் மகிமை என்பது. இப்பகுதி 30 செய்யுட்களைக்கொண்டது.

“சந்தமலர் அயன் தினத்தில் ஒரு தினம்வா னாள்படைத்துத் தரணி யாண்டோன்” என்ற இப்புராணச்செய்யுள் வரியிலிருந்து பிரமனுடைய ஒருநாள் - முசுருந்தனது வயது என்பது போதரும்.

முசுருந்தன், தான் முசுவாய் முனம் இருந்த கயிலைமலையைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பினனாய், மேருகிரி மருங்கிற் சார்ந்தான். சிவகணங்கள் கயிலையை அடையாறாறு தடுத்தனர். “இறைவரது திருவருளிப்பாடு இன்றி விடோம்” என்றும் கூறினர். “மாணிடர்க்கு எளிதல கயிலைமலை”

என்று நினைத்து. முசுருந்தன் மகாமேருவிலேயே தவம் செய்யத் தொடங்கினான். சிவபெருமான் எழுந்தருளி, “திருப்பைஞ்ஞீலியை வணங்காத குறையாலே சிவகணங்கள் உனைத் தடுத்தனர்; திருப்பைஞ்ஞீலியாகிய தென்கயிலை சேராதார் வடகயிலை சாராதார். ஆகவே திருப்பைஞ்ஞீலியில் சிவலிங்கப்பெருமானை வணங்கித் தைப்பூசத்தில் தகைண கைலாய தரிசனங்கண்டு, பின் வருவாயாக” என்று அருளினார். முசுருந்தனும் திருப்பைஞ்ஞீலியை அடைந்தான்; சிவபெருமானை வணங்கினான்; அதற்கு மேற்கே முசுருந்த சோழபுரம் என்ற ஒரு நகரத்தை உண்டாக்கினான்; அங்கிருந்துகொண்டு, கோமங்கலம் என்ற தலத்தில் பசுபதீசுவரரை வணங்கினான்; பல அறங்களைச் செய்தான்; சிறந்தமுறையில் அன்னதானமும் நாடோறும் செய்யலானான்.

ஒருநாள் நள்ளிரவு வரை அன்னதானம் செய்தபிறகு, யாவரும் படுத்து உறங்கலானார்கள். “ஞானம் எல்லாம் வடிவுகொண்ட ஞானகலாநிதி” என்று பெயர் படைத்த ஒரு முனிபுங்கவர் அவ்வன்னசத்திரத்திற்கு வந்தார். “தேகத்தில் அடைந்ததுக்க சுகம் தமக்கின்று எனச் சிவன்பால் செலுத்தும் தூய - யோகத்தால் உயர் ஞானகலாநிதி” யின் பசிக்கு உணவளிக்க ஒருவரும் இலராயினர். பைஞ்ஞீலிப் பெம்மான் இவர் மெலிவை அறிந்தார். முசுருந்தனின் வயிற்றில் வெப்புநோய் வந்துற்றது.

வயிற்றுவலியின் வேதனையால் அரசன் துன்பப்பட்டான். ஆங்கிருந்த இருடிகள் யாவரும் இதனையறிந்து, முசுருந்தனிடம் வந்தனர். முசுருந்தனுக்கு வந்த இந்த வெப்புநோய்க்குக் காரணம் யாதென்று ஆலோசித்தனர்; “ஞானகலாநிதி பசித்திருப்பதைப் பைஞ்ஞீலிப்பெருமான் அறிந்ததால் வந்தது” என்று கூறினர். உடனே வசிட்டர் முதலாய முனிவர்களுடன் முசுருந்தன் ஞான கலாநிதி இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று வணங்கினான். வசிட்டனும் ஞான கலாநிதியிடம் நிகழ்ந்ததைக்கூறினார். உணவு ஏற்றருளுமாறு ஞான கலாநிதியை வேண்டிக்கொண்டார். ஞான கலாநிதியும் இசைந்தார்.

ஞானகலாநிதியை ஸ்நானம்செய்வித்து, புதிய ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து, நல்ல மாலைகளை அணிவித்து, அறுசுவை அமுது படைத்து, அர்க்கியம், பாத்தியம் ஆசமனம் முதலிய உபசாரங்கள்செய்து, தாம்பூலம் அளித்து, முசுருந்தன் வணங்கினான். ஞான கலாநிதியும் மகிழ்ந்து, “இறைவனின் திருவுளக்குறை தீர்ந்தது; வேறு ஒருகுற்றமும் அணுகாது; இவ்வன்னதான புண்ணியத்தை நடத்திக்கொண்டு நெடுங்காலம் இருப்பாயாக” என்று ஆசிபகர்ந்தார். முசுருந்தன் பின்னர் வசிட்டர் முதலிய முனிவர்களையும் வணங்கினான். பொழுதும் புலர்ந்தது.

திருக்கோயிலைத் திறந்து கொண்டு உள்ளேசென்ற சைவ வேதியர்கள் சில புதுமைகளைக் கண்டனர். தாம் கண்ட புதுமைகளை அரசனிடம் தெரிவித்தார்கள். இது கேட்டதும், ஞான கலாநிதியும் வசிட்டர் முதலிய முனிவர்களும், முசுருந்தனும் கோயிலுக்குச் சென்று திருப்பைஞ்ஞீலிநாதருடைய திருவடிகளை வணங்கினர்; நள்ளிரவில் ஞான கலாநிதிக்கு அளித்த கந்த புஷ்ப ஆபரணங்கள் எல்லாம் பெருமானுடைய திருமேனியில் விளங்கக் கண்டனர்; நிவேதனமும் பெருமான் முன்னே குவிந்திருத்தலையும் பார்த்தார்கள்; ஞானகலாநிதிக்கும் சிவபெருமானுக்கும் பேதமில்லை என்றறிந்தார்கள்.

பின்னர் ஞான கலாநிதியும் வசிட்டர் முதலானோரும் அவரவர் ஆசிரமத்துக்குச் சென்றனர். முசுருந்தன் ‘அன்னதான வேள்வி எத்தினமும் முடித்து உலகமுற்றும் அடிதாழ்’ அரசோச்சியிருந்தனன். பின்னர்த் தைப்பூச நாளில், கயிலை தரிசனம் கண்டு, தேவர்கள் போற்றப் பொன்விமானத்தில் சிவகணங்கள் புடைசூழ வெள்ளியங்கிரியில் சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சார்ந்தான்.

பிரமன் வாழ்நாளில் ஒருதினம் :

மனிதருடைய 360 வருஷம் கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒரு வருஷம். இது திவ்ய வருஷம் எனப்படும். இத்திவ்ய வருஷம்

12,000 கொண்டது ஒரு தேவயுகம்; அந்தத் தேவயுகம் 2000 கொண்டது பிரமாவுக்கு ஒருநாள். — (சைவபூஷணம்)

குதசம்ஹிதை, சிவமான்மிய காண்டம், கால அளவை உரைத்த அத்தியாயம் - பின்வரும் பாடலும் இதனைக் கூறும் :-

ஓதிய யுகம்ஓர் எழுபத்தொன் றேகில்
ஒருமனு வந்தரம் ஆகும்
நீதிய மனுக்கள் ஒருபதி னால்வர்
நீங்குறின் கமலமென் பீடத்
தாதியம் பிரமற்கு ஓர்பக லாகும்
அப் பாலே ஒருகற்பம்
காதிய விஜையீர் அப்பிர மனுக்குக்
கரையிலா அளவும் அவ் வளவே.

பாகவத புராணம் :

* செவ்வைச் சூடுவார் பாடிய பாகவத புராணம் 12 ஸ்கந்தங்களையுடையது; 4970 பாடல்களைக்கொண்டது. 10வது ஸ்கந்தம் 54 அத்யாயங்களைையுடையது. 22வது அத்யாயம் முசுகுந்தற்கு அருள்புரி அத்யாயம் என்பதாகும். இதில் கூறப்பெற்ற வரலாறு:

ஐராசந்தன் 17 தடவை வடமதுரைக் கடியரணை முற்றுகையிட்டுத் தோற்று ஓடினான். 18வது தடவை முற்றுகையிட ஆவன செய்தபொழுது காலயவனன் என் றொருவன் வட* மதுரையை முற்றுகை யிட்டான். கண்ணன் ஆயுத மின்றி மதுரையை விட்டுப்பறப்பட்டான். இதனைக் கண்ட காலயவனன், தானும் படைக்கல னின்றிக் கண்ணனைத் துரத்தினான். ஓடிய கண்ணன் ஒருகுகையினுள்ளே புகுந்தான். காலயவனனும் உள்ளேபுகுந்தான்; அங்கே ஒருவன் படுத்து உறங்குவதைக் கண்டு, உறங்குவது கண்ணனே என நினைந்து, தூங்குபவனைக் கோபத்துடன் காலயவனன் உதைத்தான். தூங்குபவன் விழித்தான். அவனிடம் உண்டான கோபாக்கினியால் காலயவனன் சாம்பரானான்.

இங்ஙனம் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது முசுகுந்தன். இவன் மாந்தாதாவின் மகன்;

* ஆரியப்பப்புவலர் என்பது 1907-ல் அச்சிட்ட நூலிற்கண்ட பெயராகும்.

சூரபன்மாதியர்களால் தேவர்கள் துன் புறுத்தப்பட்டபொழுது தேவர் உலகத்தைக் காத்துவந்தான். முருகப்பெருமான் தேவ சேனாபதியானதும் தேவர்கள் முசுகுந்த னுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பும்பொழுது முசுகுந்தன் வேண்டிக்கொண்ட வண்ணம் நன்றாக உறங்கும் வரம் பெற்று, அம்மலைக் குகையில் உறங்கலானான். அப்பொழுது 'உம்மை எழுப்புகிறவன் எவனோ அவன் உனது நோக்கினாலேயே சாம்பராகட்டும்' என்று தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தின்படி காலயவனனும் சாம்பரானான்.

பின்னர் கண்ணன், முசுகுந்தன் முன் தோன்றினான். முசுகுந்தனும் கண்ணனை ஏத்திப் பிறவாச் சிறப்பு நெறி தந்திடல் வேண்டுமென வேண்டினான். கண்ணன் 'நீ இப்பிறவியில் என்னை மறவாதிரு; இதனால் நீ வேட்டையாடியதினால் விளைந்த பாவம் நீங்கும்; அடுத்த பிறவியில் மறையோர் குலத்துதித்து வந்து எம்அடி சேர்க' என்று பணித்தார். முசுகுந்தனும் மலைக்குகையை விட்டுப்போய்ப் பதரிகாசிரமத்தையடைந்து தவம்செய்யத் தொடங்கினான்.

சிலப்பதிகாரம் :

வஞ்சிக்காண்டம் வாழ்த்துக்காதை அம் மாளை வரியில்,

"வீங்குநீர் வேலி உலகாண்டு விண்ணவர்
கோன் ஓங்கரணம் காத்த உரவோன்யார் அம்மாளை"

என்ற பகுதியில் முசுகுந்தன் இந்திரனது நாட்டைக் காத்தமை பெறப்படும்.

புகார்க்காண்டம் இந்திரவிழவூர் எடுத்த காதை, வரி (65 - 68)

"வெற்றிவேல் மன்னற்கு உற்றதை ஒழிக்
தேவர் கோமான் ஏவலிற் போந்த [கெனத்
காவல் பூதத்துக் கடைகெழு பீடிகை"

என்ற வரிகளாலும் அவற்றின் உரையாகிய,

"எத்தன்மைத்தாகிய பூதம் எனின்,
வெற்றி பொருந்திய வேலையுடைய முசுகுந்
தன் என்னும் மன்னனுக்கு வரும் இடை
யூற்றை ஒழிப்பாய் எனத் தேவர்கோன்
ஏவுதலானே, அத்தேவர் உலகினின்றும்

போந்து அந்நாள் முதலாகப் பனிகொண்டு போதும் பூதம்” என்பதாலும், முசுருந்தனுக்கு இந்திரன் ஒரு காவற்பூதத்தை உதவியாக அனுப்பினான் என்பது போதரும்.

புகார்க்காண்டம் கடலாடு காதையில் வரி (7-13)

“கடுவிசை அவுணர் கணங்கொண் டண்டிக் கொடுவரி ஊக்கத்துக் கோநகர் காத்த தொடுகழன் மன்னற்குத் தொலைந்தன ராகி நெஞ்சிருள் கூர நிகர்த்துமேல் விட்ட வஞ்சம் பெயர்த்த மாபெரும் பூதம் திருந்துவேல் அண்ணற்குத் தேவன் ஏவ இருந்து பனியுண்ணும் இடனும் காண்கும்”

என்றவற்றாலும், அவற்றின் உரை ஆகிய,

“மிக்க வேகத்தினையுடைய அசுரர்கள் கூட்டமாக வந்து நெருங்கி இந்திரனது நகரைக் காத்த புனிபோன்ற வலியையுடைய முசுருந்தனுக்குத் தோற்றுப் பின்பு தம்மில் ஒத்துக்கூடி அம்முசுருந்தனது நெஞ்சமும் இருள் கூறும்படி பிரயோகித்த அத்திரத்தைப்போக்கிய பெரிய பூதத்தை அவ்வண்ணல் பொருட்டு இந்திரன் ஏவப் போந்து அப்புகாரில் இருந்து அது பனியுண்ணும் நாளங்காடியிடமும் காண்பேம்” என்பதாலும், ‘இந்திரன் முசுருந்தனுக்கு உதவியாக விண்ணுலகில் நிறுத்தியபூதம், பகைவரான் ஏவப்பட்ட பேரிருட்களையொன்றை வலியிழக்கச்செய்தது என்ற செய்தி புலப்படுகின்றது.

மேற்படி உரைக்கு மேற்கோளாக வந்த,

“முன்னு ளிந்திரன்

காவ லழித்துச் சேவல்கொண் டெழுந்த

வேட்கை அமுதம் மீட்க எழுவோன்

இந்நகர் காப்போர் யார்என நினைதலும்

நேரியன் எழுந்து நீவரு காறும்

தார்கெழு மார்ப் தாங்கலென் கடனென

உவந்தனன் கேட்டுப் புகழ்ந்தனிப் பூதம்

நின்வழி யாகென நிறீஇப் பெயர்வுழிக்

கடுவிசை அவுணர் கணங்கொண் டண்டிப்

பொருதுபோர் தொலைந்தன ராகிப் பெரிதழி ஆழ்ந்த நெஞ்சிற் சூழ்ந்தனர் நினைத்து [ந்து வஞ்ச மன்றிது வஞ்சத் தல்லது

வேற லரிதெனத் தேறினர் தேறி

வளைத்துத் தொடுத்த வல்வாய் அம்பின்

அயின்முகம் கான்ற ஆரிருள் வெயிலோன்

இருகணும் புதையப் பாய்தலின் ஒருகணும்

நெஞ்சம் காணு நிற்பு நின்ற

வஞ்சம் பெயர்த்த மாபெரும் பூதம்”

என்ற வரிகளாலும் அதன் விளக்கத்தாலும், பின்வரும் செய்திகள் புலனாம்.

ஒரு சமயத்தில் விண்ணுலகத்திலே சேமத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அமிர்தத்தை, கலுழன் கவர்ந்து சென்றான். அதனை மீட்கக் கருதிய இந்திரன், ‘யான் சென்று திரும்பும் வரையிலும் இந்நகரினைக் காப்பவரீயார்’ என்று சிந்தித்த பொழுது முசுருந்தன், ‘யான் காப்பேன்’ என்றான். இந்திரன் மகிழ்ந்து ‘இதுநின் ஏவலில்நிற்கும்’ என்று ஒருபூதத்தை நிறுத்திச் சென்றான். அப்பொழுது அவுணர்கள் பெருந்திரளாக வந்து பொருது தோற்றனர். தோற்றவர் ஒருங்குகூடிச் சூழ்ச்சி செய்து பேரிருட்களையொன்றை விடுத்தனர். அதனால் எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. முசுருந்தன் மனம் கலங்கினான். ஆனால் அப்பூதம் அவ்விருளைப் போக்கியது. அவன் மீண்டும் அவுணர் படையை வென்றான். மீண்டு வந்த இந்திரன் நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்து அப்பூதத்தை முசுருந்தனுக்கே காவலாக இருக்குமாறு அளித்தான். அது தேவருலகத்தினின்று புகார் நகருக்குவந்து நாளங்காடியில் பனியேற்று வரலாயிற்று.

குலோத்துங்க சோழனுலா :

“ துயில்காத் தரமகளிர் சோர்குழைகாத் தும் எயில்காத்த நேமி இறையோன் ” [பர்

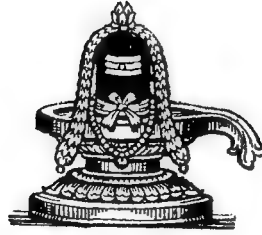
என்பது முசுருந்தனைக் குறிக்கும் கண்ணியாகும். குமரக்கடவுள் வருமளவும் முசுருந்தன், இந்திரனின் வேண்டுகோளால் தேவலோகத்தைத் தூங்காமல் காத்திருந்

தமையும், சோர்வு வராமல் நீண்டகாலம் பின்னர்த் தூங்கும் வரத்தைத் தேவர்பால் பெற்றனன் என்பதும் இவ்வரிகளால் அறியலாம்.

இராசராச் சோழனுலா :

“ விண்ணாடு காத்து முசுருந்தன் மீண்டநாள்
மண்ணாடு கண்ட மடந்தையரும் ”

என்ற வரிகளினின்று, “இந்திரனுடைய வேண்டுகோளால், முசுருந்தன் சுவர்க்கத் துக்குச் சென்று, இந்திரனுடைய பகைவரை வென்று மீண்டகாலத்தில், அவனோடு சில தெய்வப்பெண்கள் மண்ணுலகத்துக்கு வந்தனர்” என்ற செய்தி அறியப்பெறும். இங்ஙனம் பல்லாற்றினும் அறியப்பெறும் மன்னனை “முசுருந்தப்பெயர் மன்னவன் வாழி” என்று வாழ்த்துவோமாக.

ஒளியின் திருவருள்

திரு. மீ. பா. சோமசுந்தரம் [சோமு]

நீண்ட காலமாகவே என் முன்னோர் களுக்குத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தோடு மிகவும் நெருங்கிய ஆன்மநேயத் தொடர்பு இருந்துவந்திருக்கிறது. என் பள்ளி ஆசிரியரும் எனக்குத் தமிழ் இலக்கணம் கற்பித்த வருமாகிய திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் சிதம்பரராமலிங்கபிள்ளை அவர்களின் வாயிலாக, இந்தத் தொடர்பிலே ஒருபுதிய வண்ணம் ஏற்பட்டது. அதோடு சித்தர்களின் நூலிலும் சித்தர்களுக்கெல்லாம் சித்தராகிய திருமுலருடைய திருமந்திரத்திலும் எனக்குள்ள ஈடுபாடு வளரவளர், நவகோடி சித்தர்புரமாகிய திருவாவடுதுறையிலே என் தொடர்பு இன்னும் நெருங்கியது! திருமுலர் இருந்து தவம் இயற்றிய அரசமரத்தையும் அவருடைய சமாதியையும் காணக்காண, இந்தத் தொடர்பிலே ஓர் ஆனந்தமும் திருவருளுமே காணத்தொடங்கினேன். இந்தத் தலத்தையும் இந்த ஆதீனத்தையும் இந்தக்கோயிலையும் நினைக்கும்போது, இத்தனை சொந்த நினைவுகளும் உள்ளத்தில் பொங்குகின்றன! அந்த நினைவிலே இத்தனைக்கும் காரணமான ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்தியின் ஜீவசமாதியை வலம்வந்து துதிக்கிறேன்!

ஆம்; இந்தத் - திருவாவடுதுறையின் பெருமைகளுக்கெல்லாம் மையமாகவிருந்து, ஆதீனத்தையும் இதனைச் சேர்ந்த கோவில்களையும் பரிபாலித்து வருவது எது? குருமுதல்வராகிய நமச்சிவாய மூர்த்தியின் திருவருளேதான் என்று சொன்னால், அது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையாகும். இந்த ஆதீனத்தை நிறுவியவர் அம்மகான்; அந்த ஆன்ம ஞானி, ஒரு பெரிய சித்தர்! ஏறக்குறைய 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாமே தமது தீர்மானத்தினிமிது இந்த இடத்திலே ஜீவனோடு சமாதியிலே இருந்துவிட்டார்! இருந்து, இன்றளவும் ஜீவனோடு தானே ஒளி வடிவில் ஒளிப்பிழம்பாக இலங்கி, எல்

லாவற்றையும் கண்காணித்து வருகிறார்! இது கண்கூடான அனுபவம். தவறுசெய்கிறவர்கள் அந்த ஜீவன் சமூதிக்குள்ளே இருந்து நம்மைப் பார்க்கிறது என்று நினைத்தால், தவறு செய்ய மாட்டார்கள். புண்ணியம் செய்கிறவர்கள், தொண்டுசெய்கிறவர்கள், பெரும்புண்ணியராகிய மூர்த்தியின் பார்வை நம்மிது விழுகிறது என்று நினைத்தால், மேலும் ஊக்கம் கொண்டு தமது புண்ணியப் பணியைச் செய்வார்கள். அப்படி இருக்கிறது நமச்சிவாயமூர்த்தியின் ஒளிப் பெருமை!

நான் சொல்வது இருக்கட்டும்; பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்த மகானின் ஒளிப்பெருமையை உணர்ந்து, அந்த உணர்வை ஒரு நேர்த்தியான பாடலாக நமக்குப் பாடிக் கொடுத்திருக்கிறார் கச்சியப்ப முனிவர் என்ற தவசீலர்.

இந்த உலகத்தில் நம்கண்முன் வருவதும் பிறகு நம் கண்ணிலிருந்து மறைவதுமாக இருக்கிறது மனிதஉயிர்! மாறிமாறிச் சுழல்கிற இந்த மனிதக் கூண்டுகளைப் பார்த்துப் பாடுகிறார் கச்சியப்ப முனிவர்.

வருவதும் போவதுமாய் உழல்வீர்

எத்தனை துன்பப்பட்டு உழல்கிறீர்கள் நீங்கள்! ஊர்விட்டு ஊர் வருகிறதும் போகிறதுமான பிரயாணமடிக அல்லவா இருக்கிறது உங்கள் வாழ்க்கை! சம்மணம் போட்டு உட்கார் முடியவில்லையே! பாவம், நீங்கள் இப்படியெல்லாம் தொல்லைப்பட வேண்டாம், இங்கே இந்தத் திருவாவடுதுறைக்கு வருங்கள். அப்படி நீங்கள் வந்தீர்களேயானால் என்ன கிடைக்கும் தெரியுமா? கேளுங்கள்:

வருவதும் போவது மாய்உழல்
வீர்வம்மின் வந்தனிரேல்
தருநிதி சிந்தா மணிகாம
தேனுவும் தந்தருளும்

[வம்மின் - வாருங்கள். வந்தனிரேல் - வந்தீரேயானால். தருநிதி - கற்பகத்தரு என்றும், நிதி தருகிற என்றும் இரண்டு சாதுரியப் பொருள்.]

எங்கள் நமச்சிவாயமூர்த்தி என்ன செய்வான் தெரியுமா? உங்கட்குக் கற்பகத்தருவும், நிதி தருகின்ற சிந்தாமணியும், காமதேனுவும். தந்தருள்வான் என்கிறார் முனிவர்.

இந்த உலக வாழ்க்கையில் கேட்பதெல்லாம் கிடைக்கவும், நினைத்ததெல்லாம் நடக்கவும், வேண்டியதெல்லாம் துய்க்கவும், கற்பகத்தருவும், சிந்தாமணியும், காமதேனுவும் உதவுகின்றன என்று புராணங்களிலும் கதைகளிலுமிருந்து நாம் படித்துத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இம்மூன்றில் ஒன்று இருந்தாலே போதும். ஆகும் மூன்றையுமே ஒருசேரத் தந்து நமக்குப் போகங்களையெல்லாம் அள்ளிக் கொடுத்து, நமச்சிவாயமூர்த்தி, அருள் பாலிப்பான் என்கிற கச்சியப்பமுனிவர், இதற்கு மேலும் அடுத்த நிலை ஒன்றை அடுக்கிக் சொல்கிறார்.

பொருவறு போக மெலாம்தரும்
போகமெ லாம் வெறுத்தால்

உலக இன்பங்கள் இத்தனையையும் இவ்வளவு நேரத்தியோடு அனுபவித்தால் இவையும் திகட்டித்தானே போகும்! அப்படித் திகட்டிப்போய் இந்த இகவாழ்வின் இன்பங்களையே நாம் வெறுக்க ஆரம்பித்து விட்டால், நமச்சிவாய மூர்த்தி என்ன செய்வான்?

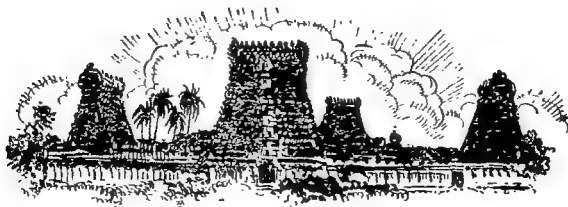
ஒருவரு முத்தியும் நல்கும்பஞ்
சாக்கர ஓள்ளொளியே

“பஞ்சாக்கரம்” என்றால் பஞ்சாக்கரமாகிய நமசிவாயம்! “ஓள்ளொளி” என்றால் ஒளிப்பிழம்பு! அதாவது ஜீவசமாதியிலே ஆன்மவடிவில் ஒளிவீசுகிற நமச்சிவாய மூர்த்தியாகிய ஒளிவிளக்கு என்று பொருள்.

இவ்வுலக வாழ்விலே உச்சமாகிய இன்பங்கள் அனைத்தையும் தருவான்; இவை திகட்டிவிட்டால் முத்தியாகிய பேரின்பமும் தருவான் எங்கள் ஜீவசமாதி மூர்த்தியாகிய ஓள்ளொளி என்று, தமது பாடலை முடிக்கிறார் கச்சியப்ப முனிவர்.

வருவதும் போவது மாயுழல்
வீர்வம்மின் வந்தனிரேல்
தருநிதி சிந்தா மணிகாம
தேனுவும் தந்தருளும்
பொருவறு போக மெலாம்தரும்
போகமெ லாம் வெறுத்தால்
ஒருவரு முத்தியும் நல்கும்பஞ்
சாக்கர ஓள்ளொளியே.

நமச்சிவாயமூர்த்தியின் பரிபாலனத்துக்கு உட்பட்ட மாசிலாமணியின் கோவிலிலே கும்பாபிஷேகம் நடக்கிறது. போகமும் முத்தியும் தரவல்ல நமச்சிவாய மூர்த்தியாகிய குருமுதல்வனைப் போலவே, முழு முதல்வனாகிய மாசிலாமணிப் பெருமானும் ஞானசம்பந்தர் போன்ற அடியார்களுக்குப் பொன்னும் போகமும் முத்தியுமே தந்த பெருமூர்த்தி. அந்த ஈசன் கோவிலைக் குட முழுக்காட்டி வழிபடுகிற நன்னாளில், இதனைச் சிறப்பாக நடத்தும் குருமகா சந்நிதானம் அவர்களை மனமுவந்து பாராட்டுவது நமது கடமையாகும். அதேசமயம் இத்தனைக்கும் ஆதிமுதற் காரணமாகிய நமச்சிவாய மூர்த்தியின் ஒளியருளை மனமெய் மொழிகளால் துதிப்போமாக!

கைம்மாறுகொடுத்தல்

[வித்துவான் திரு. T. S. தியாகராச தேசிகர், கடலூர் — 1]

உலகத்தில் மக்களாகப் பிறந்தவர்கள், அந்தப் பிறவியினால் பெறவேண்டிய முழுப் பயனையும் பெறுவதற்குத் துணை செய்வதற்காக, இறைவன் திருவருளால் பல வேறு நாடுகளிலும், பல வேறு காலங்களிலும், பல வேறு மொழிகளிலும், தெய்வமணம் வீசும் பல நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் ஒரு சில, மக்கள் உள்ளத்திலேயே நிலைத்து நின்று காலம் இடமென்ற பகுப்புக்களை எல்லாங்கடந்து, ஒளி வீசுகின்றன. அவற்றை 'ஒளி நூல்கள்' எனக் கூறலாம். அவை மக்கள் இனத்துக்கே பொது உடைமையாகும். அத்தகைய உலக ஒளி நூல்களுள் ஒன்றாக, தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியில் தோன்றியது 'திருவாசகம்' என்ற உயர்ந்த ஒளிநூல். தமிழகத்தில், சைவ நன்மக்களுடைய முதல் நூல்களாகத் திகழும் 'பன்னிரு திருமுறைகளுள்' எட்டாவது திருமுறையாக இத்தெய்வநூல் அமைந்துள்ளது. இது பல நூற்றாண்டுகளாக, பல நூறுவிரம் மக்களுக்கு ஆறுதலும், அமைதியும், தெய்வ உணர்ச்சியும் அளித்து, மக்களிடத்து நல்ல பண்புகள் வளர்வதற்கு உதவியாக இருந்து வருகிறது. இந்த அருள் நூல், பல தலைப்புக்களில் ஐம்பத்தொரு பகுதியாகப் பிரிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இவற்றுள் திருச்சதகம் என்பது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நூறு திருப்பாட்டுக்களைத் தன் அகத்தேகொண்ட ஒரு பகுதி. இத்திருச்சதகம் பத்துப் பத்துத் திருப்பாட்டுக்களையுடைய பத்துப் பகுதிகளைத் தன்னுட்கொண்டது. இப்பகுதிகள் பதிகம் என்று கூறப்பட்டிலவாயினும், தெய்வத்தைப்பற்றிப் பெரும்பாலும் பத்துப் பாட்டுகளாகப் பாடப்படும் பகுதியைப் பதிகம் என்று கூறுதல் பொருந்தும். இப்பத்துப் பதிகங்களிலும் 'பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்' என்னும் சதகம் நுதலிய பொருள் விரவியுள்ளதாயினும், ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் மெய்யுணர்ந்தல் முதலியனவாகப் பதிகம் நுதலிய பொருள்களும் தனித்தனி

யாக உள்ளன. அவற்றை அவ்வப்பதிகத்தின் தலைப்பில் காணலாம். அந்தப் பதிகத் தலைப்புக்களில் ஒன்றுதான் கைம்மாறு கொடுத்தல்.

கைம்மாறு கொடுத்தல் என்பது இத்திருச்சதகத்தின் உட்பகுதிகளாகிய பதிகம் பத்தனுள் ஐந்தாவது பதிகம் நுதலிய பொருளாகும். இப்பதிகத் திருப்பாட்டுக்களில் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பதிகம் நுதலிய பொருளும் சதகம் நுதலிய பொருளும் புலனாதலை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

கைம்மாறு கொடுத்தல் என்பது ஓர் உதவி செய்தார்க்குப் பிரதியாக உதவுதல் என்னும் பொருளுடையதாம். முன்னிப் பதிகத்தில் உயிரினது தூய்மைக்கு வேண்டுவன கூறப்பட்டன. மன மொழி மெய்களாகிய முக்கரணங்களும் இறைபணியில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதும் அவற்றுள்ளும் உள்ளப்பணி மிக இன்றி அமையாதது என்பதும் கூறப்பட்டன. அங்ஙனம் இறைபணியினால் வினை மாசுநீங்கித் தூய்மை எய்திய தமக்கு, ஆண்டவன் ஞானசிரியனாக எழுந்தருளி வெளிப்பட்டு ஞானத்தை உணர்த்தி, இன்பமயமாகிய தன் அருள் முதத்தைத் துய்ப்பித்தானாக, அப்பெருமான் திருவடிக் காட்சியில் ஈடுபட்டு, மாறிலாத மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்திருந்த நிலையிலே பண்டைவினைத் தொடர்பால் ஓரோவமயம் அவ்வின்பக்காட்சி மறைந்தும் வெளிப்படும் நிகழாநிற்கும். மறைந்த நிலையில் அப்பிரிவாற்றாது தம் உடலையே வெறுத்து வருந்திக் கூறிய செய்தியும் முன்னிப் பதிகத்தில் அறியலாகும். பின்னர் வரம்பு இகந்த இனிய அருள் அமுதத்தை ஊட்டிய வள்ளற் பெருமானுக்குத் தாம் செய்யும் கைம்மாறு யாதென ஆராய்ந்து கொடுக்கக் கருதினார்.

பேரின்ப வள்ளலாகிய இறைவன் அவ்வின்ப மயமாகிய தன்னையே அடிகளுக்கு வழங்கினான். ஆனால், அதற்குக் கைம்மாறாக அடிகளால் வழங்கத்தக்கது யாதுள்ளது? அடிகளுடைய உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் ஆண்டவன் உடைமைகளே. கைம்மாறு கொடுத்தல் என்றால், கொடுக்கப்படுவது கொடுப்பவனுடைய உடைமையாக அன்றோ இருத்தல்வேண்டும்? கொடுப்பவராகிய அடிகளுக்கு என் ஏதும் இல்லாத நிலையில், கைம்மாறு கொடுக்கவேண்டும் என்று அடிகள் கருதுவதற்குக் காரணம் என்னையெனின், திருவடிக் காட்சியினின்றும் பிரிவு நேர்ந்தபொழுது அப்பெருமான் உதவிக்கு ஈடாக ஏதும் செய்யாமல் இருக்கலாமா? செய்யவேண்டியது கடமையே என, அன்பு மேலீட்டால் சிறிது உயிர் முனைப்புப்பற்றி எழுந்த எண்ணமேயாகும். பின்னர், மீண்டும் காட்சியில் ஈடுபட்டு, அம் முனைப்பும் ஒடுங்கிய நிலையில், தம் உடல் பொருள், ஆவியெல்லாம் அவனுடைமை என்னும் உண்மையை உணர்ந்து “தந்த துன் றன்னைக் கொண்டது என்றனைச் சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்” என்று அருளியபடி, கைம்மாறாக ஏதும் கொடுக்க இயலாது என்னும் உண்மையனுபவம் கைவரப் பெறுவர். இவ்வுண்மை அனுபவத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டநிலையே கைம்மாறு கொடுத்தற்கு உரியதாகும்.

இறைவனது இன்ப அருள் அமுதை ஒரோவழி உண்டு, பிரிவு நேர்ந்தபொழுது இங்ஙனம் கருதுதல் அன்பு மேலீட்டால் ஆவதாகும். பிரிவு நேர்த்தற்கு அடிகளுடைய பண்டை வினைத்தொடர்பு ஓரளவு காரணமாயினும், இஃதவன் தன் அருளமுதின் நுகர்ச்சியில் அடிகட்கு மேன்மேலும் ஆர்வம் விளைவிக்க வேண்டுமென்னும் திருவுள்ளக் குறிப்பே சிறந்த காரணமாகும் என்பது.

“ இருகையாணையெய்தித்ருந் தென்னுளக் கருவையான்கண்டி லேன்கண்ட தெய்வமே வருக என்று பணித்தனை வானுளோர்க்கு(கு) ஒருவனே கிறிதிலேன் கிற்பன் உண்ணவே ”

இதன் முன்னைப் பதிகத்து இறுதித் திருப்பாட்டில் ஆண்டவன் பிரிவில் ஊனுடலைப் பேணுதலையும், செந்நெறியில் செல்லு

தலைக் கைவிட்டிருக்கின்றமையையும் கருதி வருந்திய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், அந்நிலையில் முன்னர் ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளி, உண்மைப்பொருளை உபதேசித்துத் திருவடிக் காட்சி அளித்து இன்புறுத்திய இறைவனுடைய பெற்றற்கும் பேருதவியை நினைந்தும், அதற்குக் கைம்மாறாக எதனைக் கொடுக்கலாம் என்று ஆராய்ந்தும், அப்பேருதவிக்குத் தகுந்த கைம்மாறு கொடுத்தற்குரிய ஆற்றல் தமக்கு இல்லாமையை எண்ணியும், இறைவனை உண்முகமாக முன்னிலைப்படுத்து, இப்பதிகத்தின் தொடக்கத் திருப்பாட்டாகிய இதன்கண் அருளிச் செய்கின்றார்.

வானுலகத்துள்ள அமரர்க்கு ஒப்பற்ற முழுமுதலே, நான் இரண்டு கைகளையுடைய யானையை ஒத்து உயிர் வாழ்ந்திருந்து, என் உள்ளத்தினுள்ளே விளங்கும் மூலப் பொருளாகிய நினை நோக்கி உணர்ந்திலேன்; யான் கண்டது துன்பத்தையே; அங்ஙனமாகவும் திருவடிக் காட்சிநல்கி, வருக என்று கட்டளையிட்டாய்; அக்கட்டளைப்படி வருவதற்கும் அது குறித்துக் கைம்மாறு கொடுத்தற்கும் ஆற்றல் இல்லாதவனானேன்; மீண்டும் பொறிவழிப் புலனுகர்ச்சியில் தலைப்படுதற்கு ஆற்றல் உடையவனாகின்றேன் என்பது நம் சுவாமிகளது கூற்று.

இறைவன், ஆன்மாக்களின் பரிபாகநிலைக்கேற்ப மனத்துள் அறிவுருவாக எழுந்தருளியும், அவருள் ஒருவனாகி முன்னின்றும் அருள் செய்வான். தேவர்கள் பசுபுண்ணிய விசேடத்தால் சுவர்க்கத்தைப் பெற்ற போகான்மாக்கள். அன்றாற் புண்ணியப் பயனுக்கு ஏற்ப அவர்களுக்கு ஞானத்தை நல்குவதற்காக அவருள் ஒருவனாகவும், தலைவனாகவும் விளங்குவன் இறைவன் ஆதலின் வானுளோர்க்கு ஒருவனே என்றார். விண்ணோர் முழுமுதல் என்றதும் இக்கருத்துப் பற்றியே.

இருகையாணை : இல்பொருளுவமை, ஒருகையினால் மிகுதியான உணவை வாரி வாரி விழுங்கி, உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பிராணிகளிலும் மிகுதியாக உடல் பருத்

திருப்பது யானை. ஒருகையுடைய அவ்யானை யினும் சிறக்க உடலுக்கு வேண்டிய உணவு, பொருள்களை ஈட்டி, உண்டு, செருக்குற்று இருக்கின்றமையால், யான் இரண்டு கை கையுடைய யானையை ஒப்பாவேன் என்பது தோன்ற, 'இருகை யானையை ஒத்திருந்து' என்றார். அத்துணை உடல் பருமைக்கு வேண்டும் உணவு முதலிய வற்றை நல்கித் தன்னைப் பாதுகாக்கும் பாகனது நன்றியை ஒரு சிறிதும் மதியாது யானை அப்பாகனுக்கே கேடுவினைக்கும் இயல்புடையதாகும். 'யானை யனையவர் நட்பொரீஇ நாயனையார், கேண்மை கெழீஇக் கொளல் வேண்டும் - யானை, அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்' என்பது நீதி நூல். ஆண்டவன், தன்னை வழிபடுதற்கு உதவிய உடலை, அந்நெறியில் பயன்படுத்தாமலும், அப்பெருமானது நன்றியை மறந்தும், ஆக்கைக்கே இரைதேடி அலமந்திருத்தலின் இருகை யானைக்குத் தம்மை ஒப்பிட்டுக் கூறியருளினார்.

நிமித்தகாரணமாய் உயிர்க்கு உயிராய் நின்று, பாசக்கட்டை ஒழித்துப் பேரின்பம் நுகர்விக்கும் முதல்வனது பேருதவியை நினைந்து வழிபடுதலே உயிரால் செய்யத் தக்கது. அங்ஙனம் செய்யாது, புலன்களின் நுகர்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டு, உடல் ஓம்புதலையே குறிக்கோளாகக்கொண்டேன் என்பார், 'என்னுள்ளக் கருவை யான் கண்டிலேன்; கண்டது எவ்வமே' என்றார். தம் உள்ளத்தைப் பற்றி நிற்கும் இறையருளை நினையாமல், அவ்வுள்ளத்தைத் தீயவழியில் செலுத்தும் கொடியவன் என்று தம் இயல்பை அறிந்தும், வெறுக்காமல், இன்பமயமாக உள்ள தன்பக்கலை அணுகுமாறு ஞானசிரியனாக எழுந்தருளிக்கட்டளையிட்ட பெருமையைப் புலப்படுப்பார், 'வருக என்று பணித்தனை' என்றார். 'வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணை' என்று பிறிதோரிடத்து அடிகள் அருளிச் செய்ததும் உணரத்தக்கது. உள்ளக் கருவாக விளங்கும் இறைவனைக் கண்டு, அக் கருவின்வழி நின்று, அழிவில் இன்பம் நுகராமல் துன்பம் தரும் பொருள்களில் தலைப்பட்டு, அழியும் இயல்பினவாகிய இன்

பங்களை நுகரத்தலைப்படுகின்றேன்; என் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே! என்பதுதான் அடிகள் உணர்த்தும் கருத்து.

இந்தச் செய்யுளின்கண், "என்னுளக் கருவை யான் கண்டிலேன்" என இறைவனைத் தாம் நினையாதிருந்த நிலையிலும், 'வருக' என்று பணித்த பேருதவிக்குக் கைம்மாறாக செய்யும் கடப்பாடு உடையவனாக இருந்தும், அதற்கு ஆற்றல் இல்லாதவன் ஆயினேன் என்பதனால், 'கைம்மாறு கொடுத்தல்' என்னும் பதிகம் நுதலிய பொருளும், "என்னுளக்கருவை", 'வானுளோர்க்கு ஒருவனே' என்பவற்றால் பத்திவிசித்திரமாகிய சதகம் நுதலிய பொருளும் புலதைல் அறியலாம்.

"கட்டறுத்தெனை யாண்டு, கண் ணாரநீறு இட்ட அன்பரொ டியாவரும் காணவே பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை! ஏற்றினை! எட்டி னேடிர்ண் டும் அறி யேனையே."

இத்திருப்பாட்டிலே உண்மை அடியார்கள் கண்கூடாகக் காணும்படி தம்மை வித்தியா மண்டபத்தில் ஏற்றி, அறிஞரோடு இருந்து, சமய உண்மைகளை ஆராய்ச்சி செய்ய உதவி பெருமைப் படுத்திய நிகழ்ச்சியை நினைந்து திருவருளைப் பாராட்டி ஆறுதல் அடைகிறார்.

ஆணவமலக் கட்டறுத்து ஆட்கொண்டு அடியார் கூட்டத்தில் சேர்த்த அருமையினையும், அதற்குரிய தகுதி தனக்கு இன்மையையும் விண்ணப்பிக்கின்றார்.

உலகியலில் அறிவு இல்லாதவன் ஒருவனைக் குறித்து, "எட்டும் இரண்டும் எவ்வளவு" என்று கேட்டால் சொல்ல அறியாதவன் என்று இழித்து உரைத்தலைக் கேட்கின்றோம். அதனையே வாதவூரடிகள் தம்பால் ஏறிட்டு "எட்டினோ டிரண்டும் அறியேனை" என்று கூறினார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் 'அறிவாற் சிவனே'யான சிவஞானச் செல்வர் என்பதை எண்ணி இத்தொடர்க்கு வேறு உரை கூறுதலும் உண்டு.

எட்டு-எட்டின் தமிழ்வுடிவு 'அ'. இரண்டின் தமிழ் வடிவு 'உ'. அகரம் - சிவம். உகரம் - சக்தி. "யாரும் அறிவர் அகரம்

அவன் என்று” என ஞானசாத்திரங்களும் நவிலும். ஆகையினாலே சிவசக்திகளின் பொதுவும் சிறப்புமாகிய இயல்புகள் அறியாத என்னைச் சமயவாத சபையில் (பட்டிமன்றத்தில்) ஏற்றினாய் என்பதாம். சிவ ஞானச்செல்வர் வாக்காயினும் இலக்கணமரபும் வரம்பும் கடவாதனவாய் இருத்தல் இயல்பு. அதனால் ‘அ’ ‘உ’ என்னும் இரண்டெழுத்துக்களைக்கூட அறியாத என்னை என்ற பொருளும் அமையும். அன்றியும் எட்டு அ; இரண்டு உ; சிவம், சக்திகள். எட்டினோடு இரண்டு-பத்து. பத்தின் தமிழ் வடிவம் ய. யகரம் உயிரை உணர்த்தும் எழுத்து. ஆகவே அகர உகரங்களாகிய தாய் தந்தையையும் (சிவசக்தியை) உயிராகிய தன்னையும் அறியாத என்னை என்று கூறினார் எனவும் பொருள்கொள்ளுதலும் உண்டு. ஈண்டு திருமூலர் திருவாக்குச் சிந்திக்கத்தக்கது. அப்பாடல் :

“எட்டும் இரண்டும் இனிது அறிகின்றவர்
எட்டும் இரண்டும் அறியாத ஏழையர்
எட்டும் இரண்டும் இருமூன்று நான்கெனப்
பட்டது சித்தாந்த சன்மார்க்க பாதமே.”

“எட்டினோடு இரண்டும் அறியேனைப் பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை” எனக்கூறப்பட்டதால், இறைவன் அடிகளாரை பட்டிமண்டபம் ஏற்றியது அன்பருடன் மரீஇ அருளமுதம் துயக்க ஆதலின் இறைவன் செய்த பேருதவிக்கு யாது கைம்மாறு செய்யவல்லேன் என இரங்கிக் கூறலின், கைம்மாறு கொடுத்தல் என்னும் பதிகம் நுதலிய பொருள் வெளிப்பட்டு நின்றல் உணரலாம். இனி இப்பதிகத்தால் உணரப்படும் சில உண்மைகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டு இச்சிறுநூலையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

இறைவன் நமக்கு நற்கதியளிக்கும் பொருட்டு, அநாதியேகூடிநின்றும், வேராய் இருந்தும், அறிவித்து விளக்கியும், உதவி புரிதலே கடமையாகக் கொண்டு எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உதவி வருகின்றான். இவ்வுதவிக்கு நாம் கைம்மாறுபுரிதல் நமக்குரிய கடமையாகும். ஆனால் எல்லாமுடைய இறைவனுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு

செய்யமுடியும்? “மாரிமாட்டு என் ஆற்றுங் கொல்லோ உலகு” என்பது போல்வது இச்செய்கை. எனினும் இறைபுரி நன்மைகளை எண்ணுதலேனும் செய்யவேண்டும். அங்ஙனம் எண்ணுவதற்கு ஆன்மா தன்னியல்பை - நிலைமையினை அறியவேண்டும். இதற்குப் பழமையான சிற்றறிவும் சுட்டறிவும் கழலப் பெறவேண்டும். அப்படிக்கழலப் பெற்ற பிறகு ஏற்படுவதே ஆன்ம தரிசனம் எனப்படும். இந்த நிலை எய்திய பிறகு அன்பர்கள் இறைவன் உதவியை எண்ணி எண்ணி நன்றி இயற்றலுடையவராய்த் தம்மாலியன்ற பதிலுதவியைச் செய்ய முந்துவர். அங்ஙனம் முந்துவதே முறைமை. இந்த முறைமையை எடுத்துக் கூறுகின்றார் இப்பதிகத்தில் மணிவாசகர் என்னலாம்.

உயிர்க்குயிராய் நீங்காமல் நிற்பவன் இறைவன். அவனே அன்பரொடு மருவச் செய்பவன். அங்ஙனம் மருவிப்பணிபுரிதலே கைம்மாறாகும். இதற்கும் அவனையே வேண்டி நின்றலே முறைமை ஆகும். மனத்திற்கு எட்டாதவன் இறைவன். அவன் மனத்துள்ளே மன்னியிருப்பவன். அவன் நினைப்பிக்கும் நன்னெறி பற்றலே கைம்மாறாகும். அங்ஙனம் ஆயினும் செய்வோம். சிந்தையோ கல்லினும் வலிதாயிருக்கிறது. ஆகையால் நெகிழ்ந்து நினைப்பதில்லை. இங்ஙனம் நினையாமை இறைவனைப் பிரிவதை ஓக்கும். இது கைம்மாறாகாது. அன்பர் கூட்டம் வாய்க்கப்பெறுவது இறை அருளால் ஆவது. அவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதே ஒருவிதக் கைம்மாறு ஆகும்.

இறைவனருளால் ஆன்மதரிசனத்தை அடையும்பேறுகிட்டும்போது, ஆன்மாவுக்குள்ள அறிவுக் குறைகள் தெரியப்படும். அங்ஙனம் அறிவிற்கிறியதாக உயிரியல்பை, கருதுவதே கைம்மாறாகும். இதனால் பேரறிவு எய்தலாம். அமுதொத்த பேரின்பம் துயக்கலாம். நாய்போல் நன்றி பாராட்டி ஒழுக்குவதே நம்மாலாகும் கைம்மாறாகும். ஆதலின் இறைஉருவாம் ஆசாரியரிடம் நன்றிபுரிந்து வாழ்வோம்.

நாம மந்திரம்

[பேராசிரியர் திரு. கு. சுந்தரமூர்த்தி, M. A., திருப்பனந்தாள்.]

மந்திரம் என்பது தன்னை உருச்செய்ப்பவர் களுக்கு நன்மை அளிப்பதாகும். தீமை பயக்கும் மந்திரமும் உளவேனும் அவை மந்திரமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெற மாட்டா. எனவே நன்மை பயப்பதையே மந்திரம் என வழங்கற்கு ஏற்புடையதாகும் என அறியலாம்.

இவ்வகையில் எல்லாவற்றினும் சிறந்த திருமந்திரம் திருவைந்தெழுத்தாகும். அது போன்றே நால்வர் பெருமக்களின் திருப் பெயர்களும் சிறந்த திருமந்திரங்களாகும். காதலாசிரியர் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி நால்வர் பெருமக்களின் திருப்பெயர்களை ஒதின் நல்லன எல்லாம் தந்து உய்யக்கொள்ளும்.

நால்வர் பெருமக்களின் திருப்பெயர் களும் எண்ணிலும் ஐந்தெழுத்தாய் அமைந் துள்ளன. ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், நம்பியாரூரர், மணிவாசகர் என்னும் திருப் பெயர்களில் உள்ள ஒற்றெழுத்துக்களை நீக்கிக்காணின் ஒவ்வொன்றும் ஐந்தைத் தெழுத்துக்களாய் நிறைவு காணலாம்.

தெய்வச் சேக்கிழார் இவ்வுண்மையை மிக அழகாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கி யுள்ளார். ஞானசம்பந்தர் சமண இருளை நீக்கப் பாண்டிநாடு செல்ல, அதுகண்டு பொருத சமணர் ஞானசம்பந்தர் இருந்த திருமடத்தில் தீக்கொளுவினர். அது அந் தப் பெருமானுடைய திருவருள் குறிப்பால் பையவே சென்று பாண்டியர்க்காயது. சமணர் நீக்கவும் பாண்டியன் வெப்புநோய் நீங்கப் பெறுது வருந்த, அதுபொழுது மெய்யுணர்வு அளிப்போர் 'இதற்குத் தீர்வு பின்னையார் அருளே' எனச் செப்பினர். அவர் திருநாமத்தைக் காதில் கேட்ட உடனேயே அயர்வு அகன்றது. பின்னர் அப்பெருமானின் அருளால் வெப்பும் நீங்கி யது. கூனும் நீங்கியது. இதனை,

“ மீனவன் செவியி னூடு
மெய்யுணர் வளிப்போர் கூற
ஞானசம் பந்தன் என்னும்
நாமமந் திறமும் செல்ல
ஆனபோ தயர்வு தன்னை
யகன்றிட ”

— திருஞானசம்பந்தர் புராணம் — 721

எனத் தெய்வச் சேக்கிழார் குறிக்கின்றார். ஞானசம்பந்தர் என்னும் நாமம் தீமையை அகற்றுவது மட்டுமன்று; நல்லன புலவும் நல்கும். இதனை,

“ உறவும் பொருளும்ஒண் போகமும்
கல்வியும் கல்விமுற்ற
துறவும் துறவிப் பயனும்
எனக்குச் சுழிந்தபுனற்
புறவும் பொழிலும் பொழிற்குழ்
பொதும்பும் ததும்பவண்டின்
நறவும் பொழிற்றெழிற் காதியர்
கோன்திரு நாமங்களே”

— ஆளுடையபின்னையார் திருவந்தாதி — 58

என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளுமாற் றுள் அறியலாம். இத்திருநாமம் கேளாத நாள் இன்னாத நாளே என்றும் நம்பிகள் குறிப்பர்.

‘பாரசுரத் துன்பங்கள் கடந்தமரராற்பணியும்
ஏரகலம் பெற்றாலும் இன்னதால் - காரகின்
தாமம் கழிமாடத் தோணி புரத்தலைவன்
நாமம் செவிக்கிசையா நான் ... ’

— ஆளுடையபின்னையார் திருவந்தாதி — 101

என்பது அப்பொருளுரை. பேராண்மை படைத்த வீரர்கள் விழுப்புண் படாத நாட் களை எல்லாம் வழக்கினுள் வைத்து எண் ணுவராம், அதுபோன்றே உறைப்புடைய திருத்தொண்டர்கள் ஞானசம்பந்தப் பெரு மானின் திருநாமத்தைக் கேளாத நாள் எல்லாம் இன்னாத நாள் என்றெண்ணுவர் என்பது கருத்து.

அப்பூதியடிகளார் நாவுக்கரசர் என்னும்
திருநாமத்தை ஓதியே பெரும்பேறுபெற்றார்.
இதனைச் சேக்கிழார்,

“ இவ்வதை அரசின்நாமம் ஏத்தி
எப்பொருளும் நாளும்

அவ்வருந்தவர் பொற்றுளே எனஉணர்ந்
தடைவார் செல்லும்

செவ்விய நெறியதாகத் திருத்தில்லை
மன்று ளாடும்

நவ்வியங் கண்ணாள் பங்கர்
நற்கழல் நண்ணினாரே ”

— அப்பூதியடிகள் நாயனார் புராணம் — 44

பெருமிழலைக் குறும்பர் - நம்பியாரூரர்
என்றநாமம் நவின்றே அட்டமாசித்திகளைப்
பெற்றாய்ந்தார். இதனைச் சேக்கிழார்,

நாளும் நம்பி யாரூரர்

நாமம் நவின்ற நலத்தாலே

ஆளும் படியால் அணிமா

சித்தி யான அணைந்ததற்பின்

மூளும் காத லுடன்பெருக

முதல்வர் நாமத் தெழுத்தைந்தும்

கேளும் பொருளும் உணர்வுமாம்

பரிசு வாய்ப்பக் கெழுமினார்.

— பெருமிழலைக் குறும்பநாயனார் புராணம் - 9

என அருளுவர். .

இங்ஙனமே மணிவாசகரின் வரவால்
அரிமர்த்தன பாண்டியனும் உய்ந்தான்.
இதனை,

தித்திக்கு மணிவார்த்தை யின்னஞ் சின்னாட்

டிருச்செவியி லருந்தவுங்கைச் செம்பொ னெல்
பத்திப்பே ரன்பளித்துக் கவர்ந்து வேண்டும் [லாம்

பணிகொடுபாண் டியனையிவர் பண்பு தேற்றி

முத்திக்கே விடுத்திடவும் புத்தை வாது

முடித்திடவுந் திருவுள்ள முன்ன மெய்தி

எத்தித்தொண் டரைக்கருமஞ் சிறிதுண் டிங்கே

யிருத்தியென வருக்கரந்தா னடிய ரோடும்.

— வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்தபடலம் - 53

எனப் பரஞ்சோதியார் அருளுமாற்றான்
அறியலாம்.

எனவே நால்வரின் திருநாமங்களைப்
பன்முறை ஓதியும் உணர்ந்தும் பிறர்க்கு
உரைத்தும், தாம்கேட்டும் மகிழ்ந்து உய்யும்
புண்ணியம் நம்மனோர்க்கு வாய்க்கத்
திருவருளையும் குருவருளையும் சிந்தித்து
வணங்குவோமாக.

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஓங்கிட
மன்றுளார் அடியார் அவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம்.

கோவை காட்டும் துறைசை

[திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன்]

சிவம் பெருக்கும் திருத்தலமாயும் தமிழ் வளர்க்கும் திருக்கோயிலாகவும் விளங்குவது திருவாவடுதுறை. சைவசமயாசாரியர் நால்வரும் பாடிய பெருமை பெற்றது இத்தலம். மூவாயிரம் பாடல்களாலாகிய திருமந்திரத்தை இத்தலத்தில் தவம்கிடந்து திருமூலநாயனார் பாடியருளிணர். சித்தராகிய திருமாளிகைத் தேவர் எழுந்தருளியிருந்த திருப்பதி. நவகோடிசித்தர்கள் வாழ்ந்தமையின் இதற்கு நவகோடிசித்தவாசபுரமென்ற பெயர் உண்டாயிற்று. படர்அரசிருத்தலின் அரசவனம், அரசூர் என்ற திருநாமங்கள் அமைந்தன.

பசுவடிவம் பெற்ற அம்பிகை இங்கே வழிபட்டுத் தன் வடிவம் மாறி இறைவனால் அணைக்கப்பெற்றாள். அதனால் இத்தலத்துக்கு ஆவடுதுறை என்ற பெயர் வந்தது; ஆவின் வடிவத்தை நீக்கிய இடம் என்பது அதன் பொருள். அதுவே கோமுத்தி, கோகழி எனவும் வழங்கும். அம்பிகையை அணைத்தெழுந்த காரணத்தினால் இறைவனுக்கு அணைத்தெழுந்தநாயகர் என்ற திருநாமம் அமைந்தது. அந்தக் கோலத்தில் அந்தத் திருநாமத்துடன் உள்ள, உற்சவமூர்த்தியை இத்தலத்தின் திருக்கோயிலில் காணலாம். முசுருந்த சக்கரவர்த்திக்குத் தியாகேசராகத் தோன்றி மகப்பேறடையும் வரம் தந்தமையின் புத்திரத்தியாகர் என்ற திருப்பெயருண்டாயிற்று. ஞானசம்பந்தர்தம் தந்தையார் வேள்விசெய்தற்பொருட்டுப் பொன் வேண்டியபொழுது ஆயிரம் பொன் இறைவன் அருளிணன். “கழுமல வூரர்க்கம்பொன், ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறையாரே” என்று அப்பர்சுவாமிகள் இதனைச் சிறப்பித்துப் பாடுவார். இதனால் சொர்ணத்தியாகர் என்ற திருநாமம் எழுந்தது.

இங்கு எழுந்தருளிய பெருமானுக்கு மாசிலாமணியீசர் என்பது திருநாமம்;

அம்பிகையின் திருநாமம் ஒப்பிலாமுலை அம்மை; அது வடமொழியில் அதுல்ய குசாம்பிகை என்று வழங்கும்.

இதற்குப் பழையபுராணம் உண்டு. ஒரு கோவையும் கலம்பகமும் இருக்கின்றன. ஓர் அந்தாதியும் உண்டு. சிவஞான முனி வருடைய மாணக்கராகிய தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர் இயற்றியது திருவாவடுதுறைக்கோவை. அதை மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள்.

சொற்பொருட்கவை நிரம்பிய அந்தக் கோவையில் இந்தத்தல சம்பந்தமான பல செய்திகளை இணைத்துப் பாடியிருக்கிறார் சுப்பிரமணிய முனிவர். கோவையில் வரும் கதைப்போக்கினிடையே உள்ள காட்சிகளோடு பொருந்தியமையும்படி அந்தச் செய்திகளைச் சமற்காரமாக இசைத்துப் பாடிய திறம் போற்றி மகிழ்வதற்குரியது. அவற்றை இனிப்பார்க்கலாம்.

கோவையில் உள்ள துறைகளில் ஒன்று ‘இடையூறு கிளத்தல்’ என்பது. அதை நாணிக் கண் புதைத்தல் என்றும் சொல்வதுண்டு. அடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இன்றி அறிவினாலும் திருவினாலும் எழிலாலும் ஒத்து நின்ற ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் இறைவன் திருவருளால் தனியே ஒரு பூம்பொழிலில் சந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் இடையே காதல் முகிழ்க்கிறது. அவன் அவளை அணுகுகிறான். அப்போது அந்தப் பெண் நாணத்தினால் தன் கண்ணை மூடிக் கொள்கிறாள். அப்போது காதலன், ‘உன் கண்ணைமட்டுந்தானே மூடுகிறாய்! மற்ற அங்கங்கள் என் உள்ளத்தைக் கவர்கின்றனவே!’ என்று சொல்கிறான். இது தான் இடையூறு கிளத்தல் என்னும் துறை.

கண்ணைக் கைகளால் பொத்திக்கொண்ட வளைப் பார்க்கிறான் காதலன். அவள் மார்பு திறந்திருக்கிறது. “கண்ணை மூடி மார்பைக் காட்டுகிறாயே” என்று சொல்லவருகிறான். திருவாவடுதுறைக் கோவையில் வரும் காதலன், ‘நீ இங்குள்ள சிவபெருமானைப்போல ஆகிவிட்டாயே’ என்று சொல்கிறான். சிவபெருமான் செய்த காரியத்தையே இவளும் செய்கிறாள். சிலேடையாகப் பேசி இரண்டு பேரும் செய்தது ஒன்றே என்று சொல்கிறான். சிவபெருமான் தம் திருக்கரத்தினால் அம்பிகையின் பசு வடிவத்தை மறையச் செய்து, ஒப்பிலாமுலையம்மையை வெளிப்படுமாறு காட்டியருளினார். கோ என்றசொல் கண்ணையும் குறிக்கும்; பசுவையும் குறிக்கும். இறைவன் கோவை மறைத்தான்; இவளும் கோவை மறைக்கிறாள். அவள் ஒப்பிலாமுலையைக் காட்டினாள்; இவளும் ஒப்பிலாமுலையைக் காட்டுகிறாள். இறைவனுக்குச் சொல்லும்போது அத்தொடர் அம்பிகையைச் சுட்டுகிறது. காதலிக்குச் சொல்லும் போது அது அவள் அங்கத்தைக் குறிக்கிறது.

காதலன் சொல்கிறான்: ஒருவரோடு ஒருவர் பெர்ருதுகின்றபோது தோற்றவர் காட்டுக்கு ஓடிவிடுவார்கள். இங்கே காதலியின் கரம் தாமரையைவிட அழகாக இருக்கிறது. அதன் அழகுக்குப் பங்கேருகமார்கிய தாமரை தோல்வியடைந்துவிட்டது. அது வளத்துக்குப் போய்விட்டதாம்; அவள் கை தாமரையை வளத்துக்கு ஓட்டிவிட்டதாம். வனம் என்பதற்கு நீர் என்றும் காடு என்றும் பொருள்கள் உண்டு. காட்டுக்கு ஓட்டிவிட்டது என்ற பொருள் தொனித்தாலும், தாமரை நீரிலே நிற்பதையே அவ்வாறு சிலேடை நயத்தால் தோன்றும்படி சொன்னான். ‘அத்தகைய கையால் நீ உன்கண்ணை மூடியிருக்கிறாய்’ என்று சொல்கிறான். கண் என்பதற்குரிய சொல்லாகிய ‘கோ’ என்பதைச் சொல்லிப் பசு என்னும் பொருள்பட வைக்கிறான். இனிப் பாட்டைப் பார்க்கலாம்.

பாட்டுஅரி ஆனில்கும் பங்கே
ருகத்தைப் பழித்துவனத்து
ஓட்டிய அத்தத்தில் கோவைக்
கரந்துஒப்பி லாமுலையைக்

காட்டின நீர், மட வீர்; அத
னால்கவி னாந்துறைசை
ஆட்டினர் செம்பொற் றியாகேச
ரேஎன்ன ஆயினிரே.”

[பாட்டுக்களைப் பாடும் வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்யும் தாமரையைத் தம் அழகினால் பழி பெறும்படி செய்து வளத்துக்கு (காட்டுக்கு, நீருக்கு) ஓட்டிய கைகளில் கோவை (கண்ணை, பசுவை) மறைத்து ஒப்பிலாமுலையை நான் காணும்படி காட்டினீர்; பெண்ணே! அழகு நிரம்பிய திருவாவடுதுறையில் திருநடனம் செய்த சொர்ணத்தியாகேசரே நீர் என்று சொல்லும்படி ஆயினீர்.]

இந்தப் பாட்டில் இறைவன் இறைவியின் பசு வடிவத்தை மாற்றி இயல்பான உருவத்தை எடுக்கச்செய்த திருவிளையாடலைச் சிலேடையினால் பெறவைத்தார் ஆசிரியர்; இறைவனைச் செம்பொற் றியாகேசர் என்ற பெயரால் சுட்டுகிறார். திருஞானசம்பந்தருக்குப் பொற்கிழி அளித்ததனால் வந்த திருநாமம் அது. அந்தத் திருவிளையாடலையும் நயம்பட இணைப்பார் ஆசிரியர்.

காதலன் காதலியை அணைந்து இன்புறுகிறான். அந்த இன்ப மயக்கத்தில் அவளைப் புகழ்கிறான். அவளுடைய பருவச் சிறப்பைக் காட்டும் நகில்களைப் புகழ்கிறான். சிற்றின்ப மயக்கத்தில் உள்ளவனான இன்னது சொல்கிறோமென்பதை உணராமல் சொல்கிறான் என்றாலும் இத்தலத்து இறைவன்செய்த திருவிளையாடலை நினைக்கிறான். ‘திருஞானசம்பந்தருக்குச் சொர்ணத்தியாகர் முன்பு அளித்த உலவாக்கிழியில் பொற்றனம், குறைந்தாலும் உன் பொற்றனம் ஒருநாளும் குறையாது’ என்று புகழ்கிறான்.

துறைசையுள் மேவிய சொர்ணத்
தியாகர்முன் தோணிபுரத்து
இறையவ னாரசொன்ன செந்தமிழ்க்
காக இனிது அளித்த
நிறைஉல வாக்கிழிச் செம்பொன்
தனமது நேரிழையாய்
குறையினும் உன்பொன் தனம்ஒரு
நாளும் குறையிலதே.

[தோணிபுரத்து இறையவரை - திரு ஞானசம்பந்தர். செந்தமிழ் - 'இடரினும் தளரினும்' எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம்; இது இத்தலத்தில் பொன் வேண்டிச் சம்பந்தப் பெருமான் பாடியது. நிறை - நிறைந்த. உலவாக்கிழி - எடுக்க எடுக்கக் குறையாத பை. செம்பொற்றனம் - சிவந்த 'பொன்' எனக் குறைய செல்வம், செம்மையாகிய பொலிவு பெற்ற நகில்.]

இது புகழ்தல் என்னும் துறையில் அமைந்த பாட்டு. காதலன் காதலியை யாரும் அறியாமல் கண்டு அளவளாவிச் செல்கின்றான். இதனால் அச்சமும் சோர்வும் காதலிக்கு உண்டாகின்றன. அவளுடைய ஆருயிர்த் தோழி, காதலனிடம் குறிப்பாக எதையாவது சொல்லிக் காதலியைத் திரு மணம் செய்து கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறாள். ஒரு நாள் அவனைக் கண்டு, "அயலார் இவளுக்குப் பரிசம்போட்டுத் திருமணம்செய்துகொள்ள எண்ணுகிறார்கள். அதற்குமுன் இவளை நீ மணம் செய்து கொள்வாயாக" என்கிறாள். 'பிறர்வரை வுணர்த்தி வரைவு கடாதல்' என்னும் துறை இது. வரைவு - திருமணம். கடாதல் - எண்ணத்தைச் செலுத்தல்.

மிகவும் அழகாகவும் சமற்காரமாகவும் பேசுகிறாள் தோழி. "உன்னுடைய நாட்டில் எங்கும் திருமணக் காட்சியாகவே இருக்குமே! காவிரியால் வளம் பெறும் நாடன் நீ. உன் நாட்டில் வயல்களில் அன்னங்கள் ஆணும் பெண்ணுமாக இணைந்து மணம் புரிவனபோலக் காட்சியளிக்கின்றன. மக்கள் எரிவளர்த்து அதில் பொரிசிந்தி மந்திர மோதித் திருமணம் செய்வது போலவே அந்தக்காட்சி அமைந்திருக்கிறது. ஆம்பல் மலர் தீயைப்போலச் செக்கச்செவ்வேலென்று மலர்ந்திருக்க, அதன் மேல் கரையிலுள்ள புன்கமரத்தின் பூவானது பொரியைப்போல விழுகிறது; அங்கே வண்டு ஒலிப்பது மந்திரம் ஒதுவதுபோலத் தோற்றுகிறது. இப்படி உள்ள பொன்னிநாடனே!" என்றுதொடங்குகிறாள் திருமணம்செய்து கொள்ளவேண்டும், என்று சொல்ல வருகிறவள்; அதற்கேற்ற வருணனையைச்சொல்லித் தொடங்குகிறாள்.

வயல்ஆம்பல் புன்குஅலர் வண்டுஒலி
தீப்பொரி மந்திரமா
இயலாய் அனம்மணம் செய்பொன்னி
நாட ;

[வயல்களில் ஆம்பல் தீயாகவும் புன்கு மலர் பொரியாகவும் வண்டின் ஒலி மந்திரமாகவும் இருக்க, இயல்பாக அன்னங்கள் மணம்செய்துகொள்கின்ற பொன்னி பாயும் சோழ நாட்டுக்குத் தலைவனே.]

அடுத்தபடி அயலார்கள் பரிசம்போட்டு அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள எண்ணியிருப்பதைச் சொல்லவருகிறாள். அங்கேதான் தலவரலாற்றை இணைத்துப்பேசுகிறாள். "சொர்ணத்தியாகர் பொன் நல்கியது போல அயலார் இவளுக்குப் பொன்னை வழங்கக் கருதுகின்றார்" என்று அச்செய்தியை உபமானமாகச் சொல்கிறார்.

.....எழில் துறைசை
கயலாய கண்ணிக்குச் சொன்னத் தியாகர்
காணம் நல்க
அயலார் கருதுகின்றார்.....

[அழகிய திருவாவடுதுறையில் வாழும், கயலைப் போன்ற கண்ணையுடைய உன்காதலிக்குச் சொன்னத்தியாகரைப் போலப் பொன்னைப் பரிசமாக வழங்க அயலார் எண்ணுகிறார்கள்.]

"ஆகவே நீ செய்யவேண்டியதை இப்பொழுதே செய்வாயாக" என்று உரைக்கிறாள் தோழி.

, முயல்வாய் உன்னின் ஆவது இன்றே '

[உன்னால் ஆகவேண்டிய திருமண முயற்சியை இன்றைக்கே செய்வாயாக.]

பாட்டு முழுவதையும் பார்க்கலாம் :

வயல்ஆம்பல் புன்கு அலர் வண்டுஒலி
தீப்பொரி மந்திரமா
இயலா அனம்மணம் செய்பொன்னி
நாட எழில் துறைசைக்
கயலாய கண்ணிக்குச் சொன்னத்
தியாகரிற் காணம்நல்க
அயலார் கருதுகின்றார்! முயல்வாய்
உன்னின் ஆவது இன்றே.

“இயற்கைக் காட்சிகளிலே திருமண நிகழ்ச்சியைக் காணத்தக்க நாட்டையுடைய நீ விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்வாயாக” என்று வற்புறுத்துகிறார்.

பின்னும் ஓரிடத்தில் செருந்திமரத்தை வருணிக்க வந்த ஆசிரியர் அதன்மலர் பொன்போல் இருப்பதைக் கருதி, ‘அது சொர்ணத்தியரகர் தருகிற உலவாக்கிழி போலப் பொன்னைத் தருகிறது’ என்று பாடுகிறார்.

வண்டு ஆர் செருந்தி தியாகேசர்
நல்குஉல வாக்கிழிபோல்
தண்டாது அவிழ்பொன் தரும்அர ருரர்.

[உலவாக்கிழி - எடுக்க எடுக்கக் குறையாத பொற்கிழி. தண்டாது - குறையாமல், அரருரர்-திருவாவடுதுறையில் உள்ளவர்.]

வேறு ஓரிடத்தில், ‘சண்பை ஆண்ட கைக்கோர், ஆயிரம் பொன் அருள் சொர்ணத்தியாகர்’ என்று பாராட்டுவார்.

தன் காதலியை மணந்து இல்லற வாழ்வை மேற்கொள்கிறான் காதலன். அப்போது பொருள் ஈட்டுவதற்காகச் சில காலம் அவளைப் பிரிந்துபோக எண்ணுகிறான். பொருள் இன்றியமையாதது என்பதைத் தோழியிடம் சொல்லுகிறான். தான் பொருள் ஈட்டப் போகவேண்டியது அவசியமென்பதை அதனால்குறிப்பிக்கிறான்.

“விசாலமான திருவாவடுதுறையிலுள்ள பெண்ணோ, நல்ல கஸ்தூரி வாசனை கமழும் கூந்தலை உடையவளே” என்று தோழியை விளித்துச் சொல்லத் தொடங்குகின்றான். “இந்த உலகத்தில் பொன்னைவிடச் சிறந்த பொருள் எதுவும் இல்லை. அதை ஈட்டினால் அதனால் யாவரும் மிக்க சிறப்பை அடைவார்கள். ஒப்பிலாமுலை நாயகராகிய சிவ பெருமான் கூட பொன்னால் அல்லவா சொன்னத்தியாகர் என்ற புகழையுடைய பேரைப் பெற்றுத் தம் அரசை ஆண்டனர்?” என்று சொல்லி முடிக்கிறான்.

இந்நா னிலத்துஇல்லை, ஏமத்தின்

மேம்பட்டது; ஈட்டில் அது

தன்னால் எவரும் சிறப்பின்

மிக்கு ஆவர்; தடந்துறைசை

நல்நாவி அம்குழ லாய், ஒப்பி

லாமுலை நாயகரும்

பொன்னால் அன் றோபுகழ்ப் பேர்படைத்து

ஆண்டனர் பொற்புஅரசே.

[ஏமம் - பொன், மிக்கு ஆவர் - மிகுந்து ஆக்கம் பெறுவர், நாவி - மயிர்ச்சாந்து, பொற்பு - பொலிவு; சிறப்பு.]

காதலி தன் காதலனுடன் அளவளாவி இன்புற்றுவிட்டு வருகிறாள்; அப்போது தோழி அவளைப் பார்க்கிறாள்; அவளிடத்தில் சிலமாற்றங்கள் தோற்றுகின்றன; “நீ எங்கே போய் வந்தாய்?” என்று தோழி கேட்டபோது காதலி, “ஒரு சுணையில் ஆடி வந்தேன்” என்று சொல்கிறாள். “அப்படியா! உன்னிடத்தில் உண்டாகியிருக்கும் இந்தச் சிறப்புக்களை அருளும்சுனை சித்துச் சுனை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். நவகோடி சித்தர் இருக்கும் திருவாவடுதுறைச் சிவபெருமானுக்குரிய மலையில் இப்படி ஒரு சித்துச் சுனை இருந்தாலும் இருக்கலாம். நானும் அதில் நீராடலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்று தோழி குறிப்பாகப் பேசுகிறாள். அங்கே திருவாவடுதுறைக்கு நவகோடி சித்தவாசபுரம், என்றபெயருள்ளதை எண்ணுகிறாள். “சுனை வியந்துரைத்தல்” என்னும் துறையில் அமைந்த பாடல் அது.

பருக்கும் தனச்சத் தனமும், ஐம்

பாலில் பரிமளமும்

குருக்கும்மெய் வேர்வும் பெறலாம்

எனின், நவ கோடி சித்தர்

இருக்கும் துறைசைப் பதிமாசி

லாமணி ஈசர்வெற்பில்

உருக்கும்அச் சித்துச் சுனைநானும்

ஆடுவன் ஒண்ணுதலே.

[பெருத்திருக்கும் நகிலில் சந்தனத்தையும், கூந்தலில் நறுமணத்தையும், நிறமுடைய உடம்பில் வேர்வையையும் பெறலாம் என்றால், நவகோடி சித்தர்கள் வாசஞ் செய்யும் திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளிய மாசிலாமணி ஈசுவரர் மலையில், மனத்தை

உருக்கும் அச்சித்துத்தன்மையை உடைய சுனையில் நானும் நீராடுவேன், ஒளிபடைத்த நுதலையுடைய பெண்ணே;

ஐம்பால் - கூந்தல், குருக்கும் - நல்ல நிறம் பெற்றிருக்கும், வேர்வு - வேர்வை.]

காதலனைக்கண்டு அவன் பூசிய சந்தனத்தையும் அவன் சூட்டிய மாலையையும் அணிந்து அவனை அணைந்து அதனாலுண்டான வேர்வை தோன்ற வந்திருக்கிறாள் காதலி; அந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டே இவ்வாறு பகடியாகப் பேசுகிறாள் தோழி.

இத்தலத்தின் விருட்சம் அரசு. அது மிகச் சிறப்பானது; புனிதமுடையது; அதை வலம்வந்தார் நலம் பெறுவர். இவற்றை எண்ணிச் சில பாடல்களைப் பாடியுள்ளார் ஆசிரியர்.

‘காதலனும் காதலியும் கனவிலே அளவளாவுவதை மாற்றித் திருமணம் செய்விக்க வேண்டுமென்று தோழி கருதுகிறாள். காதலியைப் பெற்ற தாயிடம் குறிப்பாக அவள் ஓராடவன்பால் காதல்கொண்டிருப்பதைச் சொல்லுகிறாள்; அவள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இவர்கள் இந்தத் திருமணத்தை முடிக்கமாட்டார்கள் என்று எண்ணிய தோழி காதலனிடம், காதலியை அவனுருக்கே இரவில் யாரும் அறியாமல் அழைத்துச் சென்று அங்கே திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி சொல்கிறாள். அவ்வாறே அவன் தன் காதலியை அழைத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறான். தன்மகள் தன் காதலனுடன் போய்விட்டதை தாய் அறிந்து வருந்துகிறாள்; மற்றவர்களும் வருந்துகிறார்கள்’. இப்பகுதிக்கு ‘உடன் போக்கு’ என்று பெயர்.

அந்தப்பகுதியில் ஒருதுறை, தன் மகள் சென்று விட்டதை அறிந்து அவளைப்பெற்ற தாய் புலம்புகிறாள். ‘நற்றாய் அயலார் தம்

மொடு புலம்பல்’ என்பது இந்தத்துறையின் பெயர்.

“நான் தவம் செய்து இந்த மகளைப் பெற்றேன். முசுருந்தனுக்குப் புதல்வனை அருளிய புத்திரத்தியாகரை வழிபட்டேன்; அவர் திருக்கோயிலில் உள்ள அரசமரத்தின்கீழ் வரங்கிடந்து இவளைப் பெற்றேன். அவள் தன் காதலனோடு, நினைத்தாலும் உள்ளத்தைச் சுடும் பாலைவழியே சென்று விட்டாளே. இந்தப் பெண்ணை வருந்திப் பெற்றதனால்லவா இந்தத்துயரம்வந்தது? பிள்ளையே பெருத மலிகளுக்கு இத்தகைய துயரமே கிடையாதே; இப்படிப்பெண்ணைப் பெறவும் வேண்டாம்; பெற்றுப் பிரிந்து தவிக்கவும் வேண்டாம்” என்கிறாள் பெற்ற தாய்.

அரங்கவை யேகொண்ட புத்ரத் தியாகர் அரசடிக் கீழ்

வரங்கிடந்து ஏழை உயிர்த்தேன்
ஒருமகள்; மற்று அவள்தோள்
உரம்கெழு காணையின் உள்ளினும்
உள்ளம் சுடும் கொடுந்தீச்
சுரம்கடந் தான், அம்ம! வந்திள்
பார்க்குஇத் துயர் இல்லையே!

[அரங்கு அவை - நடமாடும் அரங்காகிய சபையை. ஏழை - ஏழையாகிய யான். உயிர்த்தேன் - பெற்றேன். மற்று: அசை. தோள் உரம் கெழு - தோள் வலிமைபெற்ற. உள்ளினும் - நினைத்தாலும். சுரம் - பாலை நிலம். வந்தி - மலடி.]

இவ்வாறு இத்தலத்தின் பிற சிறப்புக் களையும் அங்கங்கே நயமாக இணைத்துக் காட்டும் தொட்டிக்கலைச் - சுப்பிரமணிய முனிவர் புலமையைத் திருவாவடுதுறைக் கோவையை ஆய்ந்து தோய்ந்து பார்ப்பவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். அவற்றை முழுதும் இங்கே எடுத்துக் காட்ட இடம் ஏது?

அருளுருநிலை

சித்தார்த்தசைவமணி — ஆதினவித்துவான்

[திரு. த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, திருவாவடுதுறை.]

அஃதாவது ஞானவடிவாகிய குரவனது தன்மை. முன் அருளதுநிலை கூறினார்; இங்கே அருளான் ஆம் வடிவினது நிலை கூறுகின்றார்.

இது திருவருட்பயன் என்னும் ஞான நூலிலே ஐந்தாவது அதிகாரமாகக் கூறப்பட்டது. இதனை அருளிச் செய்தவர்கள் மெய்கண்ட சந்தானத்து நாலாங் குரவராகிய ஸ்ரீ உமாபதிதேவநாயனார்.

“ ஏவியிடர்க் கடவிடைப்பட்ட டினைக்கின் றேனை
இப்பிறவி அறுத்தேற வாங்கி ஆங்கே
கூவிஅம் ருலகினத்தும் உருவிப் போகக்
குறியிலறு குணத்தாண்டு கொண்டார் போலும்
தாவிமுதல் காவிரிநல் யமுனை கங்கை
சரசுவதிபொற் றுமரைபுட் கரணி தெண்ணீர்க்
கோவியொடு குமரிவரு தீர்த்தம் சூழ்ந்த
குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்த னாரே”.

குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்து எம்கூத்தனார் இளைக்கின்றேனை, அறுகுணத்து ஆண்டு கொண்டார் போலும் என்க. கோட்டம் - கோயில். கீழ்க்கோட்டம் - கீழைக்கோயில். அது குடந்தைக் கும்பேசுவரர் கோயிலுக்குக் கீழ்பால் உள்ளதாகலின் கீழ்க்கோட்டம் ஆயிற்று; நாகேசுவரசுவாமிகோயிலே கீழ்க் கோட்டமாம். குடந்தை தீர்த்தங்கள் பல வற்றால் விளங்கித் தோன்றுவது. அத்தீர்த்தங்கள் காவிரி, யமுனை, கங்கை, சரசுவதி, பொற்றாமரை என்னும் புட்கரணி, கோவி, குமரி ஆகிய வரும் தீர்த்தங்கள் எல்லாம் சூழ்ந்துள்ள குடந்தையாம். [குடந்தை - குடமூக்கு என்பதன் மருஉ மொழி. குடந்தை - கும்பகோணம் என்பது. இத்தீர்த்தங்கள் எல்லாம் மக்கள் தம்பால் வந்து நீராடித் தொலைத்த பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டுப் பன்னிரண்டு ஆண்டு கட்டுஒருமுறை மகாமக தீர்த்தத்திலேவந்து நீராடுவனவாம். குமரி - கன்னியாகுமரி.

தெண்ணீர்க்கோவி - தெளிந்த நீரையுடைய கோதாவிரி; கிருஷ்ணநதி என்பாரும்உளர். பொற்றாமரை - கும்பேசுவரர் கோயிலின் கிழக்கேயுள்ள தீர்த்தம். இதனை மதுரை மாநகரில் உள்ள பொற்றாமரைத் தீர்த்தம் என்றும் கூறுவர். புட்கரணி - மானிடரால் ஆக்கப்படாத தீர்நிலை; தேவர்களால் நிருமிக்கப்பட்டது. ‘வருதீர்த்தம்’ என்ற குறிப்பு அந்தந்தத் தீர்த்தங்களின் அதிதெய்வங்கள் உருக்கொண்டு வந்து ஆடுகின்ற மகாமக தீர்த்தம். மகாமக தீர்த்தத்தின் வடகரையில் உள்ள ஸ்ரீ விசுவநாத சுவாமி கோயிலின் கண் தீர்த்தத் தெய்வங்களின் திருவுருச் சமைந்திருப்பதை இன்றும் கண்டு தரிசிக்கலாம். மகாமகம் என்பது பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை சிங்கராசியில் குருவருகின்ற காலமாம். அது மாசிமாதத்தில் மகநாளிலே வருவதாம் என்க.

ஏவி - இறைவராகிய தம்மால் இருவினைகளுக்கு ஈடாகச் செலுத்தப்பட்டு. இப்பிறவி இடர்க்கடலிடைப்பட்டு இளைக்கின்றேனை - இப்பிறவியாகிய துன்பக்கடலிலே முழுகி அழிந்துபடும்படி தளர்ந்துள்ள என்னை. (இப்பிறவி) அறுத்து - பிரார்த்தனை கன்மத்துக்கு ஈடாக இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்துத்தொலைத்தபின்பு. கூவி ஏற வாங்கி - அழைத்துப் பிறவிக்கடலினின்று முத்தியங்கரையிலே ஏறும்படி தமது அருட்கரத்தால் எடுத்து, ஆங்கே - அப்போதே. அமர் உலகு அனைத்தும் உருவி - விண்ணவர் உலகம் எல்லாவற்றையும் கடந்து (ஊடுருவி). (ஆங்கே) போக - அவ்வுலகமாகிய தமது சிவலோகத்திலே யான் சென்று சேர, குறி இல் - மாயையின் தன்மை சிறிதுமில்லாத (மாயாரசிகிதராகிய தமது). அறுகுணத்து ஆண்டுகொண்டார் - அருட் குணம் ஆகிய ‘தூய உடம்பினனாதல், இயல்பாகவே பாசங்

களின் நீங்குதல், இயற்கைஉணர்வினா தல், தன் வயத்தனா தல், முற்றும் உணர்ந்தல், முடிவில் ஆற்றலுடைமை, பேரருளுடைமை, வரம்பில் இன்பமுடைமை என்பன என்பால் பதியும்படி அத்துவிதக் கலவிகாட்டி ஆட் கொண்டருளினார். தூய உடம்பினனாதலை இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதற்கண்ணும், இயற்கை உணர்வினா தலை முற்றும் உணர்ந்தற்கண்ணும் அடக்கி 'அறுகுணம்' என்றருளினார். இறைவன் நிற்குணன் எனப்படுதல் மாயா குணமுடையவரல்லர், அருட்குணமுடையவர் என்றபடி.

இதனால் பாசம் நீங்கப்பெற்று இறைவனை அடைந்த உயிர் அவ்விறைவரது அருட்குணங்கள் முழுவதும் தன்மாட்டு விளங்கக் கொண்டு நிற்கும் என்க.

ஆதிசேடன் குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டத்தில் சிவபெருமானைக் காலையில் பூசித்தும், திருநாகேச்சரத்தில் மத்தியானம் பூசித்தும், திருப்பாம்புரத்தில் மாலைக்காலத்துப் பூசித்தும், நாகைக்காரோணத்தில் அர்த்தயாமத்தில் பூசித்தும் பேறுபெற்றான். ஆகலின், 'நாகேசுவரர்' எனத் திருநாமம் இறைவருக்கு இத்தலத்தில் வழங்கப்பெறும்.

“ஒரு பேருழி நீர்ப்பெருக்கில் எல்லா உயிர்களையும் சேரக் கொண்டுவைத்த குடத்தின் மூக்கு இருந்த இடம் என்ற காரணத்தால் 'குடமூக்கு' என்ற பெயர் வந்தது. தம்முள் மூழ்கிறோரது எல்லாப்பாவங்களையும் போக்கும் கங்கையே முதலிய ஏழு பெருந்தீர்த்த மாதர்களும் தங்கள் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு வந்து ஆடும் மகாமகத்தீர்த்தம் பொருந்திய சிறப்புடையது” இத்திருத்தலமாம்.

'சாமியோடு சரச்சுவதியவள், கோடியும் முறையுங்குட மூக்கிலே' என்று திருக்குறுந்தொகையிலும் அருளிச்செய்தனர்.

“பூமருவு கங்கைமுதற்
புனிதமாம் பெருந்தீர்த்தம்
மாமகந்தா னுடுதற்கு
வந்துவழி படுங்கோயில்”

என்று (திருஞானசம் - புராணம் - 409) சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறியருளினார்.

இங்கு நடராசர் சந்திதி விசேடம். 'கூத்தனாரே' என்றதற்கேற்ப இங்குச் சிவகாமியம்மையார் கையில் தாளமேந்தியுள்ளார். இறைவர் திருக்கூத்தாடும்போது இறைவி அதற்கேற்பத்தாளமிடுகின்றார் என்று தமிழ்மறை கூறுகின்றது. “கூடிய இலயம் சதி பிழையாமைக் கொடியிடுமையவள்காண ஆடிய அழகா” (தேவாரம்). சுவாமி - மடந்தைபாகர். அம்மையார் - பெரியநாயகி.

ஆன்மா பிறப்பு இறப்புக்களினின்று நீங்கி முத்தியை அடையவேண்டுமாயின் பிறப்பு இறப்புக்கள் இல்லாத இறைவன் அருளால்தான் கைகூடும்; அவ்விறைவன் பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் ஆகலின். அமர் உலகு - அமரர் உலகு. அன்றியும், பொருந்திய உலகெலாம் என்றனும் ஒன்று. உலகு எல்லாம் என்றது பிரகிருதிமாயை அசுத்தமாயை சுத்தமாயைஎன்னும் மாயைக்கண் உளவாகிய 224 புவனங்களையும் என்க.

குறியில் என்பதற்கு இலட்சியத்தின் கண்ணே எனலுமாம். இறைவன் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடலின் இலட்சியம் சிவத்துவம் விளங்கி உயிர்கள் ஆனந்தவெள்ளத்தில் திளைத்தலேயாம். நிர்வாண தீட்சையில் சாட்குண்யாபாதனம் செய்து சிவத்துவம் விளங்கச்செய்தல்பற்றி அறியப்படும்.

இறைவர் குருலிங்க சங்கம வடிவிலே தங்கி ஆன்மாக்களைப் படிமுறையிலே ஆட்கொண்டருளுவர். இங்கே இலிங்க வடிவாகிய கீழ்க்கோட்டத்துக் கூத்தனாரையே குறித்தாராயினும் அப்பெருமான் ஆசாரிய வடிவிலே நின்று ஆட்கொள்ளும் முறையையே பற்றியதென்க.

இனி, இத்தேவாரத் திருப்பாட்டு சந்தான குரவருள் நான்காமவரான ஸ்ரீ உமாபதிதேவ நாயனார் திரட்டியருளிய 99 தேவாரப் பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பாகிய திருமுறைத் திரட்டின்கண் 42-ஆவது பாடலாக அமைந்துள்ளது. உமாபதிசிவம் அருளிச்செய்த திருவருட்பயன் அதிகார முறையிலே இந்தத் திரட்டும் திரட்டப்பட்ட

டமை காண்க. ஞானதீக்கைத் திருவிருத் தத்தில் (செய் - 8),

“தேசமிகும் அருட்பயின்ற சிவப்பிர காசத்தில் திருந்துபொதுச் சங்கற்ப நிராகரணம் திருத்தி ஆசிலருள் வினுவெண்பாச் சார்பு நூலால் அருள்ளளியில் குறிகூட அளித்து ஞானப் பூசைதக்க காரணமுன் புகன்றதனிற் புரிந்து புணர்விக்கச் சிவஞான போதசித்தி வழிநூல் மாசில்சத மணிக்கோவை முன்னூல் சான்று மருவுதிரு முறைத்திரட்டு வைத்தனன்மன் [னுயிர்க்கே.”

என்றது காண்க.

‘முன்னூல் சான்று மருவு திருமுறைத் திரட்டு’ என்றது ‘முன்னூலாகிய திருமுறை பிரமாணங்களைத் தொகுத்த திரட்டு’ என் னும் கருத்தாகக் கொள்க. இத்திருமுறைத் திரட்டு மூவர் அடங்கண்முறையில் இருந்து உமாபதிசிவம் திரட்டிவைத்த திரட்டாகும். இத்திருமுறைத் திரட்டில் திருஞான-பாடல் கள் 26, திருநாவு-பாடல்கள் 63, சுந்தரர்- பாடல்கள் 10 ஆக 99 பாடல்களும் திரு வருட்பயன் அதிகாரமுறையையே தழுவி: 1. பதிமுதுநிலை - 14, 2. உயிரவை நிலை - 13, 3. இருண்மல நிலை - 6, 4. அருளது நிலை - 8, 5. அருளுரு நிலை - 7, 6. அறியும்

நெறி - 14, 7. உயிர் விளக்கம் - 12, 8. இன்புறு நிலை - 5, 9. அஞ்செழுத்தருள் நிலை - 4, 10. அணைந்தோர் தன்மை - 16 ஆகிய பாடல்களைக்கொண்டு விளங்குகின் றது. திருமுறை ஒழுங்கிலே பாடல்கள் தொகுக்கப்படவில்லையாயினும் கருத்தமைதி கருதியே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திரு முறைத்திரட்டுப் பெரும்பாலும் வழக்கில் இல்லை.

குறுமுனியடிகள் சிவாலய முனிவர் பொருட்டாக இருபத்தைந்து பதிகங்களால் சுருக்கிக் ‘குருவுருவம்’ முதலாகத் திரட்டி யருளினர். இத்திரட்டே அகத்தியர் தேவா ரத்திரட்டு என வழங்கப்பெற்று வருவது. இந்நூல்களைப்பற்றிய விரிவான செய்தி களை திரு. மு. அருணாசலம், M.A., அவர்கள் எழுதிய 14 ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் காண்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் இறைவர் தமது அருட்குறியாகிய சிவலிங்கத்தினின்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு அருள் செய் தமையை நினைந்து, முன்பு திரோத மலத் தால் மறைப்புண்டு இறைவரை மறந்து நின்றநிலை இத்தன்மைத்து என யாவரும் உணரும்படி செய்தருளிய திருத்தாண்டகம் இஃதாம் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

செந்தமிழ் வளர்த்த துறைசை

திரு. த. முத்துக்குமரசாமி,

[மேலாளர், ஸ்ரீ கோமுகீசுவரசுவாமி திருக்கோயில், திருவாவடுதுறை.]

பொன்னி நதிக்குத் தென்பால் உள்ள “ திருவாவடுதுறை ” என்னும் திருத்தலம் பன்னெடுங் காலமாக சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க தெய்வீக சக்தி நின்று இயக்கிய இன்றளவும் இயங்குகின்ற திருத் தலமாகும்.

தமிழ் தெய்வத் தீந்தமிழ். இத்தமிழுக்கு இறைவன் முன்னின்றருளுவான் என்பதை ஞானசம்பந்தர் கண்டார். எவ்வாறெனின் தன் தந்தையார் சிவபாதஹிருதயர் செய்யும் வேள்விக்குப் பொன் வேண்டி ‘இடரினும் தளரினும்’ என்ற அரியதொரு திருப்பதிகம் பாடினார்; பலிபீடத்தில் ஆயிரம் பொற்காசு பெற்றார். இதனை வியந்து நாவுக்கரசர் அவருடைய திருநேரிசையில்,

மாயிரு ஞால மெல்லாம்
மலரடி வணங்கும் போலும்
பாயிருங் கங்கை யானைப்
படர்சடை வைப்பர் போலும்
காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த
கழுமல வூரர்க் கம்பொன்
ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும்
ஆவடு துறைய னுரே.

எனப் பாடியுள்ளது சிந்திக்கற்பாலது. இப் பதிகங்களை முறையாகப் பாராயணம் செய்தால் வறுமை நீங்கும், என்பது அறிஞர் வாக்கு.

பலிபீடத்தில் பார்த்த 1000 பொன்னையும் உள்ளம் நெக்குருக ஞானசம்பந்தர் எடுக்க வந்தபோது ஒரு தீந்தமிழ் மணம் கமழ்ந்து ஈர்த்தது. அஃதே பலிபீடத்துக்குக் கீழ் மறைந்துகிடந்த மாமந்திரம். திருமூலர் மூவாயிரமாண்டு தவமிருந்து ஆண்டுக்கொன்றாக அருளிய திருமந்திரம். அதனைக் காழிப்பிள்ளையார் தன் பொற்கரத்

தால் எடுத்து உலகம் உய்ய வெளிக் கொணர்ந்தார்.

திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் 10-ந் திருமுறை என்பதும், ஆகமத்தின் தேறல் என்பதும் சைவ உலகம் நன்கறியும்.

என்றுமே உள்ளம் உருக ஆண்டவனைப் பாடி அகங்குழைவதே அப்பரடிகளின் பெருமை. இத்தலத்திற்கு வந்து வழிபடும் போது ஆண்டவனைப் பன்முறை விளித்துப் பாடத் திருவுளங்கொண்ட நாவுக்கரசர் பெருமான் “ திருவே, என் செல்வமே ” என்னும் திருத்தாண்டகத்தில் இறைவனை உள்ளம் உருக பதின்மூன்றுதரம் அழைக்கிறார். அருவாயவல்வினை நோய் அடையா வண்ணம் காத்தருளவேண்டும், எனக் கனிவுடன் வேண்டுகிறார். இப்பதிகத்தை நியமமாக மனனம்செய்வோர் வல்வினைச் சிக்கலினின்றும் காக்கப்பெறுவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை. மேலும் அப்பர் அருளிய “மஞ்சனே மணியும் ஆனாய்” என்ற நேரிசையில் “துஞ்சும்போ தாகவந்து துணையெனக் காகி நின்று அஞ்சல்என் றருள வேண்டும் ஆவடு துறையு ளானே” எனப் போற்றுகின்றார்.

வாழும் உயிர்கட்குப் பிறிதொரு துணையில்லை; ஆண்டவனேதான் உறவு. என்பதைத் தானும் உணர்ந்து பிறரும் உணர்ந்துய்யத் திருவுளங்கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவனை “வானநாடனே! வழித் துணை மருந்தே!” என்று பலபடப் புகழ்ந்து பாடியருளிய ‘தக்கேசிப் பண்ணில்’ “ஆறெனக் குறவு அமரர்கள் ஏறே!” என்று உள்ளம் உருகுகின்றார். பிறவிகள்தோறும் இறைவன் ஆட்கொள்கின்றார் என்ற குறிப்பில் “வழித்துணை மருந்தே” என்று கூறுகின்றார். மற்ற உறவெல்லாம் அழியும்

தன்மையை உடையது; இறைவன் உறவு ஒன்றே எஞ்ஞான்றும் நின்று காத்தருள் வது. “எங்கேனும் யாதாகப் பிறந்திடினும் தன்னடியார்க்கு இங்கே என்றருள் புரியும் எம்பெருமான்” என்ற அப்பர் வாக்கு ஈண்டு நோக்கற்குரியது.

இறைவன் தன்னை வழிபடுவோர் விழைவ தெல்லாம் அருளுவான்.* விண்ணினின்று தியாகப்பெருமானை பூவுலகுக்குக் கொண்டு வந்த “முசுருந்தன்” மகப்பேறு கருதி மாசிலாமணி ஈசனை வழிபாடியற்றியபோது அவருக்குச் செம்பொற்றியாகராக, புத்திரத் தியாகராக காக்கி அளித்து, வேண்டும் வரம் அருளினார் என்பதும் இத்தலவரலாறு கூறுகிறது.

ஊனும் உருக உள்ளம் குழைந்துபாடி வழிபடும் மாணிக்கவாசகப்பெருந்தகையார் கோகழிநாதனைக் குருவடிவில் கண்டார். குருவிடம் அயரா அன்பும் நிலைத்த இன்ப மும் வேண்டுகிறார். அதுவே ‘இன்பந்தரு வான் குயிலே’ என்றெடுத்து ‘கோகழி நாதனைக் கூவாய்’ எனப் பாடுகிறார்.

‘பொய்யாத வேதியர் சாந்தை
மெய்புகழா ளாயிரம் பூசுரர்
மெய்யே திருப்புணிசெய்
சீர்மிகு காவிரிக் கரையேய
ஐயா திருவாவடுதுறை அமுதே
என்றுன்னை அழைத்தக்கால்
மையார் தடங்கண் மடந்தைக்கொன்
ருளா தொழிவது மா திமையே !

— திருவிசைப்பா (சேந்தனார்)

திருவிசைப்பா, ‘திருவாவடுதுறையுளானை அழைத்தால் அருள்வான்’ என்ற குறிப்பில் கூறியுள்ளார்.

போகநாத சித்தரின் நன்மாணவராகத் திகழ்ந்த “திருமாளிகைத்தேவர்” இத்தலத் திலேயே தங்கி இறைவனை வழிபட்டும், குரு பக்தியில் சிறந்தவராக இருந்தும் தில்லைக் கூத்தன் பேரில் ஒப்புயர் செப்புதற்கரிய - “ஓளிவளர் விளக்கே” என்ற திருவிசைப்பா அருளியுள்ளார். இவ்வாருக நாயன் மார்க்

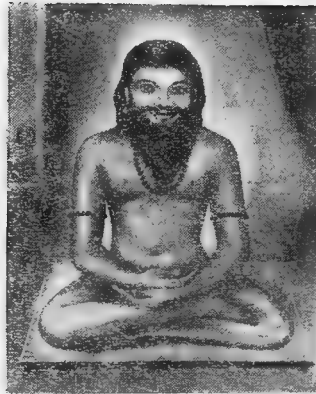
ளும் அடியார்களும் பேணிவளர்த்த பெருந் தமிழ் ஆதீனத்திலும் இன்றுவரை பல்கிப் பெருகி பல்லாற்றாலும் வளர்ந்துவருகிறது.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத் தனன் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யு மாறே” என்றருளியதையும், “நாளும் இன் னிசையால் தமிழ்பரப்பும் ஞானசம்பந்தன்” என்பதையும் சிந்திக்குங்கால் சைவமே தமிழ்-தமிழே இறை என்ற முடிவு ஏற்படும். இதனைப் பல்லாற்றாலும் தெளிந்த துறைசை ஆதீன குருமகா சந்திதானங்கள் அதாவது மூன்றாவது பட்டத்தமர்ந்து அருளாட்சி புரிந்த ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் அவர்கள் தசகாரியம், சன்மார்க்க சித்தியார் சிவாச்சிரமத்தெளிவு, சித்தாந்த பஃரெடை, சித்தாந்த சிகாமணி, உபாய நிட்டை வெண்பா, உபதேச வெண்பா, நிட்டை விளக்கம், அதிசயமாலை, நமசிவாயமாலை என தமிழ்ச்செய்யுள் நூல்களாக பத்து அருளியுள்ளார். இவ்வாதீனத்தில் அருளா ளர்களாக வாழ்ந்த தொட்டிக்கலை, சுப்பிர மணிய முனிவர் என்பவரும், கவிராட்சச கச்சியப்ப முனிவர் என்பவரும், பல பிரபந் தங்கள் அருளி இருக்கின்றனர், அவைகளை இன்றளவும் பலர் பார்வையணம் செய்து பயன் பெறுகின்றனர்.

ஆதீன ஆரம்பத்திலிருந்து இன்று வரை தமிழுக்காகவும் சைவத்திற்காகவும் எல்லா குருமகா சன்னிதானங்களும் அரிய பெரிய ஆக்கவேலை செய்திருக்கிறார்கள். இலக்கண இலக்கிய புராண சாத்திர தோத் திர நூலெல்லாம் இங்கிருந்தே வெளியாகி இருக்கின்றன. மேலகரம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் காலத்தில் தமிழுக்காகவே தன்னு டைய வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த மஹா வித்வான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களும், அவர்களின் மாணக்க ராகிய உ.. வே. சாமிநாதையர் அவர்களும் அதுவரை அச்சு ஏறாத பல ஏட்டுப் பிரதி களைச் சோதித்து ஆதீன ஆதரவில் அச் சேற்றி இருக்கிறார்கள். ஆதீன குருமகா சன்னிதானங்கள், அவர்களின் ஆதரவில் வாழ்ந்த திருக்கூட்டத்து தம்பிரான்கள், ஆதீனப் புலவர்கள் முதலியோர் யார் யார்

எந்தெந்தவகையில் தமிழை வளர்த்தார்கள் என்று எழுதப்புகின் ஏட்டில் அடங்கா. அவை அனைத்தும் அறிஞருலகம் அறியும். மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளிய 'மாபாடியமே' சித்தாந்த சாத்திரத்தின் திறவுகோல். அவர்கள் எத்தனையோ யாப் பிலக்கண நூல்கள் பல ஆக்கியுள்ளமை அறிஞருலகம் அறியும். அதன் வழியில் தற்போதைய, இருபத்திரண்டாவது ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமகா சன்னிதானம் அவர்களும் திரு

மந்திர மாநாடு, சித்தாந்த சைவ மாநாடு, தமிழ்நூல்கள் வெளியீடு, தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்தல், விழாக் காலங்களில் தக்கோரைக்கொண்டு பிரச்சாரம் செய்வித்தல் முதலியன செய்து வருகிறார்கள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என விளங்குகின்றது. தமிழ்வளம் ஓங்கி வளர்ந்து வருகிறது. ஆகவே இதனைச் செந்தமிழ் வளர்த்த துறைசை எனக் கூறுவதில் வியப்பில்லைன்றோ.

கோச்செங்கட்சோழ நாயனார்

[திரு. ஆத்ரேய ராமசேஷன், எம். ஏ., கும்பகோணம்.]

தெருண்ட வாயிடை நூல்கொண்டு சிலந்தி
சித்திரப் பந்தர் சிக்கென இயற்றச்
சுருண்ட செஞ்சடை யாய்அது தன்னைச்
சோழன் ஆக்கியதொடர்ச்சிகண்டடியேன்
புரண்டு வீழ்ந்துநின் பொன்மலர்ப் பாதம்
போற்றி போற்றினன் றன்பொடு புலம்பி
அருண்டென் மேல்வினைக் கஞ்சிவந் தடைந்
ஆவ டுதுறை ஆதிஎம் மாணே. [தேன்
— சுந்தரமூர்த்திகவாயிகள் தேவாரம்]

திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலை வழி
பட வருகின்றார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.
அப்பொழுது கோச்செங்கட்சோழ நாயனார்
ரது நினைவு அவர்க்கு வருகின்றது. நமது
தேவார ஆசிரியப்பெருமக்கள் திருக்கோயில்
களை வணங்கிப் பதிகம் அருளிய காலத்து,
அத்திருக்கோயில்களின் வரலாறுகளையும்
காட்டிச் சென்றுள்ள திறம் போற்றற்கு
உரியது. கோச்செங்கட் சோழர் “எண்
தோள் ஈசர்க்கு எழில்மாடம் எழுபது
செய்து உலகாண்ட திருக்குலத்து வளச்
சோழன்” என்று திருமங்கையாழ்வாரே
போற்றுகின்ற பெருமை கொண்டவர்.
கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்
வாழ்ந்த இச்சோழமன்னர் தமது புண்
ணியப் பேரால் இறைவர்க்கு எழில்மாடங்
கள் பல சமைத்தார். இவரது முன்னைப்
பிறவியின் செயலை நினைப்பூட்டுவதாக இவ
ரமைத்த திருக்கோயில்கள் மாடக்கோயில்
களாக விளக்கமுற்றன.

இச்சோழநாயனார் நமது திருவாவடு
துறைத் திருக்கோயிலுக்கும் திருப்பணி
செய்துள்ளமையைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி
கள் தமது தேவாரப் பாகரத்தில் நினைவு
கூர்கின்றார். அடிமையை அளக்கும் ஆவடு
துறையரனார்-அம்பொன் ஆயிரம்கொடுத்த
ஆவடுதுறைப் பெருமான், கோச்செங்கட்
சோழநாயனாரையும் ஆட்கொண்டதில்
வியப்பில்லை.

துறைசைப்புராணத்தில் அறுபத்தைந்தா
வது அத்தியாயம் “செங்கட்சோழர் திருப்
பணியும் சிவார்ச்சனையும் செய்தது” என்ற
தலைப்பைக்கொண்டுள்ளது. அவ்வத்தியா
யத்தில் கூறப்படும் வரலாற்றுச் செய்தி
சுவைபட அமைந்துள்ளது.

மேருகிரியில் இருக்கின்ற ஒருமுனிவர்,
வெண்ணாவற் பழம் ஒன்றை எடுத்துக்
கொண்டு திருக்கயிலை இறைவர் முன்பு
போய்த் திருவடிகளை வணங்கி, அந்நாவற்
பழத்தை இறைவரது திருக்கரத்தினில்
கொடுத்திடவும், அதனை இறைவர் வாங்கி
திருவாயினில் வைத்துச் சாப்பிட்டு அக்கனி
யின்விதையினை அம்முனிவனுக்குக்கொடுக்க
அப்பிரசாதத்தை வாங்கி உண்டு அங்கு
வணங்கி எதிரிலே இருக்கும் அம்முனிவரது
வயிற்றில் அவ்விதையானது பொருந்திஒரு
வெண்ணாவல் மரமாய் முளைத்து எழவும்,
இறைவர் அதனைக்கண்டு, “முனிவனே!
பூலோகத்தில் காவிரியின் வடகரையிலே
தேவர்களும் வணங்கும்படியான ஓர் தலம்
உள்ளது. அதில் நீபோய் அமர்ந்திருப்பா
யாயின் உன்னுடைய நிழலிலே நாம் அமரு
வோம்” என்று அம்முனிவனுக்கு அருள்
செய்தார். அவ்வாறே முனிவனும் வெண்
னாவல் உருவாகி அங்கே நிற்க, இறைவர்
உமையைப் பார்த்து “நீ, முனிவனது
நிழலில் எம்மைப் பூசிப்பாயாக” என்று
விடைகொடுத்தனுப்ப, பார்வதிதேவியாரும்
கயிலையிலிருந்து வந்து அப்புவால் சிவலிங்
கம் அமைத்து, சுந்திர புஷ்கரணிக்கு அரு
கில் விளங்கும் வெண்ணாவலின்கீழ் இலிங்
கத்தைவைத்து அருச்சுணபுரிய இறைவனும்
அங்கு உவந்து வீற்றருளினார்.

அவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற யானை
யொன்று அதிசயமாக அமைந்த அந்தச்
சிவனுருவைக் கண்டு, “எனது கொடுவினை
தீர்ந்து ஞானம் பொருந்தும் நாள் வந்
துற்றது ஆதலால் இச்சிவனுருவைப்பூசிக்

கும் பேறடைந்தேன்' என்று இறும்புதெய்தி அப்புலிங்கத்திற்கு அபிடேக ஆராதனைகளை இயற்றி வழிபட்டு வந்தது. அந்நாளில் ஓர் சிலந்தியானது அந்த இலிங்கத்தின் மீது சருகுபடியாமல் தன்வாயில் ஊறும் தூலால் பந்தவிடும் பணிசெய்து வணங்க, அதனைக்கண்ட யானையானது, நூற்பந்தரைத் தினைப்போதும் இல்லாமற் போம்படி நாள் தோறும் அழித்து வந்தது. அது கண்டு சினங்கொண்டது சிலந்தி! 'என்னைச் சிறிய பிராணியென்று எண்ணி இந்த யானையானது எனதுபணியைச்சிதைப்பது ஏன்?' என்று வெகுண்டு அந்த யானையின் துதிக் கையுள் சென்று துளைக்க, யானையும் அலறி வீழ்ந்து உருண்டு துதிக்கையை நிலத்தில் மோதி அடித்து இறந்தது; அச்சிலந்தியும் இறந்தது. இறைவர் விடைமீது அமர்ந்து அந்த யானைக்குக் காட்சிநல்கி, அதற்குச் சிவலோக வாழ்வளித்து, அவ்வனத்திற்கும் 'ஆனைக்கா' எனும் பெயர் விளங்க அருள் செய்தார். சிலந்திக்கோ, 'நீ அரசனாகத் தோன்றி திருப்பணி பலசெய்து நமது சேவடி நீழலில் சேர்வாயாக' என்று அருள் செய்து மறைந்தார்.

வரங்கொண்ட அச்சிலந்தி, சோழர் குலத்திலே சுபதேவனுக்கும் கமலவதிக்கும் திருமகவாக அடைந்தது. சோதிட வல்லுநர்கள் இக்குழவி இறைபணிக்கு உரியவனாயும், மூவுலகையும் ஆளும்படியான ஒரு அரசனாகவும் வாழ்வான் என்று கூறினார்கள். குழவி பிறந்தவுடனே கமலவதி தனது குழந்தையை எடுத்து "என்கோச் செங்கணானே" என்று கூறி உச்சிமோந்து குழந்தையை அணைத்துத் தன் ஆவியை நீத்து இறைவனுலகை அடைந்தாள்.

சுபதேவன் தனது அருமைக் குழந்தையை நன்கு வளர்த்து முடிசூட்டி அரசாளச் செய்தான். கோச்செங்கட் சோழரும் பல சிவாலயத் திருப்பணிகளை மேற்கொண்டு, திருவானைக்காவில் வெண் நாவலோடும் இறைவனுக்குத் திருக்கோயில் அமைத்து, மதில், மண்டபம், கோபுரம், நந்தவனம் முதலியன அமைத்து மற்றுமுள்ள சிவதலங்களிலும் திருப்பணிகள் பல செய்து திருவாவடுதுறையை வந்தடைந்தார்.

கோச்செங்கட் சோழர், அரசவனம் அடைந்து ஒப்பிலாமுலை அம்மையினது திருவடிகளை வணங்கிக் கண்குளிரத் தரிசித்து, மாசிலாமணிப் பெருமானது அழகு கண்டு மனமுருகி வணங்கி, சிரசின்மீது கைகுவித்துத் தோத்தரித்து, பின் திரவியப் பொற்றியாகர் திருவடிபணிந்து மனக்குறைகள் நீங்கி, திருவருட்டுறை மடத்தையடைந்தார். அந்த மடத்திலிருந்துகொண்டு ஆலயத் திருப்பணிகளைச் செய்வித்தார். சிவார்ச்சனை செய்தற்குவிரும்பி ஒருசிவலிங்கத்தைச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பிரதிட்டை செய்த இலிங்கத்திற்குப் பக்கமாகக்கிழக்கில் சிவாகம விதிப்படி பிரதிட்டை செய்து, கிரியாபூசை நலம்பெற்று விளங்கவேண்டித் திருமஞ்சனம், வாசனைகலந்த சந்தனம், ஆபரணம், மலர் மாலைகள், பரிவட்டம், நிவேதனம், தூபதீபம் இவைகளுடன் அந்த லிங்கத்தைப் பூசித்து தோத்திரங்கள் பாடி, வேண்டிய வரங்களைப்பெற்று மாசிலாமணி மீசனின் சன்னிதியில் வணங்கி விடைபெற்று, தில்லையை அடைந்து குஞ்சிதபாதத்தை வணங்கி, தில்லைவாழந்தணர் கட்டு மாளிகை அமைத்துக் கொடுத்துச் சிலநாள் அங்கிருந்து பின்னர் நடராசப் பெருமானின் திருவடி நீழலை அடைந்தார்."

[துறைசைப் புராணம் - வசனம் - பக்கம் 374 - 378 திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடு எண்: 147]

திருவாவடுதுறையில் கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் பிரதிட்டை செய்துள்ள இலிங்கம் சோழலிங்கம் எனவும், சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பிரதிட்டை செய்த இலிங்கம் சேரலிங்கம் எனவும் போற்றப் பெறும்.

கோச்செங்கட் சோழ நாயனாருடைய கோயில்கள் மாடக்கோயில்கள் எனவும் பெருங் கோயில்கள் எனவும் போற்றப் பெறுவன. "பெறுக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும் பெருங்கோயில் எழுபதினோடெட்டும்" என்று வரும் அப்பர் சுவாமிகளது அடைவு திருத்தாண்டகப் பகுதி கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் அமைத்த கோயில்களைக் குறிப்பிடுகின்றன என்று

கருதலாம். ஆழ்வாரும் “எண்டோளீசர்க்
கெழில் மாடம் எழுபது செய்து” என்று
கோச்செங்கட் சோழ நாயனரைக் குறிப்பது
இச்செய்தியை உறுதிப்படுத்தும். அவ்வா
ருயின் இந்நாயனார் திருப்பணி செய்த
கோயில்கள் எவை? என்ற ஆராய்ச்சி எழுந்
தது. அதன் பயனாக இதுவரை சுமார் முப்ப
துக்கும் மேற்பட்ட தலங்கள் கிடைத்துள்
ளன. அவை வருமாறு :-

திருவாளைக்கா, ஆக்கூர், அம்பர், அம்பர்
மாகாளம், அரிசிற்கரைப்புத்தூர், திருவழுந்
தூர், ஆவூர், கீழ்வேனூர், திருக்குடவாயில்,
சிதம்பரம், சிக்கல், தண்டலை நீனேறி, திருத்
தலைச்சங்காடு, தேவூர், திருநல்லூர், திரு
நறையூர், சித்தீச்சரம், நன்னிலம், நாலூர்,
பழையாறை வடதளி, திருப்பெண்ணாகடம்,
திருமருகல், திருவிற்ருடி, திருவிழிமிழலை,
வைகல், வலிவலம், திருநாங்கூர், சாய்க்காடு,
தூங்காணைமாடம், திருநின்றியூர், பாகூர்,
திருவாவடுதுறை, குடந்தை என்பன.

இத்தலங்களை ஒருவாறு அங்கங்கே
கிடைத்த செய்திகளையும் தேவாரக் குறிப்புக்
களையும் கொண்டு கோச்செங்கட் சோழ
நாயனருடன் தொடர்புபடுத்திக் காண
ஆதாரங்கள் உள்ளன. கோச்செங்கட் சோழ
நாயனருடைய கோயில் பணிகளைக் கால
ஆராய்ச்சியுடன் விரிவாக வெளியிட ஆய்வு
நடைபெற்று வருகிறது.

இத்தகைய பெருமை பலகொண்ட
கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் திருப்பணி
கொண்ட தலங்களுள் சிறந்து விளங்கும்
திருவாவடுதுறை திருக்கோயில் கும்பாபி
ஷேகம் கோலாகலமாக நிகழ்வுறும் இந்
நன்னாளில் தென்னவனா யுலகாண்ட கோச்
செங்கட் சோழ நாயனரை நாம் நினைத்துப்
போற்றுவோமாக.

வெண்ணாவ லிறைக்கொளி நூற் பந்தர் செய்த
வியன் சிலம்பி யதுவழித்த வெள்ளாளைக்கை
யுண்ணாடி கடித்தவுட லொழியச் சோழ
னுயர்குலத்துச் சுபதேவன் கமலத்தோங்கும்
பெண்ணாகி யவள்வயிற்றில் வைகிச் செங்கட்
பெருமானுய்த் தென்னவராய்ப் பெருங்

[கோயில்பலவுங்
கண்ணாவித் துயர்தில்லை மறையவர்க்கு முறையுள்
கனகமய மாக்கியருள் கைக்கொண்டாரே.

— திருத்தொண்டர் புராணசாரம்

திருஞானசம்பந்தர் அம்பர், அரிசிற்
கரைப்புத்தூர், திருவாளைக்கா, தண்டலை
நீனேறி, வைகல் முதலிய தலப்பதிகங்களி
லும்; திருநாவுக்கரசர் குறுக்கை, குடந்தைக்
கீழ்க்கோட்டம், பாகூர், சாய்க்காடு, திரு
வாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமறைக்காடு,
திருவேகம்பம் முதலிய தலப்பதிகங்களிலும்;
சுந்தரர் நன்னிலம், திருநின்றியூர், திருவா
வடுதுறை, திருப்புன்கூர் முதலிய தலப்
பதிகங்களிலும் இதனைப் போற்றியுள்ளனர்.

தெருண்ட வாயிடை நூல்கொண்டு சிலந்தி சித்திரப் பந்தர் சிக்கென வியற்றச்
சுருண்ட செஞ்சடை யாயது தன்னைச் சோழ னுக்கிய தொடர்ச்சிகண் டடியென்
புரண்டு வீழ்ந்துதின் பொன்மலர்ப் பாதம் போற்றி போற்றியென் றன்பொடு புலம்பி
கூண்டென் மேல்வினைக் கஞ்சிவந் தடைந்தேன் ஆவடுதுறை யாதியெம் மானே.

சேக்கிழார்தரும் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள்

[திரு. மு. அருணாசலம், எம். ஏ.,]

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உலகமெங்கும் மக்கள் மனத்தை ஆட்கொண்டுள்ள புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் என்று சொல் ஸ்ப்படுபவை, உழைப்பே உயர்வானது, மக்கள் எல்லோரும்ஓர்குலம், பெண்களுக்கு எல்லாஉரிமையும் உண்டு என்பனபோன்ற சில, 'பண்டைக் காப்பியம் ஒன்று பேரிலக் கியமாக வேண்டுமானால் அது பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியதாய் இலங்கல் வேண்டும்' என்று ஆங்கில நூல் வல்லார் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இந்த இலக்கணத்துக்குப் பெரிய புராணம் ஒத்து வருகிறதா என்பதை இங்குப்பார்க்கலாம்.

உழைப்பே உயர்வு :

சேக்கிழார் 'என்கடன். பணிசெய்து கிடப்பதே' என்று சொல்லுகின்ற அப்பர் சுவாமி வழியில் வந்தவர். இவர் நூலில் தாழ்ந்த குலத்தவராக வாழ்ந்த நாயன்மார் பலர். அவர்கள் அனைவரும் உடலை வருத்தி உழைத்தவர்கள். திருக்குறிப்புத் தொண்டர் துணி வெளுத்துக் கொடுத்தலாகிய தொண்டு செய்தவர். குயவர் ஒருவர் தாம் உழைத்துத் திருவோடு செய்து கொடுக்கிறார். சாலியர் ஒருவர் தாம் உழைத்துத் துணித்தானம் செய்கிறார். ஒருவர் கோவணம் நெய்து கொடுக்கிறார். குருடரான தண்டி அடிகள் கூட தம்முடைய உடலை வருத்தி உழைத்துத் திருக்குளப்பணி செய்கிறார். திருநாளைப் போவாரும் போர்வைத் தோல், விசிவார், தந்திரி, கோரோசனை என்பன ஆலயத்துக்கு அளிக்கும் தொண்டு உடையவர். இங்கெல்லாம் உடல் உழைப்புப் பெருந் தொண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

உடல் உழைப்பின் உயர்வை அப்பர் சுவாமிகள் வரலாற்றிலிருந்தே நன்கு அறிய முடியும். திருவீழிமிழலைப் பஞ்சத்தின்போது அங்கு அப்பரும் சம்பந்தரும் சென்றிருந்தார்கள். பஞ்சத்தைத் தீர்க்கவேண்டி இரு

வரும் படிக்காசு பெற்றார்கள். அப்பர் வாசி இல்லாக் காசுபெற, ஞானசம்பந்தர் பெற்ற காசுக்கு வாசி தரவேண்டியிருந்தது. இதனைக்குறித்து அடியவர் சம்பந்தரிடம் கூறிய போது, சம்பந்தர் கூறுகின்றார். 'திருநாவுக் கரசர் பெற்ற காசு உடல் தொண்டால் பெற்ற காசு. ஆதலினால் அந்தக் காசுக்கு வாசி இல்லை'. எனவே அப்பர் சுவாமிகள் செய்த கைத்தொண்டு, அதாவது உழவாரப் பணி, சிவபெருமானால் மதிக்கப்பெற்றது. அதன்பொருட்டு அவர் கொடுத்த காசுக்கு வாசி தரவேண்டியதில்லை என்று சம்பந்தரே கருதிக் கூறியதாக சேக்கிழார் எடுத்துக் காட்டுகிறார். உழைப்பின் சிறப்புக்கு இதனினும் சிறந்த சான்று வேண்டுமெனில், அப்பர் சுவாமிகள் சரீரத் தொண்டில் நின்றவர்; அதாவது உழவாரப்பணியில், இன்றும் கூட, தமிழ்நாட்டிலுள்ள எல்லாக் கோயில்களிலும் அவர் சிலையின் கையில் உழவாரப்படையைக் காணலாம். 'கந்தை மிகையாம் கருத்தும் கைஉழவாரப்படையும்' எனச் சேக்கிழார் தவறாது பாடுகிறார். அப்பர் தாம் சென்ற கோயில்களிலெல்லாம் கையில் உழவாரம் ஏந்தி ஆங்காங்கிருந்த தருப்பைகளையும் புல் பூண்டு முதலியவற்றையும் களைந்து அப்புறப்படுத்தி வந்தார். இந்நிலை பற்றியே, அவர் செய்துவந்த உடல் தொண்டு சரியை என்று பெயர்பெற்றது.

கணநாத நாயனார் வரலாற்றில் ஒரு சுவையான செய்தியைக் காண்கிறோம். இவர் ஞானசம்பந்தர் காலத்தின் பின் காழிமா நகரத்தில் மறையவர் குலத்தில் தோன்றியவர். சரியைத் தொண்டு செய்வார்க்கு இவர் பயிற்சி கொடுத்து அவர்களைச் சிறந்த தொண்டர் ஆக்கினார்.

மேய அத்திருத் தொண்டினில் விளங்குவார் விரும்பிவந் தனைவார்க்குத் தூய கைத்திருத் தொண்டினில் அவர்தமைத் துறைதொறும் பயில்விப்பார்.

நல்ல நத்தன வனப்பணி

செய்பவர் நறுந்துணர் மலர்கொய்வோர்
பல்பணித்தொடை புனைபவர்

கொணர்திரு மஞ்சனப் பணிக்குள்ளோர்
அல்லும் நண்பகலும்திரு

அலகிட்டுத் திருமெழுக் கமைப்போர்கள்
எல்லை யில்விளக் கெரிப்பவர்

திருமுறை எழுதுவோர் வாசிப்போர்.

என்று இவ்வாறு இவர் தொண்டுகளுக்குப் பயிற்சி கொடுத்த செய்தி வரலாற்றிலேயே மிகவும் புதிய செய்தி. இவர் சுந்தரர் காலத்துக்கு முற்பட்டவர். திருமுறை எழுதுவோர்க்கும் வாசிப்போர்க்கும் பயிற்சி கொடுக்கிறார். தேவாரத் திருமுறைகள் நம்பியாண்டார் நம்பியால் சுந்தரர்க்குப் பின்னரே தொகுக்கப்பட்டன. ஆதலால் சேக்கிழார் கூறுகின்ற திருமுறை என்பது தேவாரம் என்றே பொருள் செய்யத்தக்கது. திருமுறை என்ற சொல்லாட்சி பிற்பட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டு பயிற்சிகள் மலிந்த காலம். இருப்பினும், உடல் தொண்டு செய்வதற்காகச் சுமார் ஆயிரத்து முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் கணநாதர் ஒருபயிற்சிச் சாலை நடத்தினார் என்பது என்றைக்குமே வியப்பளிக்கும் அரிய நிகழ்ச்சி.

பெண்கள் உயர்வு :

சமூக இயல் என்ற துறைபற்றிப் பெரிய புராணத்தைப் பல கோணங்களிலிருந்து ஆராய முடியும். அவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று பெண்களுக்குத் தம் காப்பியத்துள் ஆசிரியர் என்ன இடம் கொடுக்கிறார் என்பது. உலகத்தில் பல நாடுகளில், இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க காலம் வரையில், பெண்களை ஓர் உடமை போலக் கருதி வைத்திருந்தார்களே யன்றி, சுதந்திரம் உடையவர்களாகக் கருதியதில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டில்கூட பெண்களுக்கு இந்திய நாடு அளித்துள்ள வாக்குரிமை உலகம் எங்குமே இல்லாத முற்போக்குச் செய்தி. ஆதலால், நம்நாட்டில், முற்காலத்தில் பெண்கள் எவ்வாறு கருதப்பெற்றார்கள், சேக்கிழார் என்ன சொல்லுகிறார் என அறிவதில் நமக்கு ஆர்வம் எழுதலியல்பே.

சங்க நூல்களில் அவர்கள் சுதந்திர முடையவர்களாயும், வீராங்கனையும்களாயும், புலமை வாய்ந்தவர்களாயும், கலை வல்லவர்களாயும், உயர்ந்த மனித ஒழுக்கத்தைப் பேணிக் காப்பவர்களாகவும் இருக்கக் காண்கிறோம். கைம்மை வாழ்க்கையைக் கடித்து பேசும் பூதப்பாண்டியன் தேவியையும் அங்குக் காண்கிறோம். காப்பியத்துறையில் பார்த்தால், சிலப்பதிகாரமென்ற ஒரு பெருங்காவியம், கண்ணகியின் சிறப்புரைத்தற்கென்றே எழுந்தது. அவள் கற்பின் மிக்காள், வீரத்திலும் மிக்காள், தன் சுதந்திரத்தையும், கணவன் நற்பெயரையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு உலகத்தையே எதிர்க்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறாள். அதே காவியத்தில், காண்கிற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனுடைய தேவி, 'கண்வனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்' என்று சொல்லி, கணவனிழந்த மறுகணமே உயிர் நீக்கிறாள். மணிமேகலை சமய ஆராய்ச்சியில் புகுந்து, நாடு முழுவதும் சஞ்சரிக்கிறாள். பெருங்கதையின் கதாநாயகி வாசவத்தைத் தன்னிறைவு மிக்க ஒரு அரசகுமாரியாக இருக்கிறாளே அன்றி, பாத்திரப் படைப்பாக இல்லை. சிந்தாமணி சூளாமணியில் வரும் பெண்கள், சுகபோகத்துக்கென்று அமைந்த பொம்மைகள்; பாத்திரங்கள் அல்ல. கம்பரில் தான் பாத்திரப் படைப்பைப் பார்க்கிறோம். அங்குத் தசரதன் மனைவியர் மூவரும் ஆகட்டும், சீதையே யாகட்டும், மண்டோதரி, சூர்ப்பனகை, கூனி போன்றவர்கள் ஆகட்டும், ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி உயிரும் உணர்வுப்படைத்த மிக்க சிறப்பான பாத்திரங்களாக அமைந்து இருக்கிறார்கள். இது நன்கு அறியப்பட்ட பொருளாதலின் இங்கு விரிக்கவில்லை.

பெரியபுராணத்துப் பெண்டிரை அடுத்துப்பார்க்கிறோம். முக்கியமானமூவர்: புனிதவதியார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார். புனிதவதியார் கணவனுக்கு உறுதுணையாய் நின்று இல்லறம் நடத்தி வந்த போது, அவன் அவனிடம் விளக்கம் பெற்றிருந்த தெய்வ அருள் நிலையைக் கண்டு அஞ்சி அவனைத் தெய்வமாக வழிபடுகிறான். கணவனுக்கு என்று ஏற்பட்ட அழகு

பொருந்திய உடலை அவன் விரும்பாத போது வெறுத்து, புனிதவதி என்று பெயர் பூண்டிருந்த இளம்பெண், பேய்வடிவம் வேண்டிப் பெறுகிறார்.

காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்க்கை ஒரு பேரருள் நிலையை விளக்குமாறு சேக்கிழாரால் சொல்லப்படுகிறது. இதில் சிந்திக்கத் தக்க ஓர் இடமும் உண்டு. காலம் களப்பிரர் மதுரையைக்கைப்பற்றி ஆட்சிசெய்தகாலம். பெண்களுக்குத் தாழ்மை ஏற்பட்டிருந்த காலம். புனிதவதியார் தம்கணவனைக்காண வேண்டி மதுரை அடைகிறார். மதுரை களப்பிரர் தலைநகர். சென்றவர் தம்உடலை வைத்திருக்க விரும்பாமல் பேய்வடிவு பூணுகிறார். இதுவே சிந்திக்கத்தக்க பொருள்.

இறைவனிடமே அடிமை பூண்டு எல்லோருக்கும் தந்தையான பரம்பொருளாலேயே அம்மையே என அழைக்கப்பெற்று, பெருமானது திருநடனத்தைத் தரிசித்துக் கொண்டே இருக்கும் பெருவாழ்வு பெறுகிறார். ஞான சம்பந்தர் ஆகியோராலும் போற்றப் பெற்ற செய்தியையும் காண்கிறோம். இறைவன் மீது சுவை மிகுந்த பாடல்கள் பாடுகிறார். காலத்தையும் பக்குவ முதிர்வையும் ஓட்டி, தம் பாகரங்களை மூத்த திருப்பதிகங்கள் என்று கூறவும் பெறுகிறார். சம்பந்தராகியோர் பதிகங்கள் இளையதிருப்பதிகங்கள் ஆகின்றன. இவருடைய அந்தாதி ஒன்றுமட்டும் 'அற்புதத் திருவந்தாதி' இவ்விதமாக, எல்லாவிதத்திலும் இவருடைய பக்குவமும் ஓப்பற்ற தனி நிலையும், சைவ சமயத்திலேகூட வேறுயாருக்கும் கிட்டாத பெருநிலையாகும். மூத்த திருப்பதிகங்கள் என்ற பெயருக்கேற்ப மிகவும் பழமையான அடங்கண்முறை ஏடுகளில் முதலில் அம்மையார் திருப்பதிகங்கள் இரண்டையும் எழுதி, பின்னரே தோடுடைய செவியன் என்ற திருமுறைப்பாசுரம் தொடங்கப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

திலகவதியாரின் நிலை ஒரு தியாகமும் வைராக்கியமும் பொருந்திய நிலையாகும். மணமாகாதிருந்துங்கூட, தாய் தந்தையரால் மணம் பேசப்பட்டார் என்ற ஒரு கார

ணத்தால் தமக்கு நிச்சயித்த கலிப்பகை போரில் இறந்தார் என்ற செய்தி அறிந்தவுடன், உயிர் துறக்கத் துணிந்தார். பின் தம் தம்பியார் உளராகவேண்டும் என்ற தயாவினால், அப்பெண்மணி ஈரல் தாங்காது அனைத்துயிர்க்கும் அருள்தாங்கியிருந்தார். அத்தம்பியார் புறச்சமயம் சார்ந்த போது இறைவனை வேண்டி ஆட்கொள்ளச் செய்தவர். புறச்சமயத்திலிருந்துகொண்டு 'கொடிய சூலை நோயால் துன்புற்றேன்' என்று தமது தம்பியார் செய்தி விடுத்த போது புறச்சமயத்தார் வாழுமிடம் சென்று அவர் தம்பியைப் பார்க்க மறுத்துவிடுகிறார். சமயபக்தி, சகோதர பாசத்தினும் பெரிதாய்க் காண்கிறது. இவர் சைவத்துக்குக் கொடுத்த கொடையே அப்பர் சுவாமிகள்.

மூன்றாவது, மங்கையர்க்கரசியார். இவர் சோழர்குலப் பெண், மணிமுடிச்சோழன் தன் மகளார் என்பர்; பாண்டிமாதேவி. இவருடைய வாழ்க்கையிலேதான் பெண்களின் பெருமையும் சிறந்த சீலமும், உயர்ந்த குறிக்கோளும், தீரம்பிக்க காலமும் இடமும் கடந்த சுதந்திரமும் வெளிப்படுகின்றன. இவர் சைவமே பூண்டொழுகிய சோழநாட்டில் பிறந்த அரசகுமாரியாதலால் சிவவழி பாடு மேற்கொண்டவர். நாயகனும் நாடு முழுமையும் புறச்சமயமாகிய சைனஓழக்கம். இவர் மதுரைக்கு வந்தகாலத்தில் ஆலய வழிபாடுகூடச் சைனரால் தடைப்பட்டிருந்தது. இவர் மனம் எவ்வளவு துயரமுற்றிருக்கும் என்று நாம் சிந்தித்து உணரலாம். மன்னனைச் சைவத்துக்குத் திருப்பவேண்டுமே என்ற ஒரே சிந்தனைக் கொண்டிருந்த இவருக்கு அன்று அச்சமயத்தினிடையேயும் தமது சைவசமயத்தை மேற்கொண்டொழுகும் சுதந்திரம் இருந்தது.

சமயநெறியில் மந்திரி குலச்சிறையார் ஒருவரே இவருக்குத்துணை. இவ்வாறு நாடு முழுமையும் அரசனும் சமண சமயம் புக்கு உழன்றபோது இவர்மட்டும் தாம் பிறந்த சைவ சமயத்தில் சிறிதும் பிறழாமல், தம் நாயகனிடத்தும் மாறுகொள்ளாமல் பெண்மைக்கு உரிய குணங்களில் சிறிதும் மாசு அடையாமல் நாயகனையும் தம்வழிக்குமாற்ற

வழிதேடிக் கொண்டிருந்து, ஓற்றர் மூலமாகச் சம்பந்தர் பெருமையையும் அவர் சோழநாட்டின் தென் கோடியான வேதாரணியத்துக்கு வந்தமையும் அறிந்து, அவரைத்தம் நாட்டுக்கு அழைத்து வரவேற்கிறார். பெண், ஆனமையாலும், அரசி ஆனமையாலும், அரசன் வேற்றுச்சமயம் சார்ந்திருந்தமையாலும் இவர் நேரே சென்று வரவேற்பது பெண்மைக்கு மாறாகும். ஆதலால், கோயிலுக்கு எப்பொழுதும் செல்லும் சுதந்திரம் இருந்தமையால், அங்குச் சம்பந்தர் வரும் நேரம் அறிந்துசென்று, அவரை வரவேற்றுப் போற்றுகிறார். இதிலேயே இவருடைய இராச தந்திரம் விளங்குகிறது.

சம்பந்தருடைய பாலப்பருவம் கண்டு இவருக்கு மனம் தளர்கின்றது. பின்னர் அவரைக்கொண்டு சமணரை வெல்லச் செய்து அரசரையும் தம் வழிக்கு மாற்றின இவருடைய பெருமையைச் சேக்கிழாரே 'எம் மால் பேசலாமே' என்கிறார். நாடு முழுமையும் சமணகுருமார் கூட்டம்; அரசனும் சமணசமயம். சைவத்தில் நின்றோர் மந்திரி குலச் சிறையாரும் அரசியாருமே. அரசருடைய ஓற்றர் சமணர்; இவருக்குச் செய்தி அறிந்து சொல்லமாட்டார். ஆகவே தமது சமய ஓற்றரால் செய்தி அறிந்தமை இவருடைய ஆட்சித் திறமையையும், கணவனையும் பொறுமையாகத் தானும் மாறும்படி செய்ததில் இவருடைய இல்லற நயமும், சம்பந்தரைக் கோயிலில் சென்று வரவேற்றமையால் இவருடைய பெண்மையின் அடக்கமும், எவ்வளவோ பகைமைக்கிடையில் தம் சமயத்தை விடாது கடைப்பிடித்து ஒழுகியதில் இவருடைய வீரமும், சம்பந்தருடைய இளமை கண்டு இரங்கியவிடத்து இவருடைய தாயுள்ளமும் சிறக்கப் புலப்படுகின்றன.

சிவபெருமானே யன்றி வேறு எந்த தெய்வத்தையும் பாடாத ஞானசம்பந்தர் ஒருபதிகம் முழுமையிலும் இவருடைய பெருமையையே பாடுகிறார் என்றால் வேறு சொல்வது மிகை.

மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன்
பாவைவரிவளைக் கைம்மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா
தேவிபணிசெய்து நாள்தொறும் பரவப்
பொங்கழ லுருவன் பூதநா
யகன் நால்வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னோடும்
அமர்ந்த ஆலவா யாவதும் இதுவே.

தமது இளமைப் பருவங்கண்டு இரங்கிய இவரைத்தேற்றும் பொருட்டு, சம்பந்தர் மற்றொரு முழுப் பதிகமே பாடியிருக்கிறார்.

மாலினேர்விழி மாதராய்வழு
திக்குமாபெருந் தேவிகேள்;
பானல்வாயொரு பாலனிங்கிவன்
என்றுநீபரி வெய்திடேல்
ஆனைமாமலை யாதியாயஇ
டங்களிற்பல அல்லல்சேர்
ஈனர்கட்கெளி யேனலேன் திரு
ஆலவாய் அரள் நிற்கவே.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் வரிசையில் கணவனும் மனைவியுமாக நாயனாராகக் கணக்கிடப்பட்ட பெருமை மங்கையர்க்கரசியாருக்கும் அவர் நாயகர் நெடுமாறருக்கும் உரியது. இவரது புராணத்தைத் தொடங்கும்போது,

மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்
வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து வளைக்கைமா
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னி நாடாள் [னி
தென்னர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை
எங்கள் பிரான் சண்பையர்கோன் அருளினாலே
இருந்தமிழ் நாடுற்ற இடர் நீக்கித் தங்கள்
பொங்கொளி வெண்திரு நீறுபரப்பி னாரைப்
'போற்று வார்கழல் எம்மால் போற்றலாமே.

இவ்வாறு இப்பாடலில் சேக்கிழார் தமது இதயத்தையே பிழிந்து காட்டுவது போல் பாடுகிறார். முதலில் 'வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து' எனக்கூறுவது அவருடைய நாட்டுப்பற்றைக் காட்டுகிறது.

'தென்னர்குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை' என்பது பாண்டிநாட்டுக்கு வந்த பழி கண்டு பிறந்த இரக்கத்தையும், அதனை மங்கையர்க்கரசியார் நீக்கியமையைக்கண்டு எழுந்த பெருமிதத்தையும் ஒருங்கே கூணர்த்துகின்றது.

அன்பினால் மங்கையர்க்கரசியார் பெற்ற வெற்றி உலகச் சரித்திரத்தில் காண்பதற்கில்லாத ஒரு புதுமை. வட இந்திய சரித்திரத்தில் மீராபாயின் வரலாறு சிறிதளவுக்கு இவரது வரலாற்றையும் சிறிதளவு ஆண்டாள் வரலாற்றையும் தழுவி வருவது. அவர் காலம் மிகவும் பிற்பட்டது:

பாண்டிமாதேவியின் அன்பை, சைவ சித்தாந்த சாத்திரமாகிய திருக்களிற்றுப் படியார் உருக்கமான சொற்களினால் கூறுகிறது.

சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய சிவஞானம்
சுரந்துண்டார் பிள்ளைஎனச் சொல்ல—சுரந்த
தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவிதாழ்ந்த
மனமுடையாள் அன்பார்ந்த வாறு.

இதையே பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தருக்குப் பொய்கைக்கரையில் ஞானப்பாலாட்டிய பராசக்தியினும், இவருடைய பருவம்கண்டு மனம் தளர்ந்த பாண்டிமா தேவியே உயர்ந்தவள் என்ற கருத்துப்படப் பாடி இருப்பது வியப்பில்லை.

இலை படர்ந்த பொய்கை கிடக்க முதல் கண்டு முலை சுரந்த அன்னையோ, முன் நின்-நிலை விளம்பக் கொங்கை சுரந்த அரும் கோ மகளோ, சம்பந்தா! இங்குயர்ந்தாள் ஆர் சொல் எனக்கு இத்தனை பேர் ஈடுபாட்டுக்கும் இதை வகுத்துக் கொடுத்தவர் சேக்கிழார்.

பெண்களின் வீரத்துக்கும், அன்புக்கும் இல்லற ஒழுக்கத்துக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டத் தக்கவர்கள் இவர்கள் மூவர் மட்டுமல்லர். நீலகண்டம் என்று ஆணையிட்ட திருநீலகண்டத்துக் குயவனின் மனைவி, பிள்ளையைக் கறிசமைத்துத் தரத் துணிந்த சிறுத்தொண்டர் மனைவி, திருவெண்காட்டு நங்கை, இளையான் குடிமாறநாயனார் மனைவி, குங்கிலியக்கலையரின் மனைவி முதலான பெண்குலத்தார் அனைவரும் பக்தியிலும் ஒழுக்கத்திலும் தீரத்திலும், சுதந்திரத்திலும் மேம்பட்டவர்களாகச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். மனைவி

இட்ட ஆணைக்குப் பணிந்தே நீலகண்டர், மனைவியைத் தீண்டாது ஆயுள் முழுமையும் வாழ்கிறார். இவர்கள் அனைவருடைய வாழ்க்கையும் ஒப்பற்ற தியாகவாழ்க்கை; அடிமை வாழ்க்கை அல்ல. இவர்கள் தங்களை மறந்து கணவனுடைய பணியில் தாங்கள் பூர்ணமாய் ஒன்றி, அதற்கு எல்லா வகையாலும் தங்களை அர்ப்பணித்திருக்கிறார்கள். மேலும் துணை பிரிந்தால் உயிர்தரிக்காத அன்றில் பறவைபோல நாயகனைப் பிரிந்தால் உயிர் துறப்பது அன்பு முதிர்வின் சாதாரண இயல்பாய் அக்காலம் இருந்திருக்கின்றது. நாவுக்கரசர் தந்தை புகழனார் இறந்தவுடன், தாய், தன்மக்கள் இருவரையும் எண்ணிப் பார்க்காமல், உடனே உயிர் துறக்கிறார்.

புறச்செயலைப் பார்க்கினும் உள்ளத்தில் விளையும் அன்பையே இறைவன் சிறப்பாய்க் கருதுகிறான் என்பதைப் பெண்கள் வரலாற்றில் நீலநக்கர் மனைவியார் வரலாற்றில் பொருத்திக் காட்டுகிறார். நீலநக்கர் பூசை செய்தபோது ஒரு சிலந்தி சிவலிங்கத்தின் மேல் விழக்கண்ட அம்மையார் விரைவுற்று எழுந்த அச்சமோடு, இளங்குழுவியில் விழுஞ்சிலம்பி - ஒழிந்து நீங்கிட ஊதிமுன் துரிப்பவர்போலப் - பொழிந்த அன்பினால் ஊதி மேல் துமிந்தனர்; இச்செயலைப் பூசகரான நீலநக்கர் கண்டித்தார். ஆனால் இறைவன் அவர்களவில் ஊதிய இடம்போக மற்ற இடம் எங்கும் சிலந்தி விடத்தால் கொப்புளித்திருக்கக் காட்டினான் என்பது வரலாறு. இங்கும் தாய்மை அன்பின் ஏற்றத்தைக் காண்கிறோம்.

சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் :

பல்வேறு முரண்பட்ட நாகரிகங்களின் கலப்பால் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் பழமைக்கு மாறான அனைக்கக் கருத்துக்கள் சமுதாயத் துறையில் நிலைபெற்றுள்ளன. இவை புரட்சிகரமானவை. சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் என்று இக்காலத்தில் நாம் கருதுகிறோம். ஊன்றி ஆய்ந்து பார்த்தால் இவற்றுட் பல சேக்கிழார் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். முதலாவது பெண்கள் முன்னேற்றம் என்பது. இதைமுன் ஆராய்ந்தோம். பெண்களை இல்லற ஒழுக்கத்தில்

சிறந்தவர்களாய் வீரமும் சுதந்திரமும் நிரம்பியவர்களாய் புலமையும் ஆற்றலும் மிக்கவர்களாய் அவர் காட்டுகிறார்; இக்காலச் சுதந்திரத்தைவிட அவர் காட்டும் சுதந்திரம் பலவகைகளிலும் மேம்பாடுடையதாகவே இருக்கிறது.

சாதிப் பாகுபாடு இன்றுபோலத் தான் அன்றுமிருந்தது. ஆனால் அடியார் இடையிலும், சிவ வழிபாட்டிலும் சாதி இடம்பெறவில்லை. அந்தண அப்பூதியும் வேளாள நாவுக்கரசும் ஒருங்கிருந்து உண்கிறார்கள். வேளாளரான திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை, அந்தணரான சம்பந்தர் அப்பரே என்று அழைக்கிறார்; இப்பெயர் நாவுக்கரசரின் சிறப்புப்பெயராக நிலைத்துவிட்டது. அந்தணச் சம்பந்தர் குழாத்தில் அரிசன நிலகண்ட யாழ்ப்பாணர் குடும்பத்தோடு இடம் பெற்றிருக்கிறார், சிலருக்கு அந்தண நிலநக்கர்தம் இல்லத்தில் வேதிகையின் அருகில் தங்க இடம் அமைத்துக் கொடுக்கின்றார். சிவ வேதியர் மரபில்வந்த சுந்தரரை நரசிங்க முனையரையர் என்ற குறுநில மன்னர் அரண்மனையில் வளர்க்கிறார். சிவாசாரிய மரபில் வந்த சுந்தரர் வேளாளரான கோட்புலிநாயனாரின் பெண்கள் சிங்கடிக்கும் வனப்பகைக்கும் தந்தையாராகிறார்.

அரசராகிய சேரமான் பெருமான், திருநீற்றுநினைவினால் அடிவண்ணனை வணங்குகிறார். சுந்தரர் உருத்திர கணிகையருடைய மரபில் தோன்றிய பரவையை மணந்ததும், வேளான் குலத்துப் பிறந்த சங்கிலியாரை மணந்ததும், இன்றைய கண்ணோடு பார்த்தாலும், மிகவும் முற்போக்கான கருத்துக்கள். மயிலையில் வணிகரான சிவநேசர் தம் பெண்ணை பூம்பாவையை, காழிநாடுடைய வள்ளலான சம்பந்தம் பிள்ளையாகிய அந்தணருக்கென்றே வளர்ப்பதும் இங்குக்குறிப்பிடத்தக்கது.

சுற்றம் நீடிய கிளையெலாம்

குழந்துடன் கேட்ப

கற்ற மாந்தர்வாழ் காழிநா

டுடையவர்க் கடியேன்

பெற்றெடுத்தபூம் பாவையும்
பிறங்கிய நிதியும்
முற்றும் என்னையும்
கொடுத்தனன் யான்

என்று மொழிந்தார்.

காலத்தின் வேகத்தால் சில கருத்துக்கள் பொருளற்றுப் போகின்றன. நாம் இப்போது வாழ்வது காந்தியுகம். இந்த யுகத்தில் அரசியல் துறையின் நிலைமை எப்படி இருந்த போதிலும்கூட, சமூகத்துறையில் பெரும் புரட்சிகள் சர்வசாமானிய நிலையில் அமைந்துள்ளன. இதில் ஒரு கருத்து; உணவு கொள்ளும்போது சாதி வேற்றுமை பார்க்கவேண்டாம் என்பது. காந்தியடிகள் பரப்பிய ஆதாரக் கல்வியின் முறையால் சாதிவேற்றுமை என்பதும் இன்று மிக்க விரைவில் மறைந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் காந்தியுகத்தின் ஆரம்ப காலத்தின் நிலைமை வேறு. 1930ம் ஆண்டு வரையில் கூட 'சம்பந்தி போஜனம்' என்பது நடைபெறுதற்கரிய ஒரு செயலாகக் கருதப்பட்டது. அப்போது இது நடந்ததால் இதற்குப் பெரிய பிரச்சாரமும் செய்யப்பட்டது. ஆனால் பெரிய புராணத்தில் சேக் கிழார் முயன்று இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆதிசைவப் பிராமணர் ஆகிய சுந்தரர் உருத்திரகணிகையர் வகுப்பில் பிறந்த பரவையை மணந்து அவர் வீட்டில் வாழ்கிறார்.

அப்போது ஆரூர் வந்த சேரமன்னரான சேரமான் பெருமானைச் சுந்தரர் தம் இல்லத்தில் அமுது செய்விக்க எண்ணிப் பரவையிடம் சொல்லுகிறார். அவரும் இரண்டு பரி கலங்கள் திருத்தி வைத்தார். நம்பி, பெருமானை நோக்கி "உடனே அமுது செய்தருள வேண்டும்" எனவும், பெருமான் அதுமுறையன்று என மனத்தில் எண்ணி வெருளுகிறார். அப்போது சுந்தரர் அவருடைய கையைப் பிடித்து அமர்த்தி உடனே இருக்கச் செய்தார். அதன்மேல்தான் அவரும் உடன் உண்ணலானார். (3826 - 8), இங்கு நாம் அறிவது அக்காலத்தில் சிவாசாரியரும் மன்னரும் உடன் உண்ணும் வழக்கமில்லை; ஆனால் இறைவன் அருள் வெள்ளத்தில்

மூழ்கியவர்களுக்குச் சாதி வேற்றுமை இல்லாத நிலைபற்றி, மேல் நிலையான சுந்தரர் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி, அரசர் உடன் உண்ணுகிறார். படைப்பவரோ உருத்திர கணிகை. சேக்கிழார் திட்டமிட்டு அன்றைய ஒரு சமபந்தி போஜனநிலையை இவ்வாறு நமக்குத் தெளிவாக அறிவுறுத்துகிறார். பேசுகிறார்கள். இது இன்னும் கூட நினைத்து பார்க்கொண்ணாத நிலை.

திருக்கூட்டத்தாரை வழிபடாமெக்காக விறன்மிண்டரும், இறைவனைப் பரவைபால் தூதனுப்பியதற்காகக் கலிக்காமரும், இறையவன் அருள்பெற்ற சுந்தரரைக் கடிந்து பேசுகிறார்கள். இது இன்னும் கூட நினைத்துப் பார்க்க ஒண்ணாத நிலை.

சேக்கிழார் வாக்கில் வரும் மற்றொரு சிறப்பான சொல்லாட்சியை இங்கு எடுத்துக் காட்டத் தோன்றுகிறது. ஐயர் என்ற சொல் பிற்காலத்தில் பிராமணர் என்ற பொருளுடையதாக ஆகியிருக்கிறது. இது முற்காலத்தில் ஆன்றவிறந்தங்கிய பெரியோரைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்திருக்கிறது. ஆனால் சேக்கிழார் இச்சொல்லை இரண்டு தன்மையில் ஆளுகிறார். ஒன்று இறைவனைக் குறிப்பிடுவதற்கு; 'மன்றுளே மாலயன் தேட ஐயர்தாம் வெளியே ஆடுகின்றார்'. 'புவனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்கு நஞ்சு உண்ண'; ஆறு குடிய ஐயர், ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்; கண்ணப்பர் ஐயர் மருங்கு நின்று அகலா நின்றார்; கண்ணப்பர் கையை ஐயர் உற்றுமுன் பிடிக்கும்போது; ஐயர் பெருங்கருணைத் திறம்; ஆட்கொளும் ஐயர்; ஐயர் திருவடி நீழல் அருளாகிக் குளிர்ந்தது; ஆறுலவு செய்ய சடை ஐயரருளாலே—இவை ஒரு தன்மை. இத்தொடர்களில் ஐயர் என்பது சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது. மற்றொரு தன்மை, ஐயர் என்ற சொல்லையே வேடரான கண்ணப்பரையும், தீண்டாத குலத்தினரான திருநாளைப் போவாரையும், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரையும் குறிக்க உபயோகித்தல். கண்ணப்பரைக் குறிப்பிடும்போது, 'அச்சார்வலைத் தொடக்கறுக்க ஏகும் ஐயர்' என்றும்,

நாணனும் அன்பும் முன்பு
நளிர்வரை ஏறத் தாழும்
பேணுதத் துவங்க னென்னும்
பெருஞ்சோ பானம் ஏறி
ஆணையாம் சிவத்தைச் சார
அணைபவர் போல ஐயர்
நீர்நிலை மலையை ஏறி
நேர்படச் செல்லும் போதில்.

என்றும் கூறுகிறார். இரண்டிடங்களிலும், ஐயர் என்ற சொல்லின் பொருள் வேடனான கண்ணப்பர் ஆகும். இனி தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், திருநாளைப்போவார் முன்பு சென்று, 'ஐயரே, அம்பலவர் அருளால் இப்பொழுது அணைந்தோம், என்கிறார்கள். இங்குச் சொல்வோர் அந்தணர், ஐயர்; சொல்லப்பட்டவர் தீண்டாத வகுப்பினர். அடுத்த மூன்றுவதாக திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரைநோக்கிச் சம்பந்தர் ஐயர்நீர் உளமகிழ இங்குணைந்த உறுதியுடையோம்' என்றும், 'ஐயர்நீர் அவதரித்திட இப்பதியளவில் மாதவம் முன்பு செய்தவாறு' என்றும்: ஐயரே, உள்ள இசை, அளவினால் நீர் ஆக்கிய இக்கருவியினைத் தாரும் என்றும் சொல்லுகிறார்.

இங்கும் சொல்பவர் ஐயர், சொல்லப்பட்டவர் தீண்டாத வகுப்பினர். சேக்கிழார் வேறு குலத்தில் உதித்த தெரண்டர்களை ஐயர் என்று குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இங்கு இம்மூன்று தாழ்ந்த குலத்தவரையும் ஐயர் என்ற சொல்லால் அவர் நினைந்தே குறிப்பிடுகிறார். இதன் கருத்து என்ன? இவர்கள் குலத்தில் தாழ்ந்தவர்களாயினும், இறையன்பால் பெரியவர், ஆகவே ஐயர் என்பதாகும். எனவேதான், பிராமணரைக் கொண்டே ஐயர் என்று சொல்விக்கிறார்.

நமிநந்தி அடிகள் வரலாற்றில் தீட்டு என்னும் தீண்டாமைபற்றிய ஒரு விளக்கம் தருகிறார். ஆரூர்ப்பெருமான் திருமணத்திற்கு எழுந்தருளியபோது 'யாவர் என்னது எல்லாக் குலத்திலுள்ளோரும்' உடன்கேர்ந்தார்கள். இவரும்சேர்ந்தார். இல்லம்சேர்ந்த பின் பூசைசெய்க என்று மனைவியார்சொல்லவும், இவர் தம்மை இழிவு (தீட்டு) தொடர்ந்த

தது என்றும், ஆதலால் நீராடியே பூசனை செய்யவேண்டுமென்றும் சொன்னார். மனைவியார் நன்னீர் கொணரச் சென்றபொழுது இவர் அயர்ச்சியினால் கண்ணைமூட கனவில் ஆரூர்ப்பெருமான், 'மறையோய், ஆரூரில் பிறந்தார் எல்லாம் நம் கணங்கள் ஆன பரிசு காண்பாய்' என்று காட்டினார், எனவே அவர்களிடையே சாதி வேற்றுமையில்லை என்று நீலநக்கர் உணர்கிறார். இவ்வளவு காரணங்களால் சேக்கிழார்பெருமான் தீண்டாமையைச் சிவஞானிகளின் வாழ்க்கையிலிருந்தும் தம் உள்ளத்திலிருந்தும் சொல்லி இருந்தும் எவ்வளவுதூரம் விலக்கிவைத்தாரென்பது நன்கு விளங்கும்.

'செல்வத்துப்பயனே ஈதல்' என்ற சமதர்மக் கருத்தையும் சேக்கிழார் ஓரிடத்தில் நடத்திக் காட்டுகிறார். சுந்தரர் வேண்டிய தன்மேல் இறையாணையால் பூதகணங்கள் குண்டையூர் கிழார் தந்த நெல்மணியைத் தம்மிடம் சேர்ப்பித்தமை கண்ட பரவையார் அதை எடுத்து அடக்கம் செய்வதற்குத் தமக்கு இடமில்லாமையை உணர்ந்து, நகரிலுள்ளார் தங்கள் மனை எல்லைக்குட்படும் நெல்லை அவரவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று அறிவிக்கிறார். இன்று தங்கள் மனை எல்லைக்கு உட்படும் நெற்குன் நெல்லாம் பொன்தங்கு மாளிகையிற் புகப்பெய்து கொள்க என முரசறைவித்தார்.

அப்படியே இறைவன் சுந்தரருக்குப் பொதிசோறு அளிக்கிறார், அவருடைய பசி நீங்கப்பெற்றது. இது சேக்கிழாருக்கும் போதவில்லை. பசித்து அங்கு வந்தவர் அனைவருடைய பசிப்பிணியும் நீங்குகிறது.

எண்ணிறந்த பரிசுணங்கள் எல்லாரும் இனிதருந்தப் பண்ணியபின் அம்மருங்கு பசித்தணைத்தார்களு மருந்த உண்ணிறைந்த ஆரமுதாய் ஒருகாலும் உலவாதே பண்ணியனார் தாமனித்த பொதிசோறு பொழிந்ததால்.

இவ்வாறு சேக்கிழார் உலகம் அனைத்தையும் அன்புத் தத்துவத்தையே நோக்கமாய்க் கொண்டு பாடுகிறார்.

பெரியபுராணம் காட்டும் -
சிவஞான ஜனநாயகம்

சேக்கிழாருடைய காவியம் ஒரு பக்திப் பெருங்காப்பியம். இறையன்பும் இறையடியாரன்புமே உயிர் நாடியாயுள்ள பெருஞ்சரிதம். அவர் இங்கு சிருட்டிப்பது ஒரு புது ஜனநாயக உலகம். இவ்வுலகில் அனைவரும் சமமே. குடியரசினுடைய வாக்காளராயிருக்க இரு தகுதிகள் - இந்தியக் குடிகள் அல்லது குடிமகளாயிருத்தலும், இருபத் தொரு வயது கடந்திருத்தலும் வேண்டுமென்பர். அதுபோல சேக்கிழாரின் ஜனநாயக அரசில் உரிமைபெற்றவர் இரண்டே தகுதியுடையவர்; ஒன்று தமிழ்மகன் அல்லது மகளாய்ப் பிறந்திருத்தல்; இரண்டு சிவபிரானிடத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் சிவசின்னங்களிடத்தும் மாறாத அன்பு பூண்டிருத்தல். அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரின் சரிதத்தில் இவ்விரு தகுதிகளையும் காண்கின்றோம்.

இந்த நாயன்மாருள் ஆடவரும் உள்ளனர், சிறப்புமிக்க பெண்களும் உள்ளனர். மூன்று வயதில் சிவஞானப்பாலுண்டு 16ல் முத்தி அடைந்த சிவஞான சம்பந்தரும், 81 வயதில் 'பூம்புகலூர்ப் புண்ணியா உன் அடிக்கே போதுகின்றேன்' என்ற அப்பரும் இருக்கிறார்கள். அந்தணர் பன்னிருவர் ஆதிசைவர் நால்வர், வேளாளர் 13, முடியரசர் 6, குறுநில மன்னர் 5 வணிகர் 5, இடையர் 2, ஏகாலியர், குயவர், சாலிவர் சான்றார், செக்கார், நுனையர், பாணர், புலையர், வேடர், மாத்திரப் பிராமணர் ஆகியோர் ஒவ்வொருவர். மரபறியாதவர் அறுவர். இனி இவர்களில் சோழநாட்டினர் 31; நடுநாடு 8, தொண்டைநாடு 7, பாண்டியநாடு 4, மலைநாடு 2, கோகுலம் 1, மழநாடு 1. நாடு குறிக்கப்படாதவர் 9 பேர். இவர் அனைவரும் தமிழ் நாட்டினரே. இது குலத்தாலும், வயதாலும், பால் பிரிவாலும், இடத்தாலும் பெறும் ஜனநாயகத்தைக் காட்டும்.

வழிபாட்டு முறையாலும் இவர்கள் எவ்வளவோ வேறுபட்டவர்கள். அப்பூதி, கணநாதர், சோமாசிமாறர் போன்ற பன்னிருவர் குருவருளால் முத்திபெற்றோர் சிவனடியார் வழிபாட்டால் முத்திபெற்றோர் காரைக்காலம்மையார், அமர்நீதி, மெய்ப்பு

பொருள் முதலான பத்தொன்பதின்மர் சிவ லிங்க வழிபாட்டால் முத்தி அடைந்தோர் ஏனைய முப்பத்திருவர். திருமுறைப் பாடல் பாடினோர் திருமூலர், அம்மை, சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், சேரமான், காடவர்கோன் ஆகிய எழுவர். கொள்கைக்காக உயிரைத் துறந்தவர் ஏழுதிநாதர் புகழ்ச்சோழர் மெய்ப் பொருள் ஆகிய மூவர். வல்வினை செய்து உய்ந்தோர் ஏயர்கோன், எறிபத்தர், மூர்த்தி கண்ணப்பர் முதலான பதினெழுவர். காலத் தால் மிகவும் பழமையான வரலாறுகள் கண்ணப்பர், சண்டேசர் என்ற இருவர் வரலாறுகள். பின்னும் எழுவர் சம்பந்த ருக்கு முற்பட்டவர். இவர்காலத்தே அப்பர், அப்பூதி, முருகன், சிறுத்தொண்டர்போன்ற பன்னிருவர். இவருக்குப் பின்னும் சுந்தர மூர்த்தி காலத்திலும் இருந்தவர் சேரமான், கோட்புலி, நரசிங்க முனையரையர் போன்ற பதினமூவர். காலம் தெரியாதோர் ஏனைய இருபத்தொன்பதின்மர். இவர்கள் காலத் தால் எவ்வாறு வேறுபட்டவர் என்பதை உணரலாம்.

கூட்டமாக உள்ள அடியாரை (தொகை யடியார்) பார்க்கும்போது, முப்போதும் திரு மேனி தீண்டுவாரும், தில்லைவாழ்ந்தனரும் சிவாசாரியர்; ஏனைய ஏழு கூட்டத்தாரும் எல்லாக் குலத்தாரும் அடங்குவர்.

எனினும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்ற ஒரு தொகையடியார் புராணத்தைக் கூறுமிடத்தில் இவர்கள் யாவர் என்று ஒரு பாடலால் விளக்குகின்றார்.

மூவேந்தர் தமிழ்வுழங்கு நாட்டுக்கப்பால்
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமையோரும்
நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற்கூறு
நற்றெண்டர் காலத்து முன்னும்பின்னும் [ம்
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்புதும்பை
புதியமதி நதிஇதழி பொருந்தவைத்த
சேவேந்துவெல்கொடியான் அடிச்சார்ந்தாரும்
செப்பிய அப் பாலும் அடிச் சார்ந்தார் தாமே.

— இங்குச் சேக்கிழார் சொல்வது, தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக்கப்பால் முதல்வனார் அடிச் சார்ந்த முதன்மையோரும் காலத்தால் திருத் தொண்டத் தொகையில் கூறும் தொண்டர் காலத்துக்கு முன்னிருந்தோரும் பின்னிருந்

தோரும் ஆகிய, இவர்கள் அனைவரும் அப் பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்பது கருத்து.

இங்கு, சேக்கிழார் உபயோகிக்கும் சொற்களை நன்கு கருதவேண்டும். அப் பாலும் அடிச்சார்ந்தார் இருவகை. முதல் வகை தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக்கு அப்பால் உள்ளவர்கள். இவர்கள், "முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முதன்மையோராவர்" இங்கு நம்மாசிரியர் சிவபெருமான் அடிச்சார்ந்தார் என்று இறைவனுடைய சிறப்புப் பெயரைச் சொல்லவில்லை. ஆகவே இவர்கள் எந்தச் சமயத்தராய் இருந்தாலும் இவர்கள் அனை வரும் சைவர்களைப் பொறுத்த வரையில் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்று சுந்தர ரால் போற்றப் பெற்ற தொண்டர் இனத் தைச் சேர்ந்தவர்கள். உதாரணமாக நாம் சொல்லக் கூடியவர்கள், இருபத்திநான்கு மணி நேரமும் இறை உணர்வே கொண்டு வாழ்ந்த காந்தியடிகள், காளிதேவியின் அடிமையாக இருந்த இராமகிருஷ்ணபரம ஹம்சர், ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தையும் காட்டு என சொன்ன ஏசுநாதர், எல்லா உயிர்களையும் இறைவன் வடிவாய்க் கருதி அன்பு செய்த அஸ்ஸிஸி நகரத்து பிரான்ஸிஸ் முனிவர் - ஆகிய அனைவரும் சைவர் வணங்கத்தக்க நாயன் மாரே. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் தென்காசிக் கோயில் கட்டிய பராக்கிரமபாண்டியன் பிற காலத்திலே எப்பொழுதேனும் திருப்பணி செய்பவர்களுக்கும் சேர்த்து அப்போதே, 'பாரோர் அறியப் பணிந்தேன் பராக்கிரம பாண்டியனே' எனப் பாடிவைத்தமைப்போல நம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் 'அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று பாட சேக்கிழார்பெருமான் இத் தொடருக்கு இவ்வளவு அருமையான விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்.

இனி, பாடலின் இரண்டாம் பகுதி சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் 'சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந்தாரும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்' என்பது இக்கருத்து. சங்க காலம் முதலிய காலங் களில் நாம் காண்கின்ற சைவப்புலவர்களும் சைவ அரசர் அடியவர்போன்ற பெருமக்

களும், சைவர்களாகவே வாழ்ந்து நாடெங்கும் மலைமலைகளான சிவாலயங்களைக் கட்டி நாடெங்கும் சிவமணம் கமழச்செய்த சோழ மன்னர்களும் செம்பியன்மாதேவி போன்ற அரசியளும் சைவநாயன்மாரே ஆவர்.

செம்பியன்மாதேவியார் வரலாற்றினை அறிந்தவர்கள் தங்கள் இல்லத்தில் அவர் திருவுருவம் ஷவத்துப் பூசிப்பார் என்பது உறுதி. அவர் சேக்கிழாருக்கு நெடுங்காலத் துக்கு முன்னும் வாழ்ந்ததற்கூட அவரை நாயன்மார் வரிசையில் இவர் சேர்க்காத காரணம், இவர் அந்நூலுக்குப் பிற்பட்டுத் தோன்றித் திருத்தொண்டத் தொகையில் கூறப்பெருத தொன்றையாம், இனி பிற்காலத்தவராய உய்யவந்ததேவர், ஓட்டக்கூத்தர், பேராசிரியர், மெய்கண்டார், அருள் நந்தி, அவ்வையார், அருணகிரி, கச்சியப்பர், தாயுமானவர், பரஞ்சேர்தியார் போன்ற எண்ணற்ற பெருமக்கள் இந்த வரிசையில் சேர்த்துக்கவர்கள்.

அப்பாலும் என்பதைச் சைவ சமயத் துக்கு அப்பாலும் இருந்து கடவுளை வழி பட்டவரென்று நாம் பொருள் கொண்டால் உலக முழுமையும் உள்ள இறை அடியார்களை ஒரு குலமாகத் தழுவிக்கொண்டவர் ஆவோம். ஆன்மார்த்தத் துறையில் ஒரே குலம் என்ற கொள்கையும் இதுவே. இதற்குச் சமயாசாரியர் இருவர் சம்மதமும் உள்ளது என்பதை, “புத்தன் மறவா தோடி எறிசல்லி புதுமலர்கள் ஆக்கினன்காண்” என்ற திருத்தொண்டகத்தாலும், “உமை பங்கன் கழலே மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன்” என்ற திருத்தொண்டத் தொகையினாலும் அறியலாம்.

இதுவே சேக்கிழார் செய்த பெரியபுராணம் என்ற பக்திக்காவியம் காட்டுகின்ற சிவஞான ஜனநாயகம். இத்தகையதொரு ஜனநாயகம் தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி உலக இலக்கியங்களில் வேறு எங்குமே காண்பதற்கு இயலாது.

ஆவடுதுறையில் ஞானசம்பந்தர்

திரு. டி. என். அருணாசலம் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.

(கண்காணிப்பாளர், திருவிடைமருதூர் திருக்கோயில்)

இளஞ்சிறுராய் உள்ள தனையர், தம் தந்தையரிடம் பொருள் கோரிப் பெறுதல் யாண்டும் காணப்படும் உலகியல்பு. ஆனால், இவ்வியல்புக்கு மாறானதொரு நிகழ்ச்சி - இளைஞரான தமது புதல்வரிடம் தந்தை ஒருவர், வழங்குதற்கு அச்சிறுரிடம் பொருள் ஒன்றும் இல்லை என்று தெரிந்ததோர் நிலையிலும், அதனை வேண்டிப் பெற்றதோர் வைபவம் - இற்றைக்குச் சுமார் ஆயிரத்து முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இத் தென்னாட்டில், திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலில் நிகழ்ந்தது. நிகழ்ந்ததொரு முறைமையாலும், சிறப்பாலும், வரலாற்றிலும் இடம்பெற்றது. ஆம், அது வெறும் கதையல்ல; அடியார் பலர்முன்பு நிகழ்ந்ததோர் உண்மை நிகழ்ச்சி. தம்மிடம் உலகியற் பொருள் ஒன்றும் இல்லாத நிலையிலும் அதனைத் தம் தந்தைக்கு வழங்கியவர், அதுபோது சிறுராய்த் திகழ்ந்த திருஞானசம்பந்தப்பெருமான். வரலாற்று ஆசிரியர், சிறுராகிய அந்த ஞானியை நேரில் தெரிந்து அறிந்தவரும், அதுபோது முதுபெரும் முனிவராய்த் திகழ்ந்தவருமான அப்பர் பெருமானே என்றால், அந்நிகழ்ச்சியை நாம் வெறுங்கதை என்று ஒதுக்க முடியுமா? மேலும், அப்பரது அவ்வரலாற்றுக் குறிப்பினை அப்படியே ஏற்று மற்றும், திருவருள் துணைக்கொண்டு அதனை விவரித்தெழுதிய சேக்கிழார் பெருமானது திருவாக்கையும் தான் ஏற்காமலிருக்க இயலுமா? இயலாது. இறையருளுக்கு விழையும், - ஏங்கும் - உள்ளம் மிகுச் சோதித்துத் தடுமாறுது; ஏற்கவே செய்யும்; சிரம் மேலும் கொள்ளும். உய்வதென்ற பயனையும் பெறும் என்று நம்மனோர் உள்ளம் நம்புகிறது.

சம்பந்தர் 'துன்புபோம் திருத்தொண்டர்' பலருடனும், தம் தந்தையாருடனும்,

ஆவடுதுறையில் சிலகாலம் வதிந்து எம் பெருமானை வழிபட்டிருந்தபோது அப்பெருநிகழ்ச்சி நடந்தது. இறையருளிற் றிளைத்த தமது அருங்குமாரன், பொற்றாளங்களுக்கு ஓசையும், ஊரூர் செல்ல முத்துச்சிவிகையும், தண்தரளப்பந்தரும், இடக்குடையும், கூறு ஊதும் பொற்சின்னங்களும், மற்று இது போன்ற அரும்பேறுகள் பலவும் திருவருளாற் பெற்று வந்ததைத் தம் கண்ணாற் கண்ட அத்தந்தையார் (தம் சுயநலம் கருதியன்று; பொதுநலம் கருதியே) தீது நீக்கும் நல் வேள்வி புரிய விழைந்து (ஆவடுதுறைக்கு வருமுன்னரே) அவ்விழைவை அத்திருமகனிடம் தெரிவித்துப் பொருள் வேண்டினார் என அறிகிறோம். தமக்கு வழங்க அம்மகனிடம் காசென்ற உலகியற் பொருள் ஒன்றும் இல்லை என்றறிந்திருந்தும் அவர் அப்பொருள்பெற விழைந்தது 'உலகுக்கோர் உறுதி' யாகிய அவன் திருவருள் கூட்டுவிக்குமென்ற திட்பமானதொரு நம்பிக்கை அவர், உள்ளத்தே எழுந்து நிலை பெற்றதனாலாம் என நாம் கொள்ளலாம். அந்த நம்பிக்கை உள்ளத்தே மீதூரவும், வேள்வி செய்வதற்காவதாகிய காலம் வந்தனைவுறவும், அந்தப் பெரியார் சண்பையர் தலைவராகிய தம் புதல்வரிடம் அவ்வேள்விக்குத் தாமும் போவதற்கு அரும்பொருள் பெற 'எதிர் நின்று' புகன்றார் என அறிகின்றோம். தம்விழைவை நிறைவேற்றப் பொருள் கோரி விண்ணப்பித்துக்கொண்டது, அப்பொழுது பதினாறு வயதுகூட நிறம்பாத அவர் தமது மகனிடம்தானே என்ற நிலையிருந்தும், அப்பெரியார் அச்சிறுரின் திருமுன்பு நின்று புகன்றது, பெறுவோரினும் கொடுக்கும் நிலையிலுள்ளோர் உயர்ந்தோர் எனக் கருதியும், சண்பைநகர்த் தலைவராகிய தம் புதல்வர் அவ்வூராகிய தமக்கும் தலைவர்தாமே எனக் கருதியும் போலும்!

முன்பு கூறியதுபோன்று, கேட்டவுடன் கொடுக்க உலகியற் பொருளாகிய காசுகள் தாம் ஞானசம்பந்தரிடம் இல்லையே! 'அந்த மில் பொருளாவன ஆவடுதுறையுள் எந்தையார் அடித்தலங்கள் அன்றே?' என நினைந்திருந்த அவர், அவ்வுலகியற் பொருளையும் அதுகாறும் தம் பொருட்டு விரும்பிப் பெற்றிலரே. இருப்பினும், 'முந்தைநாளிலே (தம் தந்தையார்க்கு) மொழிந்தமை நினைந்து' இறைவன் அருள் முன்னி எழுந்து, எம்பிரான் திருமுன்பு சென்று, துதித்து, வழுத்திப் போற்றினார்; அஞ்சலிசெய்தார். அந்நிலையில் எழுந்ததுதான் 'பேரருள் வினவிய செந்தமிழ்' எனச் சேக்கிழார் பெருமான் விதந்து கூறியுள்ள ஞானசம்பந்தருடைய திருவாவடுதுறைத் திருப்பதிகம்.

'இடரினும் தளரினும்' எனத் தொடங்கும் இத்திருப்பதிகத்தை ஞானசம்பந்தர் பாடியதும், இறைவர் இன்னருளால், அச்சிறப்பருள் ஒரு பூதம் முன் விரைந்து, ஆங்கிருந்த அகல்பீடத்தின் உச்சியில் ஆயிரம் பசும்பொன் கொண்டதொரு உலவாக்கிழியை வைத்து, அக்கிழி திருஞானசம்பந்தருக்கு நித்தனார் அருள்செய்தது என்று சொல்ல, அதனைத் திருஞானசம்பந்தர் அன்பொடு ஏற்று, எடுத்துத் தன் தந்தையாரிடத்தில் கொடுத்தார் எனப் பெரிய புராணம் பேசுகின்றது.

சம்பந்தருக்குப் பின்னர் திருவாவடுதுறைக்கு வருகைதந்த அப்பர்பெருமான் இறைவன் இன்னருளால் நிகழ்ந்த இப்பெருநிகழ்ச்சியைத் தமது முதற்பதிகத்தின் முதற்கண் வைத்துப் பேசியது, அவர் அந்நிகழ்ச்சியை எவ்வளவு சிறப்புடையதாகக் கருதினார் என்பதைப் புலப்படுத்தும். 'காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமல ஊரார்க்கு அம்பொன் ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும்' எனப் பாடிய அப்பர்பெருமான், அவ்வரலாற்றுண்மையைத் தம் பாடலிற் குறித்து மகிழ்ந்ததும், அவ்வருளைச் சம்பந்தருக்கு நல்கியதுமொழிந்து இறைவனைப்போற்றிய

தும், இறையருள்மாட்சியினை என்போன்றார் அறிந்துய்ய ஏதுவாகின்றது.

திருவாவடுதுறையில் தாம் அருளிய ஏளைய சில திருப்பதிகங்களில், அப்பர்பெருமான், 'கற்பகமாய் அடியார்கட்கு அருள்செய்வானே, செம்பொன்னை அம்பொன்னை' என்றும், 'சுடர் பொற்காசின் ஆணியை' என்றும் ஆவடுதுறை அரனைப் போற்றியிருப்பதும், பொன்னாகிய இறைவன் பொன்னைக் கொடுத்தான் என்ற பொருளில், கழுமலஊரார்க்குப் பொன் ஈந்த நிகழ்ச்சியை மீண்டும் நினைவிற் கொண்டாரோ எனக் கருத இடம் தருகின்றது.

ஞானசம்பந்தரது பதிகத்தில், அவர் பொருள் கேட்டதை — அல்ல, விரும்பியதை — தெரிவிக்கும் பகுதி முதலிடம் பெறவில்லை. இரண்டாம் இடம்கூட இல்லை எனலாம். எங்கோ ஒதுங்கி மறைந்த நிலை போன்ற கடை இடமே. இப்பதிகத்தில் சம்பந்தர் கேளாமற் கேட்டது, முதன்மையாக விரும்பியது, வினை நீக்கமும் அவ்வினை நீக்கம் பெறுவதற்கான இறைவனது பேரருளமே. ஆகவே தான், பொன்னாகிய பொருள் கிடைத்தமைக்கு ஏதுவாய் இருந்த சம்பந்தரது திருப்பதிகத்தைப் 'பொருள் வினவிய செந்தமிழ்' எனக் குறிப்பிடாமல், 'பேரருள் வினவிய செந்தமிழ்' எனச் சேக்கிழார் பெருமான் குறிப்பிட்டார்போலும்.

'இதுவோ எமை ஆளுமாறு? ஈவ தொன்று எமக்கு இல்லையேல்' என்று இறைவனிடம் முறையிட்டு வினவியுள்ளார் சம்பந்தர். இதனை, 'நீள் நிதி வேண்டினார்க்கு ஈவது மற்றில்லேன், உன் அடியல்ல தொன்றறியேன்' எனச் சம்பந்தர் முறையிட்டதாகச் சேக்கிழார் விளக்கியுள்ளார். இங்கு நம் கவனத்துக்குரியதொன்றுண்டு. சம்பந்தர், தனக்கு, அதாவது தன்பொருட்டுப் பொருள் வேண்டுமென்று கேட்டாரில்லை. வேண்டினார்க்குக் கொடுக்க ஒன்றும் இல்லையே என்றும்மட்டுமே தெரி

வித்தார். ஞானசம்பந்தரைத் தன் குருவா கக்கருதி வழிபட்ட இராமலிங்க அடிகள் கந்தகோட்டத்திற் கோயில் கொண்ட கந்த வேளைப்பலவேண்டினார். அவற்றுள் ஒன்று ஈயென்று தான் ஒருவரிடம் நின்று கேளாத இயல்பும், தன்னிடம் ஒருவர் ஈந்திடு என்ற போது அவர்க்கு இலை என்று சொல்லாமல் இடுகின்ற திறனும் ஆம். சம்பந்தரது வேண்டுகோளும் இதுவே எனலாம்.

பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் தருவான் இறைவனென்பார் சுந்தரர். அவன் பேணும்

தொண்டர் இச்சை மிக அறிவான் என்பார் அப்பர். அதுகாறும் (சேக்கிழார் சொல் வதுபோல்) ஞானசம்பந்தர் இச்சையேபுரிந் தருளிய இறைவன், அவர் மனம் விட்டு விரித்துக் கேளாதநிலையிலும், பொன்னாகிய பொருளையும் அளித்தான் என்பது ஞான சம்பந்தரது பெருநிலையையும், அந்நிகழ்ச்சி யின் தனிச் சிறப்பையும், உணர்த்துவ தாகும். அம்மட்டுமா? அப்பெரு நிகழ்ச்சி தன்னகத்தே நிகழப் பெற்ற ஆவடுதுறையின் புனிதத்தன்மையையுமல்லவா உணர்த்துவதாகின்றது!

வேதம் ஊன்றும் பலா

[தமிழக உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி மாண்புமிகு திரு. எஸ். மகராஜன்]

நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன், சென்னை கிறிஸ்தவன் கல்லூரியில், ஒரு தேநீர் விருந்து நடந்தது. ஸ்காட்லன்ட் நாட்டி விருந்து வந்த பாதிரியார் ஒருவரை வர வேற்று விருந்து நடத்தினார்கள். கல்லூரியின் பழைய மாணவனான ரசிகமணி டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்களையும் அவ் விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார்கள்.

காட்டுமிராண்டிகளாகிய ஹிந்துக்களை எப்படியாவது திருத்திவிடவேண்டுமென்று கச்சை கட்டிக்கொண்டு வந்தவர் பாதிரியார். ரசிகமணியை அவரிடத்திலே அறிமுகப்படுத்தினார்கள். உடனே ஸ்காட்லன்ட் துரை டி. கே. சி.யைப் பார்த்து, ஏனானத் தோடு, பல கேள்விகளைக் கேட்கலானார். தமிழர்களுடைய பண்பாட்டைப் பற்றியும், சமயத்தைப்பற்றியும் கேள்விகள் கேட்டார்.

“ஸ்காட்லன்ட் தேசத்திலுள்ள நாங்கள் மரங்களிடத்திலே மிகுந்த அன்பு செலுத்துகின்றோம். தமிழர்களாகிய நீங்கள் எப்படியோ?” என்று கேட்டார் பாதிரியார்.

இந்தக் கேள்விக்கு உடனே டி. கே. சி. பதில் சொன்னார்கள் : “மரங்களிடத்திலே நாங்கள் அன்பு செலுத்துவதில்லை, பக்தியே செலுத்துகிறோம்”. (We don't love trees, we worship them) என்று. அதைக் கேட்ட பாதிரியார் அரண்டேபோனார்.

டி. கே. சி. யின் வாக்கை நினைக்க, நினைக்க, அது நம்மை ஒரு சிறந்த சமய உலகத்துக்குள்ளே கொண்டுவர விரும்பும்.

தமிழ் நாட்டிலே, ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் ஸ்தலவிருகை என்று ஒன்று உண்டு. திருக்குற்றாலத்துக் கோயிலுக்குள் போனால் அங்கே ஒரு பலா மரத்துக்குப் பூசை நடப்பதைப் பார்க்கலாம். பலா மரத்துக்குள்ளே இறைவன் கொலு வீற்றிருக்கின்றான் என்

பதை நம் முன்னோர்கள் எப்படியோ கண்டு கொண்டார்கள்.

சென்னையிலிருந்து புதுவைக்குப் பலாப் பழத்தை பார்ஸல்செய்து Goods வண்டியில் அனுப்பினால், பாதி அழுகிப் போய்விடும். கால்வாசி திருட்டுப் போய்விடும். இங்குப் பத்திரமாக வந்துசேருவதெல்லாம் 100-க்கு 25 பழந்தான்.

ஆனால், கோடானுகோடி ஆண்டுகளாகப் பலாமரம் என்ற தத்துவம் பலாப் பழத்தை எவ்வளவு எச்சரிக்கையோடு பாதுகாத்து வந்திருக்கிறது! வித்தைப் பாதுகாப்பதில்லாதான் அந்த மரத்துக்கு எவ்வளவு அக்கரை! வித்தை இனிப்பான மஞ்சள் சுளையிலே பொதிந்து, சுளை கெட்டுப்போகாமல் இருக்கவேண்டுமே, அதற்காகச் சுளைகளுக்கு வைக்கோல் Packing கொடுத்து பலாக்காயைக் குரங்கு துளைத்துவிடாமல் இருக்கவேண்டுமே, அதற்காக முட்கள் நிறைந்த தோட்டிலே பக்குவமாகச் சுற்றிவைத்து, எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக நம் கையிலே கனியைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறது பலாமரம்.

இதையெல்லாம் கூர்ந்து கவனித்து அதிசயித்தார்கள் நம் முன்னோர்கள். பலாமரம் நம்மைப்போல், B. A., M. A., பட்டம் வாங்கவில்லையே, Botany அதற்குத் தெரியாதே, அது எப்படி இந்த அற்புதங்களைச் செய்ய முடிந்தது என்று சிந்தித்தார்கள். அப்பாவி, மரமா இந்த விந்தைகளைச் செய்தது? இல்லை, மரத்துக்கும் தெரியாத ஒரு தெய்வீக சக்தி, மரத்துக்குள் இருந்து கொண்டு இந்த அற்புதங்களைச் செய்திருக்கிறது என்று உணர்ந்தார்கள். உணர்ந்தவுடனே, பலா மரத்தினுள் தொழிற்படும் இறைத் தத்துவத்தை நினைத்து வணங்கினார்கள். அதற்கு ஆறுகால பூசைநடத்தினார்கள், மேளதாளத்தோடு அதற்கு விழாக்

கொண்டாடினார்கள். குறுகிய பலாமரத்தில் வீற்றிருக்கும் இறைவனைக் 'குறும்பலா ஈசர்' என்று பெயரிட்டு வாழ்த்தினார்கள்.

வேதம் என்ன செய்ததாம்? இறைவனைப் பற்றிச் சொல்லாலே வருணித்து வருணித்துப் பார்த்ததாம். மனிதனுக்கு அது விளங்கவில்லை, குழப்பந்தான் ஏற்பட்டது. எப்படி மனிதனுக்கு இறைவனைப் புரியவைப்பது என்று வேதம் நீண்டகாலம் யோசனை பண்ணி, கடைசியாக ஒரு தந்திரம் செய்தது. ஒரு பலாவின் வித்தைக் குற்றலத்து மண்ணிலே ஊன்றிவிட்டுப் போய்விட்டதாம் வேதம். அந்த வித்து முளைவிட்டு, இலை பரப்பி, கொப்பும் கவருமாகவளர்ந்து, காய்த்துக்கனிந்ததைப்பார்த்தான் மனிதன். பலா மரத்தினுள்ளிருக்கும் இஞ்சினியரிங் ஜாலங்களையும், ரஸாயன விந்தைகளையும்,

தாவர மர்மங்களையும் பார்த்தவுடன், இறைவனுடைய திருவிளையாடலைப் புரிந்து கொண்டான் மனிதன்; வேதத்தைப் படித்தும் பிடிபடாத உண்மை, பலா மரத்தைக் கவனித்ததும் தெளிவாகிவிட்டது. இந்த அரிய கருத்தை, "வேதம் ஊன்றும் பலாவுள்ள நாடு" என்று குறவஞ்சி ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். மாசற்ற காட்சியுடையவர் அவர். அவருடைய காட்சியிலே, பலாமரம் இறைவனுடைய உருவமாகவே தோன்றுகிறது.

"கிளைகளாக் கிளைத்தபல கொப்பெல்லாம்
சதுர்வேதம், கிளைகள் ஈன்ற
களையெலாம் சிவலிங்கம், களையெலாம்
சிவலிங்கம், களிகள் ஈன்ற
களையெலாம் சிவலிங்கம், வித்தெலாம்
சிவலிங்க சொருபம் ஆக
விளையுமொரு குறும்பலவின் முளைத்தெழுந்த
சிவக்கொழுந்தை வேண்டுவோமே".

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்தி அச்சகம்,
— திருவாவடுதுறை. —

